

PENELOPE BLOOM

H

E

R

MEGNYALNÁM

PASSION
YALOGATÁJ

HER

MEGNYALNÁM

Irta: Penelope Bloom
A mű címe: Her Cherry

Fordította: Stier Agnes
Szerkesztő: Vájna Gyöngyi
Nyelvi korrektor: Sári Luca Műszaki szerkesztő: Daróczi Edit

© Penelope Bloom
© Stier Ágnes
© Maxim Könyvkiadó Kft.

A kiadvány a szerző engedélyével készült.

Borítóterv: Botos Tamás (vintezis creative studio)

ISSN 2676-9875

ISBN 978 963 499 154 0 (puhatáblás), kiadói kód: MX-1443

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H

Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu Felelős

kiadó: Puskás Norbert

Nyomda: Belvárosi Nyomda Zrt., felelős vezető: Derecskey László

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában - akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást - nem sokszorosítható.

HAILEY

A nagymamám mindig azt mondta, hogy a sütés gyógyír a szomorúságra. Nagyi imádnivaló asszony, és olyan sütitket tud sütni, hogy mindenki megnyalja utána a tíz ujját, de ebben nagyon téved. Már több mint két éve szedegettem ki a pékségem sütőjéből a friss cseresznyés pitétket, sütitket, croissantokat és egyéb cukrásztermékeket, de azt hiszem, a sütés csak a karcsú derek és a diéta iránti elkötelezettség ellenszere volt.

Amúgy sem voltam *szomorú*. Most töltöttem be a huszonötöt, és alig vártam, hogy eljőjön értem az élet. Hívjatok egyszerűnek, de úgy gondoltam, hogy ha meghúszom magam, keményen dolgozom, és úgy viselkedem, mint egy jó kislány, a többi majd jön magától. És bár az életem kényelmes mederben folyt, rendben teltek a napjaim, az idő egyre gyorsabban ment mellettem. Ha nem vigyázok, nyolcvanéves szűz leszek, aki olyan cupcaket süt, ami spontán orgazmust okoz. Tehetség a sütésben, unalmas élet. Nem éppen erről álmodtam. Mélyen legbelül tudtam, hogy ha továbbra is úgy kerülöm a lehetőségeket, ahogy a fogselymezést - kivéve egy nappal azelőtt, hogy fogorvoshoz megyek -, zsémbes, öreg, szűz pék leszek.

Sütni nem nehéz. Logikus. Tegyel hozzá ennyit, vegyel ki annyit, süsd ezen a hőfokon, pihentesd ennyi ideig. Ez

tudomány volt, és ha az ember figyelt arra, amit csinált, tudta, mire számíton. Ezt szerettem a sütésben. Ez volt a menedékem, és ha a testvérem és Ryan - az egyetlen alkalmazottam - nem piszkáltak volna a társasági életem hiánya miatt, valószínűleg már annyira mélyen belemerültem volna a sütésbe, hogy elveszttem volna. A hétvégi terveim között szerepelt, hogy végigjárjam a piacot friss hozzávalókat vásárolva a kedvenc helyi termelőimtől, új recepteket próbálok ki, és tökéletesítem a meglévőket. A sütés volt az életem. Nem lepődtem volna meg, ha cseresznyés töltelék csorogna az ereimben. Az biztos, hogy liszt többször van rajtam, mint smink. Van a sütés és van az életem. Könnyű azt hinni, hogy egy nap a kettő majd találkozik, hogy az álmaim azzal kapcsolatban, hogy kibővítem a boltot és tökéletesítem a receptjeimet, valahogy majd eljuttatnak az izgalomhoz, aminek éreztem a hiányát. Máskor úgy éreztem, hogy egy péksüteményből készült ketrecben élek. Finom, de a ketrec az ketrec.

Igen, szerettem, amit csinálok, de nem, nagy, nem gyógyír mindenre.

Csak meg kellett néznem a viharvert régi egyetemi tankönyvet a sütőm lába alatt. A sütőt igencsak használtan vettem, és az egyik lábából pont egy főiskolai tankönyvnyi hiányzott. *Tengerbiológia és az ökoszisztéma*

z
elégtelen dinamikája. Úgy hangzott, mintha valaki bedobált volna néhány tudományos szót egy turmixgépbe, és úgy gondolta, a fősulisok majd marha okosnak érzik magukat, ha ezzel lófrálnak. Aztán a hatás kedvéért rácsaptak egy 300 dolláros árcédulát. Amikor az iskolai könyvtár felajánlotta, hogy tíz dollárért visszavásárolja, azt mondtam, hogy csesszék meg magukat a tíz dollárjukkal együtt.

Hát, gyakorlatilag inkább csak *gondoltam*, hogy csesz- szék meg magukat. Lehet, hogy udvariasan mosolyogtam, azt mondtam, „nem, köszönöm”, aztán hazafelé hallgattam egy kis Matt Costát, hogy lehiggadjak. Egész életemben a szolgáltatóiparban dolgoztam, és tudtam, mennyire igazságtalan a pult mögött ülővel undokoskodni olyasmi miatt, ami nem rajtuk múlik.

Úgyhogy az elmúlt hat-hét évben munkára fogtam a könyvet. Ha nem akarják visszaadni a 300 dolláromat, találok én 300 dolláros felhasználási módot. Először ajtótámasz volt a kollégiumi szobámban, míg én megszereztem a szociológiadiplomámat, ami valahol ott porosodott egy iratszekrényben. Beleütköztem, átestem rajta és sértegettem. Egyszer lekövéreztem, amikor belerúgtam, amivel valljuk be, átléptem egy határt, de egy könyvtől nem akartam bocsánatot kérni. Pókzúzóként is jó szolgálatot tett, amikor nem ajtókat tartott vissza. Párnaként használtam, amikor a macskám lehányta az enyémet. A legtöbb lapszélen még firkálgattam is. És most? Most ő volt a sütőm sarokköve. Lényegében az egész vállalkozásom sarokköve.

Persze, ez biztosan enyhe túlzás. De az igazság és a süteménytészta jobban hasonlított egymásra, mint azt az emberek gondolnák. Egy rántás a megfelelő helyen, egy nyisszantás, talán némi gyúrás, és voilá! Máris könnyebb lenyelni a pirulát. Vagy egy muffint.

Mindent egybevetve, legalább húsz dollárnyi érték összejött ennyi év után. Már csak 280 hiányzott. Persze volt még egy oka, hogy megtartottam azt a hülye könyvet, amikor az összes többi túlárazott irományt eladtam fillérékért. Ebbe a könyvbe firkantottam először kis szí- vecskét az ő neve köré. Ezt tartottam a kezemben, amikor először beszéltünk óra után, a

mellkasomhoz szorítottam, pont hevesen verő szívem felett. *Náthán*. Aki egykor álmaim fiúja volt, mostanra pokolbéli zaklatóvá változott. A szüzességemet neki köszönhettem, legalábbis részben. Nem tudom, létezik-e olyasmi, hogy poszttraumatikus frászsindróma, de ha igen, akkor Nathannek köszönhetem. Utána mesterévé váltam annak, hogy az égvilágon mindenkit ellökjek magamtól, akinek pénisze van. A könyv megtartásával kiakasztottam egy képletes figyelmeztető táblát az életemben. „Vigyázz a pénisszel, mert a veszély erre oson!”

Letettem az utolsó cseresznyés pitét a sütő melletti, z liszttel borított acélasztalra. Tökéletesen festettek. így is kell. Ha a sütésről volt szó, nem ismertem tréfát. Volt egy füzetem telis-tele receptekkel és a változatokkal, amiket aközben próbáltam ki, hogy kerestem az ízek és textúrák tökéletes egyensúlyát. Hosszú-hosszú oldalak a különbségről az „egy csésze cukor”, a „púpozott csésze cukor”, a „csapott csésze cukor” vagy a „fél csészénként adagolt cukor” és hasonlók között. Ha a sütés tudomány, én vagyok az örült tudós. A cupcake-varázsló. Ha az emberek

eljönnek az üzletembe, a zsemléikben fogadhatnak, hogy minden falatot élvezni fognak.

A sütés nem gyógyított ki a szívem mélyén fészkelő ürességből, de célt adott. Tudtam, hogy jó vagyok benne, és bővíteni akartam a boltomat. Az első lépés az volt, hogy kitaláljam, hogyan tudom kifizetni a számláimat. De hé, ha a világalom könnyen menne, mindenki azt csinálná.

A kishúgom, Candace bejött munkába menet. Szerkesztő volt a *Business Insights*nál, és úton a melóba mindig beugrott egy bagelért. Rövid szőke haja minden lépésénél ugrált, ahogy szinte

odaszökdécselt a pulthoz. A napszemüvegét feltolta a hajába, és felvonta a szemöldökét.

Leporoltam a lisztet a kezemről, és kicsit megrúgtam a könyvet. Azt kívántam, bár *őt* rúghattam volna meg, de be kellett érnem a könyvvel. Nagy kár, hogy nem úgy működött, mint egy voodoobaba.

– Hogy van a kedvenc szüzem ma reggel? - kérdezte Candace vidáman.

– Ugye tudod, hogy beleköphetek a bageledbe? - Lelkileg felkészültem. Candace kábé havonta egyszer megejtett velem egy szűz-csevejt, valószínűleg olyankor, amikor különösen elgyötörtnek tűntem.

– Oóó, egy szűz nyála! Úgy tudom, annak varázsereje van. Légyszi, adj egy kicsit a krémsajtomba!

– Undorító vagy. Es a nyálam egyetlen ereje, hogy antiafrodisziákum, ha a múltamból bármire lehet következtetni.

– Hm. Akkor passzolok.

– Tudod, abbahagyhatnád, hogy folyton teli torokból üvöltözve szűznek hívsz, nem kell tudnia róla mindenkinek az életemben.

– Mindenkinek az életedben. Oké. Szóval Ryan és nagyi?

– seggfej! – dohogtam. Megfordultam, és ököllel kezdtem püfölni a tésztalabdákat. Nem épp ezt a technikát gondoltam a legjobbnak a tökéletes állag eléréséhez, de kitűnő stresszlevezető volt.

– Hát, azt hiszem, ott van még...

– Róla nem beszélünk, emlékszel? - kérdeztem.

– Nem egészséges magadban tartani a dolgokat, Hai- ley. Nem láttad az *Én és én meg az Irént*? Abban a filmben Jim Carrey úgy gondolta, jó ötlet, ha mindent magában tart, és mi történt vele?

Vállat vontam.

– Rosszul sült el?

– De még mennyire! Meghasadt a személyisége, és lett egy örült oldala is. Ha nem vigyázol, te is osztozni fogsz a tested felügyeleti jogán egy Hanketta nevű örült spinével, aki hatéves kölykökkel kezd balhézni falatozóokban. Ezt akarod?

– Ez költői kérdés?

Candace ráhajolt a pultra, és úgy nézett rám, mintha szomorú, sebesült állat lennék.

– Én csak azt akarom, hogy boldog légy.

– Hát, én meg azt *akarom*, hogy a húgom kevesebbet aggódjon a nem létező szexuális életem miatt, és helyette olyasmivel foglalkozzon, ami fontos.

– Ó, hogyne! A szex nem fontos. Majd elmondom az emberiség teljes történelmének, hogy amit tettünk, az rossz. Mindenki ide figyeljen! El a farkakkal! Pusztítsuk el a dildóöntvényeket! Lábakat össze, végeztünk! A szexet egész idő alatt túlértékeltük!

– Dildóöntvények? Komolyan?

Candace vállat vont.

– Szerinted hogy csinálják őket?

Sötéten néztem rá.

– Ebbe inkább nem gondolok bele. Csak azt próbálom elmondani, hogy nekem nem sürgős megdöngetni az első dolgot, ami mozog.

– Talán jobb lenne. Csak gondolj bele! Huszonöt éves vagy, a francba is! Vagyis huszonöt éve készülsz arra, hogy valami nagy, életre szóló dolog legyen. Túl magasra teszed a lécet, kislány! Csak szedd ki a karót a seggedből, és dobd el az agyad!

– Szedd ki a karót a seggedből, és dobd el az agyad... Bölcs szavak Candace-től. Esetleg írassam ezt a sírkövedre?

– Ki mondja, hogy én halok meg először? Nekem majd azt kell felíratnom: „Itt nyugszik a világ legidősebb, legszomorúbb szüze. Talán ha hagyta volna, hogy egy pasi a bugyijába jusson, ő nem jut a föld alá.”

Kikaptam egy bagelt a vitrinből, és durván bekentem krémmel. Többel, mint ahogy a húgom szerette, de nem érdekelt. Köré gyűrtem egy kis zsírpapírt, és odaadtam neki.

– Ha befejezted, itt a bageled. Ryan pár perc múlva itt lesz, és hála neked, ő majdnem idegesítőbb még nálad is, ahogy próbál összehozni valakivel, úgyhogy miért nem állsz le, és hagyod, hogy ő átvegye?

Candace elvette a bagelt. – Csak azért mondtam el neki, hogy ő szakítsa le a pókhálóval borított cseresznyédet. Honnan tudhattam volna, hogy azonnal barát üzemmódba vált, és átvedlik Mr. Kerítővé!

Összerezzenem.

– A tehetséged a felkavaró képekhez néha túl sok.

– Tündéri vagy. Hé, ez micsoda? - kérdezte, és kezébe vette a borítékot, amit korábban felbontottam, és letettem a pultra.

Kikaptam a kezéből.

– Semmi. Csak reklámszemét.

– Aha, a jó öreg reklámszemét, amin az áll, hogy *ki-lakoltatási végzés*, hogy felkeltse a figyelmedet. Az rám is mindig hat. Oké, csajszí, maradj szűzies! - Dobott egy csókot, aztán bagellel a kezében elsétált.

Miután elment, lenéztem a levélre. Felszólítás volt, hogy egy hetem van kifizetni a lakásom bérleti díját, vagy kilakoltatnak. Még mindig nem tudtam, hogy fogom összehozni, tekintve, hogy kábé két hetem volt fizetni a pékség bérletét, vagy idén már harmadszor mulasztom el. Felsóhajtottam. Valahogy mindig megtaláltam a módját, hogy a felszínen maradjak, és csakis erre

volt szükségem. Csak még néhány hét, még néhány vásárló, és a pékség végül kihúz a bajból.

Alaposan megráztam a tésztakeverőt, mire nyöszörögni és keverni kezdett, ahogy azt kell. A pékség legtöbb gépe látott már jobb napokat is, de legalább az enyémekek voltak. Mély elégedettséggel töltött el a tudat, hogy az utolsó szögig mindenért megdolgoztam itt. A bolt volt a kisbabám, és a cseresznyés piték... voltak a kisbabám kisbabái? Azt hiszem, fura lesz, ha az ember túl sokat gondolkodik rajta.

Imádtam a pékséget. Még ha a világom többi része darabokra hullhat is, a boltra mindig számíthattam. Az én kis menedékem, még ha néha bőrtönnék éreztem is.

Ryan hajszálpontosan jelent meg, mint mindig. Most fejezte be a főiskolát, hihetetlenül jóképű volt, talán még gyönyörű is, de valamiért olyan volt nekem, mint a kisöcsém, attól a pillanattól kezdve, hogy megismertem. Biztosan ő is érezte ezt, mert egy „rég elveszett testvérek”-fajta dinamika alakult ki közöttünk, amint elkezdett nekem dolgozni. Ő mindig próbálta rendbe hozni az életemet, én pedig próbáltam megóvni őt a bajtól, aminek a kereséséhez rendkívül jól értett.

Borotvált feje volt, pár tetkója, de semmi túl őrült, és izmos teste egy olyan férfi formás alkarjával, aki sok tésztát nyújtott a maga idejében. A szeme melegbarna volt.

– Lesz ma tüzes randi? - kérdezte.

– Tudod, Candace most fejezte be a kiselőadását. Ma kihagyhatnánk a szűzcsevejt? - Nekiláttam óvatosan levenni a pitéket a tepsikről.

Odasomfordált hozzám, ráhajolt a pultra, finoman rásózott a karomra, és rám nézett - szokás szerint - az együttérző tekintetével, amit akaratlanul is kedvesnek találtam. Lehet, hogy elegendő volt abból, hogy Ryan állandóan próbált belökni a

randizás világába, de mindig tudtam, hogy a szándéka őszinte, ezért nem bírtam hibáztatni érte.

- Mondom, mit csinálj! Válassz egy pasit! - Szélesen mosolygott, amikor eszébe jutott valami. - Az első pasit, aki cseresznyés pitét vesz. Ó legyen a befutó! Csak légy bátor! Légy önmagad! Flörtölj kicsit! Nem kell randira hívnod, vagy ilyesmi. Csak bókolj a fickónak, és abból építkezünk!

Felsóhajtottam.

- Még ha fontolóra is veszem, mi van, ha az első pasinak, aki cseresznyés pitét vesz, pedofilbajsa van, és takonyfoltok virítanak az ingujján?

- Oké. Az első fickó, aki cseresznyés pitét vesz, és nem indítja be a frászfiasztódát. Ehhez mit szólsz? Egyébként ki a francnak vannak takonyfoltok az ingujján? Milyen alakokkal lógsz te?

- Vicces - mondtam, és próbáltam elhessegetni az ötletet, mielőtt még azt hinné, tényleg belemegyek. Úgy tűnt, Candace-szel mindketten úgy gondolják, hogy a szex az összes gondomat megoldaná. Ebben én nem voltam olyan biztos, bár nem bántam volna, ha megszabadulok annak az iróniájától, hogy én vagyok a lány, aki egész álló nap cseresznyés pitéket ad az embereknek, de a *saját* cseresznyéjét senkinek sem adja oda.

- Nem vicc - közölte Ryan. - Ez egy fogadás. Komolyan beszélek, Hailey.

- Fogadás?

- Aha. Tudod, hogy gyűjtöm a szabadnapjaimat?

- Igen... - feleltem lassan. Rettegtem, hova akar kilyukadni.

- Belemész, vagy az összesét a Sheffieldi Vásár hetében veszem ki.

Belém nyilallt a pánik. A pékségem New York City belvárosának szélén állt, de az egyik legjobb lehetőség a pékségek számára, hogy észrevetessék magukat, a Sheffieldi Vásár sütiversenye

volt. Még a Food Net- work is kijött, és lefilmeztek néhány győztest. Piszok sokmunka lesz, és Ryan tudta, hogy máshoz nem fordulhatok segítségért az alapanyagok beszerzésében és az ételek elkészítésében.

– Azt nem tennéd - közöltem.

Vállat vont.

– Azt hiszem, fel kell tenned magadnak egy kérdést. Szerencsésnek tartod magad, te szűz? Na, annak?

– Seggfej! - nyögtem fel.

Túlságosan elégedett volt magával, de sarokba szorított, és ezt tudta is.

– Szóval fogadunk?

– Tudod, hogy most már nem mondhatok nemet. De nincs szabályváltoztatás. Csak valami kacér dolgot kell mondanom. Egyet. Ennyi.

– Csak ennyit kérek. Egyelőre.

Es ennyi volt. A mai sem különbözött drámaian attól, ahogy a délelőttjeink teltek Ryannel, persze eltekintve a nevetséges fogadástól. Ez új szintje volt az általában szelíd barátom nyomásgyakorlásának, de pár perc múlva már el is felejtettem.

Előkészítettük a vitrint, megsütöttük a kenyeret, ami sokkal gyorsabban elvesztette a frissességét, mint a többi péksüti, végül készítettünk egy adag bagelt. A bagelek nagyon népszerűek voltak reggelente, és sok vásárló vett egy vekni kenyeret későbbre, vagy egy pitét vacsora utánra, amikor beugrottak a bageljükért.

Jane volt az első vásárlónk, ami szinte minden reggel így volt. Meg mertem volna esküdni, hogy az év minden napjára van egy drága nadrágkosztümje, mert szerintem még soha nem láttam kétszer ugyanabban a szerelésben. A negyvenes éveiben járt, és mindaz volt, amit remél

tem, hogy egy nap én leszek. Erős. Határozott. Magabiztos. Divatos. De abban valahogy kételkedtem, hogy egy régi főiskolai könyvet tart bokszszákként, hogy levezesse a zaklató expasija miatti feszültségét.

Lenéztem a lisztes kötenyemre, és az unalmas farmeromra, amit alatta viseltem. A felsőm csak egy egyszerű rózsaszín galléros ing volt, rajta a pékségem neve és a lógó. „A buborékos pék”. A lógón egy pufók kis ember volt péksapkában, aki egy nagy rágógumilufit fújt. Realisabb lett volna a boltomat úgy hívni, hogy: „A pék, aki nehezen tart szemkontaktust, amikor hozzád beszél”, vagy „Hailey érintetlen cseresznyéje”, de valahogy kételkedtem benne, hogy ezek piacképesek lennének.

Jane megköszönte, és ugyanazt a viccet sütötte el, amit mindig.

– Rohannom kell, ha meg akarom verni a forgalmat - nevetett.
- Persze nem szó szerint.

Sosem tudtam, hogy a szó szerinti futása lenne a vicces rész, vagy az a vicc, hogy szó szerint embereket ver meg a forgalomban. Bárhogy legyen is, mosolyogva integettem, amikor elment, mint mindig.

A következő pár órában nagy volt a forgalom, jöttek törzsvendégek, új arcok és emberek valahol a kettő között. En leginkább az utánpótlást intéztem, Ryan pedig a szemtől-szembe feladatokat. Kedveltem az embereket, de hajlamos voltam véletlenül elriasztani őket. Náthán előtt én voltam a „túl sokat, túl hamar”-királynője, amikor barátkozásról volt szó, aztán fokozatosan átcsúsztam a „semmit, soha” kategóriába, ami igen sikeresen elvezetett többnyire magányos életemhez.

Az ajtó felett megszólalt a kis csengő, és megfordultam, hogy legalább egy gyors biccentéssel és mosollyal köszöntsem a

vásárlót, de amikor megláttam, megtorpantam. Magas volt és széles valló, kócos haját olyan nemtörődöm stílusban hordta, amit csak a legmenőbb csávóknak néztek el. A haja kicsit slampos volt, egyértelmű stílus nélkül, de a stílus hiánya is nagyon szexi üzenetet hordozott. „Nem kell nekem hülye fésű vagy hajápoló, mert nézzétek ezt az arcot és ezt a testet, ami fölött van!”, sugallta. Es ahol én álltam, onnan nem tudtam ezzel vitatkozni. Nem mintha vitába szállnék valaki hajával; legalábbis nem hangosan.

Az öltönyét úgy hordta, ahogy csak egy film rosszfiúja képes. Túl sok gomb volt nyitva egy profihoz képest, és büszkén hagyta, hogy kivillanjanak a tetkói a mellkasán és az alkarján. Vele kapcsolatban mindenből olyan dac és magabiztosság süttött, amit csak a vak nem vett észre.

Es én? Nem voltam vak. Álltam, mint egy hülye, szétvált ajkakkal, a szemem tágra nyílt, a kezem bénán lógott az oldalamnál, amikor rájöttem, hogy Ryan szándékosan nézi levegőnek.

Az idegen a legszívverésmegállítóbb kék szemmel nézett rám, amit valaha láttam. Lassan felvonta az egyik szemöldökét. Úgy tűnt, az idő is visszafojtja a lélegzetét. Nem tudtam megmondani, mióta tart már a kínos csend. Három másodperce? Négy?

– A buborékos pék - szólalt meg istenien mély hangon, tökéletes, férfias rekedtséggel. - Nyilván nem a személyiségére utal, különben a helyet A katonák péknek hívnák.

Most már tudtam, mit érez a hal, amit kiszakítanak az óceánból. Az egyik pillanatban a maga dolgával törődik, a következőben a világa a feje tetejére áll. Egyetlen pillanat, és többé semmi sem lesz ugyanaz. Még ha ki is tudnak slisszanni a csónakból, mindig tudnák, hogy milyen furcsa, elképesztő világ

vár a felszín felett. Vagy ebben az esetben egy irtó dögös pasi, aki mellett az, aki utána jön, csak olcsó másolat.

Az idegen a torkát köszörülte.

– Vagy azért néz így rám, mert zárva van, és elfelejtette bezárni az ajtót?

A hangja elég volt ahhoz, hogy visszarántson a valóságba. Becsuktam a szám, nagyot nyeltem - bár a torkom csontszáraz volt és szavakat formáltam, mert bizonyítani akartam, hogy normális emberi lény vagyok.

– Tárva-nyitva vagyok. Nyitva vagyunk - tettem hozzá gyorsan, amikor megláttam a jókedvű villanást a szemében. - A bolt nyitva van. Igen.

– Rendben - mondta kicsit lassan. - Akkor kaphatok egy bagelt?

– Igazából - kezdte Ryan, aki olyan arccal jelent meg a pultnál, ami nekem nem jelentett jót - elfogyott a bagel. De imádná a cseresznyés piténket.

A férfi tekintete elsiklott mellettünk a több tucatnyi bagelre, amiket már kiraktunk, és csak arra vártak, hogy felvágjuk és felszolgáljuk őket.

– Es azok...

– Kirakati bagel. Teljesen ehetetlen - közölte Ryan. - Beletörne az a szép foga, ha megpróbálná megenni.

– Mihez kezdenék egy cseresznyés pitével reggel kilenckor? - kérdezte.

– Hát... - dadogott Ryan. - Bevinné a munkahelyére? Megoszthatná a kollégáival. Valahol dolgozik, igaz?

A férfi már bosszúsnak látszott.

– Igen így van.

– Elnézést a viselkedéséért - bukott ki belőlem. - Csak szórakozik magával. Ezek a bagelek teljesen ehetőek. Látja? -

Felkaptam egy mindennel töltött bagelt, és sürgősen nagyot haraptam belőle. Kénytelen voltam teli szájjal rágni, miközben Ryan és a férfi a zavar és a feszengés keverékével néztek.

A torkomat köszörültem.

– Tökéletesen ehető - ismételtem csendesebben.

– Kérnék egy tökéletesen ehető bagelt, ha lehet. De talán nem olyat, amibe már beleharapott.

Megpróbáltam parancsolni a véremnek, hogy ne szökjön az arcomba, ami már most is biztosan pipacsvörös volt. Meg sem kérdeztem, milyen bagelt, csak bedobtam egyet a zacskóba, és letettem a pultra.

– És a cseresznyéjét is kérem.

Nyelés közben köhögtem, aminek a vége fuldokló, dadogó hang lett, ami arra sarkallta Ryant, hogy a kelleténél erősebben hátba vágjon.

– A cseresznyémet? - kérdeztem. *Honnan a francból tudja, hogy szűz vagyok, és milyen ember mond csak... csak... úgy ilyet? Es még ha..*

– Cseresznyés pitét - válaszolta, de a higgadtsága alapján, ahogy a zavaromat nézte, arra gondoltam, hogy az eredeti szóhasználat nem volt véletlen.

Bedoboztam neki a pitét, és a pultra tettem. Ryan oldalba bökött, mintha nem lettem volna már így is fájdalmasan a tudatában, hogy miért beszélte rá a fickót, hogy cseresznyés pitét rendeljen. Tudtam, hogy most flörtölnöm kellene.

A férfi fizetett és elindult. Mintha egy láthatatlan kéz szorongatta volna a torkomat. Valószínűleg isteni közbeavatkozás történt, mert ha mondtam volna bármit is, az biztosan életre szólóan kínos lett volna.

– Várjon! - szólalt meg Ryan. - A barátom kérdezni akart valamit.

A fickó félig elfordította a fejét, a szeme sarkából nézett engem. Ha nem gondoltam volna, hogy tévedek, azt hittem volna, hogy az arckifejezéséből valami azt súgta, hogy *pontosan* tudta, mi zajlik a fejemben. *Es a testemben.*

– Nem értettem a nevét - mondtam.

Láttam, hogy Ryan „*ezt nevezed te flörtölésnek?*” pillantással néz rám, de próbáltam ügyet sem vetni rá. Még csak kezdek belejönni, jó?

– William - válaszolta a férfi vigyorogva. - Magát csak hívjam Cherrynek?

Csoda volt, hogy nem ájultam el, amikor vagy tíz hektoliter vér szaladt az arcomba. Tudta, hogy szűz vagyok. Valahogy tudta. Talán volt egy titkos, dögös pasi társaság, ahol átadták egymásnak a helyi szüzek nevét. Vagy talán ennyire egyértelmű volt, ahogy rám nézett.

Tudtam, hogy Ryan nem fog békén hagyni, ha csak a nevét kérdezem meg, úgyhogy felkészültem a fejest ugrásra, és flörtölni próbáltam, ami nagyon hasonlított arra, amikor huszonöt év hanyagolás után megpróbálunk beindítani egy öreg, rozsdás autót.

– Hívhatsz, aminek csak akarsz - feleltem. Majdnem - *majdnem* - csípőre tettem a kezem, mint valami ledér csábító paródiája, de még én is tudtam, hogy az túlzás.

Gyakorlatilag *éreztem*, hogy Ryan elborzad mellettem, és próbálja visszatartani a nevetését. Felejtsük el, hogy utáltam a gondolatot, hogy Cherrynek szólít, mint valami éjszakai pillangót, de az, ahogy elmélyítettem a hangom ehhez a mondathoz, életem végéig kísérteni fog.

A férfi most teljesen megfordult, csakis rám figyelt összehúzott szemmel és egy félmosollyal. Ha észrevette a zavaromat, nem mutatta.

– Vagyazz, mert még a szavadon foglak!

Ryan képes volt az öklét rázni mellettem, ami nem segített a koncentrációmon.

– Tényleg? - kérdeztem.

Ha volt is valami erőm a beszélgetésben, azt most eldobtam a bizonytalan válaszzal, de úgy tűnt, vagy nem vette észre vagy nem zavarta. Csak állt ott, teljes nyugalommal és visszafogottsággal nézett. Ráharapott a bagelre, és megtartotta a fogával. A pitét veszélyes szögben a karja alá vette, és megfogta a virágokkal teli díszes vázát, ami a pulton állt. Barátságosan biccentett, aztán távozni készült.

– Mi a fene? - kérdeztem. Az agyam próbált felzárkózni, de eléggé biztos voltam benne, hogy megpróbálja ellopni a virágaimat.

– Bocs - válaszolta. A szavait eltompította a fogai között tartott bagel. - Lopok dolgokat. Ez egy betegség. - Legalábbis szerintem ezt mondta.

Ezután egy mosoly vagy kacsintás nélkül már ott sem volt.

– Nahát! - kiáltott fel Ryan, és lassan tapsolni kezdett, amihez nem csatlakoztam. - Az a gyönyörű, gyönyörű ember! Egy csapásra ellopta a cseresznyédet és megszabadított a virágodtól. Ez szép!

Lerogytam a könyökökre, és kifújtam azt a levegőt, amit nem is tudtam, hogy visszatartok.

– Gyakorlatilag - mondtam savanyúan - a cseresznyémet kifizette. A virágokat lopta el.

Ryan felhorkant.

– Csúnya, rossz kislány!

A karjára csaptam, de én is vigyorogtam.

– Szörnyű vagy! Ez az egész a te hibád. Ugye tudod?

Odasétált, ahonnan William elvette a virágokat, és felvette azt, ami egy névjegykártyának tűnt.

– Melyik része? Az, amikor elintéztem, hogy Thor rád mozduljon, vagy az, amikor megadta neked a számát?

– Hadd nézzem! - kértem, és kaptam a kezéből a kártyát. - William Chamberson - olvastam lassan. - A Galleon Enterprises vezérigazgatója? Te hallottál már róla?

– Galleon? - Ryan elvette a kártyát az ujjaim közül. Rámeredt, aztán vállat vont. - Sosem hallottam róla. De vezérigazgatóról már igen.

– Biztosan kis cég, ha a vezérigazgató virágokat lopkod pékségekből.

– Kit érdekel? A pasi egy hot dögös stand vezérigazgatója is lehet. Ennél nyíltabb ajánlatot nem fogsz kapni egy pasitól, mint az előbb. Benne van a játékban.

Felhorkantam.

– Ha nem lenne több eszem, azt hinném, hogy te akarsz randizni vele.

Ryan nevetett.

– Abban biztos vagyok, hogy pár pasi szeretne. Én csak mondtam. Olyan vagy, mint a húgom, és néha látom, hogyan festesz.

– Hogyan? - kérdeztem, bár volt egy erős gyanúm, hogy miről beszél.

– Mintha egy gimis bálon lennél, és egy srác sem szólt hozzád egész éjjel?

– Tényleg ilyen szánalmas vagyok?

Gyengéden rám mosolygott.

– Szánalmas? Nem. De utálok, hogy így látlak. Adj egy esélyt a pasinak! Mi a legrosszabb, ami történhet?

– Apró darabokra vágdosva végzem egy fagyasztóban? Vagy talán van egy preparátumgyűjteménye, amit meg akar mutatni?

Ryan felnézett, és előre-hátra ingatta a fejét, mintha latolgatná az ötleteket.

– Oké. Hadd fogalmazzam át a kérdést! Mi a legjobb, ami történhet?

Elvigyorodtam.

– Kiderül, hogy titokban imád sütni, együtt sütünk sütit, mázzal etetjük egymást, és bekenjük csokisziruppal az egész...

– Pfuj! Ezt a fantáziát majd ne oszd meg vele! Se senki mással, ami azt illeti. Át kell neveznünk a boltot. *A fura pék.*

– Úgyis mindegy. Nem fogok *könyörögni* egy randiért. Van foglalmad róla, mennyire lealacsonyító lenne az? Mázlija lesz, ha egyáltalán felhívom.

PÁR ÓRÁVAL KÉSŐBB, EBÉDSZÜNETBEN A

NÉVJEGYKÁRTYA FÖLÉ hajoltam, és óvatosan bepötyögtem a számokat a telefonomba. A kedvenc kávézómban ültem. New York City tele volt kávézókkal, és ez bevallom, csak azért volt a kedvencem, mert minden nap új, csípős üzenet volt a táblán. A mai üzenet: *Napi egy alma bárkit távol tart, ha elég erősen dobod.* Profi trükk...

A fülemre szorítottam a telefont, és vártam, az ajkamat harapdáltam, miközben azt figyeltem, hogy a lábam fel-le járt, mintha robotpilótán lett volna. Ez pont olyan lealacsonyító ostobaság volt, mint képzeltem. Próbáltam nem erre koncentrálni. Arra gondoltam, hányszor fantáziáltam ennek a forgatókönyvnek valamelyik változatáról az életemben,

leszámítva azt a részt, hogy ellopta a virágaimat. Tartoztam magamnak annyival, hogy legalább megpróbáljam.

– Galleon Enterprises - mondta a nő, aki úgy hangzott, az ástás határán áll. Úgy éreztem, hogy hallom, ahogy fennhordott orral néz le rám. Szinte lenyűgöző volt.

– Beszélhetnék Williammel? - kérdeztem. Próbáltam magabiztosnak tűnni, de bebuktam.

– Williammel... ennél fogalmazzon pontosabban! A vezetékeve?

– A vezérigazgató. William Chamberson.

Szünet.

– Tehát azt akarja, hogy kapcsoljam önnek William Chambersont?

– Igen - feleltem, most kicsit több önbizalommal. - Itthagytam a névjegyet.

– Aha. Otthagytam a névjegyet? Tényleg? Maga biztosan nagyon különleges.

Alig akartam elhinni, milyen pofátlan ez a nő. Nyilván a Galleon nem az a kis hot dögös bódé, amivel poénkodtunk, különben a pasinak nem lenne titkárnője, de a nő attól még szálljon le a magas lóról!

– Honnan tudja, hogy nem vagyok fontos üzletasz-szony? Mi van, ha azért telefonálok, hogy milliós üzletet kössek? - A szívem kapált, és az arcom égett a felháborodástól. A nő arcátlanságától szerettem volna megütni valamit. Hol van a hülye egyetemi tankönyvem, amikor szükségem van rá?

Újabb szünet.

– Azért telefonál?

– Nem, de nem ez a lényeg...

– Nem. Nem azért hív. Mert William akkor adja meg nőknek ezt a számot, amikor le akarja őket nyűgözni. Megkérem magát,

hogy tartsa, szólok neki, hogy keresi, ő pedig arra kér majd engem, hogy tegyem le. Szereti, ha szegény lányok örülten próbálkoznak. - Felsóhajtott.

- Tartsa!

A telefon kattant, és megszólalt valami kiborító liftzene. Doboltam a lábammal és a semmibe bámultam, miközben vártam. Nagy volt a csábítás, hogy megkérjem Ryant, hogy ugorjon be helyettem, míg én odamasírozok a Galleon Enterpriseshez, bármi legyen is az, és megkeresem ezt a nőt. Talán régi telefont használ, aminek zsinórja van, és megfojthatom vele. Aztán lesújtok Willi- amre és a játékára egy papírnehezékkal. Felsóhajtottam. Nem fojtanám meg a nőt *igazából*, és Williamet *sem* ütném meg. De egy valamiben baromira biztos voltam: ha a pasi nem fogadja a hívásomat, nem fogom üldözni őt. Ez a hívás volt a maximum, amivel feszegettem a méltóságom határait, koszi!

A zene elhallgatott, és kattant valami a vonalban.

- Cherry? - A hang mély volt. Az *ő hangja*.

- Igen - suttogtam. Nem voltam rá büszke, ahogy a szívem zakatolt, és elöntött a büszkeség. *Lefogja rakni, mi?* Összerezcentem, és a fejemet ráztam. - Vagyis nem.

En adtam a cseresznyés pitét, igen. De a nevem Hailey.

- Nos, Hailey. Ma piszok elfoglalt vagyok. Megbeszélések, amiket átalszok, telefonhívások, amiket igno- rálok. Tudod, vezérigazgatós cucc. Ha nagyon beszélni szeretnél velem, eljöhetsz az álarcos buliba, amit azért rendezünk ma este, hogy támogassuk egy film bemutatóját. Mondd a fiúknak az ajtóban, hogy a neved Cherry, és be fognak engedni! Ja, és túszként tartom a virágaidat. Ha kellene, jobb, ha eljössz.

Eldadogtam néhány értelmetlen szótagot, de letette, mielőtt bármit mondhattam volna. Úgy meredtem a telefonra, mintha

szarva nőtt volna. Ez a pasi kibírhatatlan, és tudja is. Azt is tudta, hogy visszataszítóan jól néz ki, és megúszhatja. De csak éppen hogy.

Ahogy telt a nap, a gondolat, hogy elmenjek a partira, beférkőzte magát az agyamba, és kezdett gyökeret verni. Ryannek egy szót sem mondtam erről, mert tudtam, hogy csak megpróbálna rábeszélni. De még csak nem is kellett elmondanom neki, hogy tudjam, könyörögne, z hogy menjek el. En csak lamentálok azon, hogy száll el az élet, nem? Ráadásul ki mondja, hogy egyáltalán meg kell keresnem Williamet a partin? Talán csak felvennék egy buta álarcot, egy jópofa ruhát, és lenne egy klassz estém. Most az egyszer kísértést éreztem, hogy tegyek valami spontán dolgot és talan egy kicsit veszélyeset. Csábított a gondolat, hogy elmenjek.

WILLIAM

Volt egy hely az irodámban, amiről senki sem tudott, még az ikertestvérem sem, aki megosztozott velem a vezérigazgatói poszton, és szerette azt hinni, hogy mindent tud. Bocs, Brucie, de ez csak az enyém. Odasétáltam az íróasztalom melletti könyvespolchoz, ami drágának nézett ki, és jól is tette. Kisebb vagyont fizettem egy francia nőnek, hogy rendezze be az irodámat. Az emlékeim homályosak a részletekkel kapcsolatban, de azt hiszem, az utasításom valami ilyesmi volt: „Ha az emberek nem tojnak be a tisztelettől, amint belépnek, rosszul csinálta.” Szerencsére a nő jó munkát végzett.

Ha az irodám falai beszélni tudnának, egy szót sem szólnának, mert tudnák, hogy túl jók ahhoz, hogy szóba álljanak veled. Ennyire tökéletes volt.

Soha egyetlen könyvet sem olvastam a hatalmas könyvespolcra, amihez még létra is tartozott, amit kerekeken lehetett gurítani, hogy az ember elérje a legmagasabb polcokat. Ez egy különleges kérés volt, és amikor

a relaxa le volt húzva, akkor előfordulhat, hogy néha szívesen derítettem ki, meddig csúszik a létra, ha futásból ráugrok.

Fogtam egy gömb alakú papírnehezéket, és letettem a polcra. Az aljában volt egy mágnes, ami beindított egy szerkezetet az ajtó mögött. Vártam, míg meghallottam egy sor nehéz, nagyon kielégítő fémes kattánást, aztán az ajtó kitárult.

Igen. Volt egy saját bűnbarlangom az irodámban. Es minden ízében olyan elképesztő lett, mint reméltem.

A helyiségre odabent szerettem trófeateremként gondolni. Nem volt hatalmas, ami egy szerencsétlen hozadéka volt az egész „a testvérem orra előtt becsempészni”- dolognak. Túl nagy munka vagy túl nagy tér leválasztása az irodámról, és észrevette volna. Bruce ezt soha nem találhatta meg, mert a trófeatermem egy részét külön azoknak a dolgoknak szenteltem, amiket attól a karót nyelt OCD-stől nyúltam le, aki a testvéremnek nevezte magát. Úgy rendeztem be a teret, mint egy művészeti galériát, márványpiedesztalokkal és üvegvitrinekkel. A kedvenc tárgyam egy tökéletesen sárga banán volt a terem közepén. Még egy kémikusnak is fizettem, hogy álljon elő egy átlátszó lakkréteggel, ami megőrzi a banánt. Még látszott rajta a testvérem neve nagy, fekete filctollal írt betűkkel: „Bruce”.

Gyengéden végighúztam a kezemet a vitrinen, és elvigyorodtam. Igen. Túl sok pénzem és időm volt. Nem, nem éreztem rosszul magam. Igen, volt egy kis problémám, loptam ezt-azt. És nem, nem terveztem megváltozni. A hivatalos diagnózis kleptománia lett volna, ha pontosak akarunk lenni. Szerettem elvenni dolgokat.

Akkor kezdődött, amikor Bruce-szal szegénységben nőttünk fel, és a helyzetünk ürügyül szolgált. Végül rájöttem, hogy azért lopok holmikat, mert jólesett, nem azért, mert kellett a pénz. Mindig keresnem kellett egy helyet, ahova eldughattam a fura kis szerzeményeimet, és a trófeaterem volt a munkám kivonata. A legjobb cuccokat itt tartottam. Bruce banánja volt a koronaékszer, de volt egy törölközőm is, amit magának tett félre, hogy ne izzadja össze a kocsiját egy raketballmeccs után. Már az emlék is mosolyt csalt az arcomra, hogy mennyire kiakadt, amikor nem találta. Volt tőle egy napszemüvegem, és egy bekeretezett üveg alatt zoknik, amiket a fiókjából loptam. Tettem róla, hogy mindegyik egy pár egyik fele legyen. Emiatt kicsit büntudatom volt. Bruce-nak valószínűleg orgazmusa lesz attól, ha a napja pontosan a tervek szerint alakul, és tudtam, hogy egy fél pár zokni gondolata valószínűleg kisüti szegény fickó agyát.

Na, mindegy. Jó neki. Egy perccel és hét másodperccel előtte születtem, vagyis nekem jutott a feladat, hogy idősebb testvér legyek, vagyis kötelességem kiszúrni vele. Egyes idősebb testvérek talán munkának hívják ezt, de egy napot sem dolgozol az életben, ha élvezed a munkádat, igaz? Voltak tűzőgépeim, amiket az irodából vettem el, leginkább olyanokét, akik felhúztak. Voltak tollaim, amit bunkó pincérnőktől csentem el, sőt, még egy „Újrahasznosítók"-kitűzőm is, ami valami baromarcnak a hátizsákján volt... Most komolyan, annyi mindennel lehetne dicsekedni. Újrahasznosítás? Majdnem kísértésbe estem, hogy kidobjam a szemétkébe, csak az irónia kedvéért, de végül győzött a késztetésem, hogy inkább eltegyem. Nem minden került a gyűjteménybe.

Néha hirtelen felindulásból elveszek valami, aztán eldobom. Ha elfog a kalandvágy, megpróbálom visszalopni, ami gyakorlatilag azt jelentette, hogy odacsennem valaki máshoz, anélkül, hogy észrevenné. Ránéztem a gyűjteményem legújabb darabjára. A vázányi virág, amit ma reggel lovasítottam meg a pékségből. Az egyik márvány- piedesztálra állítottam a hátsó fal mellett.

Önkéntelenül összehúztam a szemem, és ahogy néztem, eltűnődtem. Minden mást, ami itt volt, azért vettem el, mert a tulajdonosa valamennyire kiakasztott. Talán ez volt az én hiábavaló próbálkozásom, hogy egyensúlyba hozzam az univerzumot, vagy mit tudom én, vagy egyszerűen csak élveztem, hogy felidegesítsek olyanokat, akik jobban megérdemlik. A váza más volt.

Cherry nem akasztott ki. Ellenkezőleg, kedveltem. Volt benne valami frigid, elfojtott, ügyetlen könyvtárnő kisugárzás, amit át tudtam érezni, szó szerint és átvitt értelemben is. Dögös is volt, ami segített, és nem az unalmas fajta dögös. Úgy vonzottam az unalmasan dögös lányokat, mint a Starbucks a jóganadrágos csajokat. Egy seregnyi Barbie-t, tökéletesre edzett seggel és olyan arccal, ami egy csepp napfényt sem látott, csak 200 faktoros naptej mögött. Legtöbbjüknek egyetlen hobbijuk volt: önmaguk. Vigyáztak magukra, és úgy ápolták a testüket, mintha az egy teljes állás lenne, ami távolról szemlélve szép és jó, de mar sokkal randiztam közülük, és mind egyformák voltak.

Unalmasak. Kiszámíthatóak. Felszíneseek.

De a péklány... Az a fajta lány volt, aki felkeltette az érdeklődésemet. A napnál is világosabban láttam a belső vívódást az arcán. Tetszett neki, amit látott, de elég okos

volt ahhoz, hogy tudja, hogy seggfej vagyok. Más szóval kihívást jelentett. Benne vagyok!

Kicsit kétségbeesettnek éreztem, hogy ott hagytam a névjegykártyámat. Általában szerettem hagyni, hogy a nő jöjjön hozzám, de benne volt valami, ami miatt tenni akartam még egy lépést, mert nem voltam benne biztos, hogy lenyomoz, ha nem adok neki egy kis lökést. Ez tetszett benne. Még a szokásos menetet is megváltoztattam, amikor a rideg titkárnőszám helyett fogadtam a hívását.

De abban nem voltam biztos, hogy eljön-e a ma esti partira. Az tőle függött. Hisz végül is tudtam, hol találom őt, és ha a megérzésem helyes vele kapcsolatban, nem a virágok voltak az utolsók, amit el akartam venni tőle. Volt még valami más, ami a cseresznye lenne a habon, vagy a lába között, hogy konkrét legyek.

HAILEY

Ha az, hogy valamit alaposan megfontolsz, azt jelenti, hogy meg kell állnod és meg kell kérdezned magadtól, hogy valami jó ötlet-e, akkor ezt kétezerszer játszottam el addig, míg a taxim megállt az épület előtt, ahol William partiját tartották. „Kétezerszer is meggondolni” kicsit máshogy csengett, de az, hogy kétszer is meggondolni, nem volt elég komoly ahhoz, hogy benne legyen az összes kétségem.

El akartam menni. Ennyit tudtam. A büszke, makacs részem próbára akarta őt tenni vagy bizonyítani neki, hogy én nem vagyok olyan lány, aki szalad a csinos fiúk után.

De, hé, ez egy „egyszer az életben”-partimeghívás volt. Ezen kívül mindig is volt egy mélyről fakadó fantáziám, hogy elmegyek egy álarcos partira. Azt hiszem, az álarcok és az elegáns ruhák miatt. Mindenki álarcban lenne, szmokingban és gyönyörű ruhákban. Amerre csak nézek, mindenütt csillogó flittereket és ékszereket

látok. Az éjszaka fény és csillogás lenne, egyenesen egy hollywoodi fantáziából. Olyan éjszaka lenne, amire örökre emlékeznék, egy ragyogó fénypont a tompa, kifakult csillagokkal borított éjszakai égbolton.

Egyetlen éjszakára úgy tehetnék, mintha az életem olyan lenne, amit távolról néztem, ahol a levegő megtelik ígérettel, és minden apró döntés valami hihetetlenhez vezet. Végül ez a gondolatmenet győzött. Meglesz a tündérmesés éjszakám, nagyon köszönöm, és William másodlagos. Ez az én mesém volt, és ragaszkodtam hozzá.

Munka után elmentem az olcsó szerelésemért, beleértve az álarcért, amit nem találhattam egy turkálóban, mint a ruhát és a cipőt. Be kellett merészkednem egy parti kellékes boltba, ami érthetetlen módon képes egész évben nyitva tartani, pedig teljesen biztos voltam benne, hogy az emberek csak halloween jelmezekért járnak oda.

A lány a pult mögött alaposan végigmért, amikor elé tettem az álarcot, mintha látta volna a *Tágra zárt szemek* című filmet, és azt gondolta volna, hogy valaki csakis ezért vesz álarcot. Hát, cssesse meg! Egy csilivili partira megyek, ahol filmsztárok és milliárdosok fognak úgy sétálgatni, mintha az egész nem lenne nagy ügy. Es, amennyire én tudtam, nem lesz meztelen, orgiakedvelő szekta az alagsorban. Ekkor gondoltam meg a dolgot 2001-edszer. Ha bármi jelét látnám orgia-szektának, a magas sarkúmat ütőként használva fogok kimenekülni. Ez volt a terv, feltéve, hogy nem lesznek kéznél jobb fegyverek.

Arra számítottam, hogy egy nagydarab testőr vár majd odakint, de a cím, amit William megadott, csak egy épület volt a belváros közepén. Kiszálltam a taxiból, és körülnéztem.

Már elmúlt este kilenc. New York Cityben mindig nyüzsgöttek az utcák, napszaktól függetlenül. Sőt, a város éjszaka kelt életre.

Már majdnem azt hittem, hogy rossz helyre jöttem, amikor láttam, hogy megáll egy limó, és kiszállt egy kisebb társaság, a férfiak öltönyben, a nők elegáns ruhákban. A férfiak egyszerű, operaház fantomja stílusú álarcot viseltek, ami legtöbbször csak a szemüket és a fél orrukat takarta. A nőknél volt minden: a tollas, hivalkodó állarcoktól kezdve a csipkés, finom darabokig, amik alig rejtették el az arcukat.

Megigazítottam az egyszerű, kétdolláros álarcomat, amit olcsó gumipántok tartottak az arcomon. Ez van. A gazdagok sok pénzt fizettek azért, hogy szegénynek látszanak, nem? Nem az én hibám, hogy ismertem a gyorsított eljárást a szegényes öltözködéshez: öld minden pénzedet egy pékségbe, ami alig hozott annyit, hogy fizetni tudd a számláidat! Néha olyan butaságokra is költöttem, mint víz és ennivaló.

Kihúztam magam, bátor arcot vágtam, és úgy szambáztam a bejárat felé, mintha ide tartoztam volna. Elég szélhámos filmet láttam, hogy tudjam, a trükk az, hogy tégy úgy, mintha tudnád, mit csinálsz. Előbb értem az ajtóhoz, mint a limós társaság, és amikor megpróbáltam kinyitni, meg sem moccant. Gyorsan hátrapillantottam a vállam felett, és villantottam egy *„folyton ez történik velem, mert folyton ide járok”* mosolyt. Aztán újra meghúztam. Még mindig semmi.

Hátraléptem, feltartottam a tenyerem, és idegesen felnevettem.

- Azt hiszem, túl korán jöttünk - próbálkoztam.³²³²

Az egyik férfi az ajtóhoz lépett, és *megtolta*. Azonnal kinyílt, és ott kellett állnom, míg az egész társaság fennhéjázva elvonult.

Mindegyiküket elengedtem, kifújtam a levegőt, és az agyamban megnyomtam az újraindítás gombot.

– Nem nagy ügy, Hailey! Álarc van rajtad, igaz? Nyugodtan lehetsz tökfey.

És aztán láttam, hogy egy újabb pár megy el mellettem, akik valószínűleg hallották a locsogásom minden egyes szavát. Megkocogtattam a fülem, ahol egyáltalán nem volt Bluetooth, de a testemmel feléjük fordultam, és rájuk mosolyogtam.

– Bluetooth - mondtam magabiztosan. - Üres kézzel lehet csevegni. Mindig úgy tűnik, mintha az ember magában beszélne.

A pár egyszerűen elsétált, mintha egy szót sem szóltam volna.

Még be sem léptem az ajtón, és a jó öreg „újraindítás” gomb máris edzésben volt. *Megtoltam* az ajtót, és bementem.

– Seggfej! - mormoltam az ajtónak, amikor biztos voltam benne, hogy most senki sem hallja. Az előcsarnok csendes volt, így a cipősarkam kopogása az elegáns padlón lövéseknek hallaszott. Próbáltam lágyítani a lépteimet, de nem sikerült. Odasétáltam egy nőhöz, aki egy vékony, hostess-stílusú pódium mögött állt. Mögötte nagy kétszárnyú ajtó magasodott.

– Meghívtak - mondtam, amikor az előttem állók nevét megtalálták a listát, és beengedték őket.

– Oké — nyugtázta a nő. Rajta nem volt jelmez, így nem kellett találgatnom, hogy idiótának néz-e.

– Rajta kell legyek a listán, mint... Cherry - mondtam a nevet szinte suttogva, lángoló arccal. Biztos voltam benne, hogy William valahol röhög.

A nő felvonta a szemöldökét.

– Cherry?

– Megtenné, hogy csak... - A nyakamat nyújtogatva próbáltam vetni egy pillantást a listájára. Óvón felkapta, és hidegen rám meredt.

Komótosan elvette rólam a tekintetét, és lenézett a listájára. Pár másodperc múlva halk, csalódott nyögést hallatott.

– Akkor menjen, *Cherryl*

– Köszönöm - mondtam mézesmázosan. - Én jól fogok mulatni a partin, míg maga itt lesz kint a hülye kis pódiumával.

– Baromi féltékeny vagyok - jegyezte meg a nő szárazon.

El sem hittem, hogy annyira lealacsonyodtam, hogy ezt mondtam, de a nő majdnem olyan szörnyű volt, mint az, akivel akkor volt dolgom, amikor felhívtam a számot William kártyáján. Ami azt illeti... Szinte biztos voltam benne, hogy ő ugyanaz, mint a nő a telefonban. Ajtónál- ló játszani egy céges partin lehet, hogy beletartozik egy titkárnő munkaköri leírásába.

Elsétáltam mellette, és a következő ajtót kísérletképpen finoman meghúztam, hogy biztos legyek benne, ezt is tolni kell. Szerencsére kinyílt előttem.

A parti odabent lenyűgözőbb volt, mint azt valaha képzeltem. A helyiség amolyan ipari stílusú volt, nyerstéglával, tartógerendával és hipermodern bútorokkal, többek között egy kovácsoltvas csigalépcsővel, nyitott emelettel,

ahol tucatnyi ember táncolt és beszélgetett. A leglenyűgözőbb a távoli fal volt, aminek teljes üvegfelületén kilátás nyílt a Central Parkra és a város pislákoló látképére.

Aztán ott voltak a vendégek. Még álarcban is láttam, hogy ez itt az elit krémje. Egy olyan gimis buli felnőtt verziója volt, ahová csak a legnépszerűbb kölyköket hívják meg; pontosan az a fajta buli, ahová engem *soha* nem hívtak meg.

Végigpásztáztam az álarcos, jól öltözött férfiak és nők tömegét, és azon tűnődtem, hogy vajon felismerem-e Williamet azután a pár perc után, amikor ma reggel bámulhattam. Nem kezdtem összehasonlítani magam a sok elegáns, hatalmas mellű, tökéletes testű nővel, bármilyen nehezemre is esett. A pasi *engem* hívott meg ide. Nyilván valami tetszett neki abból, amit látott. Legalábbis én ezt hajtogattam magamnak.

A zene épp annyira volt lendületes, hogy lehessen rá táncolni, de nem túl vad ahhoz, hogy ne passzoljon tökéletesen a gazdag elithez. A vendégek bort és pezsgőt ittak hosszú, keskeny poharakból. Egyesek táncoltak, mások italokkal lazultak, és volt, aki járkált, nevetett és vegyült. Bárhová néztem, sziporkázott a csillám, az ékszer és a flitter, pont, ahogy képzeltem. Arra gondoltam, hogy egy ital talán enyhítene az idegességemen, úgyhogy küldetésül tűztem ki, hogy megtaláljam, honnan szerzi azokat mindenki.

Végül rábukkantam a bárra, ami úgy tűnt, ingyenes. A pezsgőspoharak csak ki voltak téve. Elvettem egyet, vártam, körülnéztem, és óvatosan belekortyoltam. Amikor senki sem rohant oda hozzám üvöltve, és nem kértek pénzt sem, arra jutottam, hogy ingyen van. *Bingó.*

Az itallal a kezemben az ajtó felé indultam. Még mindig nem döntöttem el, hogy egyáltalán megpróbálok-e beszélni Williammel, de azt legalább ki akartam deríteni, hogy észreveszem-e. Amikor megfordultam, egy férfi magasodott fölem. Ezernyi pillangó szállt fel a gyomromban, azt hittem, William az.

De amikor megláttam az állát, az ajkát, a testfelépítését és a tartását, feltámadt bennem a nyugtalanság. Hátraleptem. Nem William volt az.

– Nathan? - kérdeztem tétovázva.

Elmosolyodott. Az a kegyetlen vigyor megadta a választ a kérdésemre. Nathan Peters. Az ex a pokolból. Az ok, hogy annyi, de annyi örömet okoz időről-időre belerúgni a régi tankönyvembe. A srác, aki a kicsit unalmas és csalódást keltőből átváltozott a zaklatok mintapéldányává, amikor véget vettem a dolognak.

– Úgy volt, hogy Vermontban vagy.

– Kaptam egy új állásajánlatot. Megtudtam, hogy a közeledben van, és ezt nem hagyhattam ki.

– Pedig kihagyhattad volna, ha nem akarsz zaklató- nak látszani - válaszoltam. Próbáltam némi higgadtságot csempészni a hangomba, bár belül sikoltottam.

– Úgy hiányoztál, Hailey. Annyira kurva jók voltunk együtt.

A fejemet ráztam. Ez az egész túl sok volt így egyszerre, és nem akartam vele lefolytatni ezt a beszélgetést. Még egyszer nem. Próbáltam megkerülni, és a lépcső felé indulni, de elkapta a karomat.

– Ugyan, Hailey! Messziről jöttem, hogy beszéljek veled, úgyhogy az a legkevesebb, hogy meghallgatsz.

– Nem. Nem az a legkevesebb, amit megtehetek. Még azt sem kérdezem meg, hogy honnan a francból tudtad meg, hogy itt vagyok, vagy hogyan jutottál be, semmit. Mert ha megkérdezném, az azt jelentené, hogy érdekelsz egy fikarcnyit. Úgyhogy inkább megteszem a legkevesebbet, amit lehet, és gondolkodás nélkül elsétálok.

– Nem volt nehéz. Tudom, hogy mindig ugyanott veszed az ebédedet. Épp ott voltam, és megláttam a lehajtott fejedet. Úgy tűnt, nagyon érdekel téged valami, úgyhogy vettem rá egy pillantást. Pont a Galleon Enterprises vezérigazgatójának névjegye volt, és kételkedtem benne, hogy te megengedhetsz egy a *Fortune 500-as* listáján szereplő marketingcéget, úgyhogy raktam a kettő meg kettőt.

– Szóval egész nap követtél? Utánam settenkedtél, míg megvettem ide a cuccokat, aztán elrohantál, hogy magadnak is beszerezd? Egyáltalán hogy jutottál be a bejáraton?

– Sehogy. A hátsó ajtón jöttem - közölte, mintha azt hitte volna, hogy megtapsolom a találékonyságáért.

Összeszorult a gyomrom. A frász, ami kivert tőle, úgy kúszott belém, mint a méreg, és egy pillanatig azt hittem, rosszul leszek.

– Próbáltam szépen mondani, Nathan. Nem működött. Engedd el! Kérlek! - Ennyit a varázslatos, csillogó éjszakáról.

Megpróbáltam kiszabadítani a karomat, de ő egyszerűen erősebben szorította, és maga felé húzott. Az egész testemmel nekifeszültem, és először nyilallt belém valódi pánik.

Egy férfi előlépett a mellettünk álló maszkos partivendégek közül, és Nathan csuklójára tette a kezét. Biztosan erősen szorított, mert Nathan keze elernyed a karomon, és elhúzta.

– Általában - szólalt meg a férfi olyan hangon, amit azonnal felismertem - ha egy lány kezd elhúzódni tőled, az azt jelenti, hogy azt akarja, hogy engedd el. - A tökéletes állvonal, a telt ajak és a kócos haj a hangja anélkül is elárulta volna, hogy ő William. Egyértelmű volt, hogy ki az álarcos megmentőm.

– Általában jó ötlet a saját rohadt dolgoddal törődni - válaszolta Nathan. Szembefordult Williammel, aki jó pár centivel magasabb volt nála, bár mindig azt gondoltam, hogy Nathan milyen magas.

– Milyen ember mászkál mentás cukorral? - William meglepően ügyes kézmozdulatot tett, és feltartott két cukrot az ujjai között.

Nem értettem, aztán láttam, hogy Nathan a zsebeit ütögeti. Szúrós szemmel nézett fel Williamre, és megpróbálta megkaparintani a cukrot, de William ökölbe szorította a kezét, és a zsebébe csúsztatta.

– Figyelj, seggfej! - mondta Nathan. - Mi lenne, ha hagynád, hogy a csajommal beszéljek, és elhúznál? A mentás cukrot megtarthatod.

– A csajoddal? - kérdezte William, és elfordította kicsit a fejét, hogy először nézzon felém. Az ajka leheletfinom mosolyra húzódott, mintha most árulna el egy poént. - Hadd mondjak valamit! Ma reggel megfosztottam őt a virágától. Sőt, még fizettem is a cseresznyéjéért. Egyébként isteni - folytatta finoman biccentve felém.

A szívemben lüktető félelem dacára el kellett fojtanom a nevetést.

Nathan egy gyors és hirtelen mozdulattal megragadta William szmokingját, de ő meg sem rezzent. Csak állt ott, és ugyanazzal a higgadt mosollyal nézett le Nathanre.

– Ami azt illeti... - Kihalászta a cukrokat a zsebéből, és visszatett Nathanébe. - Most már megértem, miért hordasz magadnál mentolos cukrot.

– Mi van? - kérdezte Nathan.

– A leheleted.

Nathan becsukta a száját, és tovább bámult Williamre. Nem voltam benne biztos, hogy vajon tényleg megpróbál-e nekiesni, vagy csak töri a fejét, hogy hogyan szabadulhatna innen anélkül, hogy még ennél is hülyébbnek tűnne.

– Cseszd meg! - mondta végül, és elengedte Williamet. - Figyelj, Hailey! Tudom, ahogy felbukkantam itt, valószínűleg zaklatónak tűnök.

– Nem ismerem a teljes történetet - szólt közbe William. - De ha azt kell mondanod, hogy „valószínűleg zaklatónak tűnök”, akkor nagy az esély, hogy így is van.

– Téged senki nem kérdezett, seggfej! - mordult fel újra Nathan, aztán újra rám koncentrált. - A lényeg, hogy hiányzol. Utálok, ahogy köztünk alakultak a dolgok, és remélem, adsz még egy esélyt.

– Hányféleképpen mondjam még? - kérdeztem, és úgy éreztem, elhagyott az erőm.

– Menjél már, te zaklató! - William a vállánál fogva elkezdte tolni Nathant. - Elmondtad a kis beszédedet. A lány láthatóan nem akar most erről beszélni. Biztosan

megvan neki a számod, úgyhogy fel tud hívni, ha meggondolná magát, de most menj!

Nathan gyenge ellenállást tanúsított, miközben William elvezette, és intett a kijáratnál álló fickónak, hogy kísérje ki.

Úgy éreztem, csak állni vagyok képes, és nézni. Képtelen voltam elhinni, hogy Nathan egészen idáig eljött, csak hogy kapjon egy második esélyt. Mondjuk azt sem, hogy William így ugrott, hogy játssza a fénylő páncélos lovagot.

William pár pillanattal később visszatért, és kicsit meghajolt. Furcsa energia támadt fel bennem. Mintha valami csintalan és mókás esett volna csapdába az agyam mélyén, ami egész idő alatt csak arra várt, hogy kiszabadulhasson. Úgy tűnt, az álarcom semmit sem tett a névtelenségem érdekében. Sem Williamnek, sem Nathannek nem okozott gondot, hogy felismerjen, én mégis máshogy éreztem magam, miközben viseltem. Talán az enyhe bizsergés miatt, amit már éreztem a pohár pezsgőtől, de minden korábbi idegességem tovalett. Ki akartam verni a fejemből a Nathannel kapcsolatos gondolatokat. Még mindig arra vágytam, hogy ez legyen a mesébe illő éjszakám, és ezt senki sem fogja elvenni tőlem.

Úgy volt, hogy jól fogom érezni magam.

- Ne legyél olyan büszke magadra! - mondtam, és meglepett, milyen magabiztos a hangom. - Amikor legközelebb hős lovagot akarsz játszani, próbálj meg közben nem ekkora fark lenni!

William szája sarka felfelé kúszott.

- Látszott a farkam?

A tekintetem önkéntelenül lesiklott a derekához, de rögtön visszakaptam a fehér maszkjára, amit a szemén viselt.

– Átvitt értelemben - közöltem. - Igen. És most azt is bizonyítottad, hogy nem bírsz ki egyetlen beszélgetést sem anélkül, hogy megpróbálnál elsütni egy mocskos szex viccet. Három pontot adok az érettségedre.

William felkapott egy italt az arra haladó pincér tálcájáról, és felajánlotta.

– Az érettséget túlértékelik.

– És azzal mi van, hogy folyton lopunk másoktól? Az is túlértékelt?

– Nagyon.

Akaratlanul is elvigyorodtam kicsit. Volt benne valami kérlelhetetlen. Általában az az enyhe seggfejség, ami jellemző volt rá, taszító lett volna. Az, hogy olyan nyílt és lényegre törő, engem is eltaszítana. De esetében a magabiztossága ereje furcsa módon sármossá tette. Azt is szerettem, ahogy kiforgatta a szavakat, és annyira játékosá varázsolta a beszélgetést. Kacérkodóvá tette. És szexivé.

Amikor lenéztem az italra, amit nekem nyújtott, rájöttem, hogy valahol letettem a pezsgőspoharamat. Vörösbor volt, amit általában nem iszom, mert megfájdul tőle a fejem, de úgy gondoltam, kivételt tehetek. Hiszen, ha egy kevés pia ilyen magabiztosságot ad, milyen csodákra lenne képes egy kicsivel több?

Ittam egy kortyot, és felvontam a szemöldököm a kellemes meglepetéstől.

– Jó? - kérdezte.

– Jobb, mint a társaság.

A mellkasához kapott.

– Megsebzél.

– Valahogy kétlem, hogy az lehetséges.

Enyhén vállat vont, ajkán még mindig ott ült az a vidám mosoly, ami azt üzenté, hogy a beszélgetésünk játék, ahogy a parti is az, sőt, maga az élet, ami azt illeti. Elég volt egyetlen pillantás, álarcban vagy anélkül, és tudtam, hogy ő olyan ember, akit nem érint meg semmi. Sem az aggodalmak, sem a gondok. Ezt szinte ugyanannyira irigyeltem, mint amennyire kíváncsivá tett. Kétségeesetten vágytam rá, hogy ez a mentalitás megfertőzzön.

– Azon tűnődöm, hogy vajon a nyelved íze is olyan csípős-e, mint ahogy pereg - mondta William. - Vagy talán olyan édes, mint a cseresznyés pitéd...

– Ízlett? - kérdeztem. Teljesen megfeledkeztem arról, hogy nyilvánvalóan flörtöl velem, amikor megemlítette a pítét. Mindenekelőtt pék voltam, és azt hiszem, jobban érdekelt a véleménye a pitémről, mint hogy milyen veszélyes vizekre evezhetünk ezzel a beszélgetéssel.

– Édes volt, de valami hiányzott.

Kihagyott a szívverésem. Evek óta tökéletesítettem ezt a receptet. A hozzávalók, előkészületek és sütési technikák rengeteg kombinációját kipróbáltam. Az, hogy nem ízlett neki, jobban fájt, mint bármilyen sértés.

– Mi volt vele a gond? - kérdeztem, elveszítve a tartás látszatát, amit addig úgy viseltem, mint az álarcomat.

– Nos - kezdte talán több... szóda-bikarbóna kellett volna bele? - Kábé egy szívverésig komoly volt az arca, aztán az ismerős mosoly jelent meg az ajkán.

Mosolyogva csípőre tettem a kezemet.

– Szóda-bikarbóna?

– Igen. A sütéshez. A szóda segít, hogy megsüljön.

Felvontam a szemöldökömet.

– Akkor riasztom is a pékek szakszervezetét. Egész idáig tévedésben éltünk. Mi azt hittük, a kelesztéshez kell.

– Kelesztés?

– Megnöveli a buborékokat. Ezt teszi.

– Te meg a buborékjaid. Buborékos pék. Buborékos szóda. Buborékos hátsó - dohogta.

– Tessék?

– Buborékos rágónak neveztelek - sóhajtott, mielőtt rájöhettem volna, hogy viccel-e, majd megkocogtatta az állát, mintha engem figyelne, és magában feljegyezne valamit.

– Mi az? - kérdeztem. - Mit jelent ez a pillantás?

– Azt, hogy megfejtelek. Lépésről-lépésre, Cherry.

– A nevem Hailey. És sok sikert a megfejtésemhez! Szólnál, ha végeztél? Nekem is jól jönne némi infó.

– Eddig erre jöttem rá, Cherry. - Egyetlen gyors, folyamatos mozdulattal kikapta a kezemből a poharat, belekortyolt, aztán visszaadta. - Bocs! - mondta a felháborodott arcomat látva. - Ami nem a tiéd, annak mindig jobb az íze, nem? - Várt, a tekintete úgy állapodott meg rajtam, ami súlyosabbá, kétértelművé tette a szavait.

– De igen - feleltem. Visszakúszott belém némi idegesség. Williammel beszélni is olyan volt, mint verbális párbajt vívni, és minél tovább beszélünk, annál inkább éreztem, hogy mindent ő irányít. Jártattam a számat, hogy megtörjem a kínos csendet, mert úgy gondoltam, egy olyan férfi, mint William, veszélyes dolgokra képes

a csenddel, csupán a metsző tekintetével és az ajka legkisebb rezdülésébe rejtett célzásokkal.

– Általános és középuliban csereberéltünk dolgokat az ebédünkben - mondtam, inkább azért, hogy megtörjem a csendet, nem azért, mert azt hittem, választ vár a kérdésére. - Az Airhead cukor aranyat ért. Egy Air- headet szinte bármire el lehetett cserélni. Még egy egész tálca csirkefalatkára és sült krumplira is. Főleg, ha titokízű volt. A fehér. Sokkal finomabb volt, ha cserével szerezted, mintha az anyukád egyszerűen csak becsomagolta neked.

– A fehér vattacukor volt. Rejtély megoldva.

Megpróbáltam felidézni, milyen íze volt, és nem voltam biztos benne, hogy nem értek egyet.

– Azt mondtad, megfejtettél? - firtattam. Belátom, kicsit kétségbeesetten vágytam arra, hogy halljam, mit gondol rólam, bár rettegettem, hogy nem fog tetszeni.

– így van, aztán elérted, hogy hozzáírom a listához, amit megtudtam rólad, hogy „szereti félbeszakítani azokat, akik igyekeznek drámai szünetet csempészni a beszélgetésbe”.

Elpirultam.

– Nem tudtam, hogy az drámai szünet volt.

– „Néha hiányzik belőle az alapvető megfigyelési képesség” - közölte tárgyilagosan, mintha csak diktálna valakinek.

– Hé! - kiáltottam fel nevetve, és rásuhintottam a karjára. Kicsit túl gyorsan rántottam vissza a kezem, és a torkomon akadt a nevetés, amikor rájöttem, hogy mit tettem. Úgy tűnt, ő nem vette észre a reakciómat, mert

tovább méregetett az álarca mögül összehúzott, élesen látó kék szemével.

– „Fizikailag erőszakos...”

– Jobb, ha elérsz a kedves részhez, vagy kiderítem, hogy meg tudod-e inni a bor maradékát, ha közben repül.

– Értem. A kedves részekhez. Nos, a listának az a része sajnos magánjellegű. Legalábbis addig, amíg nincs kész. És persze, amíg nem volt lehetőségem értékelni az intim részeket.

Szúrós szemmel néztem rá.

– Látnod kellene az arcod. Most már tudom, miért hívnak Cherrynek. Pontosan olyan a színed, ha dühös vagy.

– *Más* nem hív Cherrynek. Csak te. Bár már mondtam, hogy a nevem Hailey.

– Talán próbálj meg nem olyan elbűvölően kinézni, amikor dühös vagy! Akkor az emberek nem élveznék annyira, hogy provokáljanak.

Érzem, hogy a lángoló arcom még jobban felforrósodik. Épp mondani készültem valamit, amikor egy férfi és egy nő állt meg William mellett. Az álarcok miatt nemigen mehettem biztosra, de hitetlenkedve járt a tekintetem William és a férfi között. Pontosan ugyanolyan magasak, ugyanolyan testfelépítésűek voltak. A szemük, a szájuk, az álluk, még a fülük is egyforma volt. Az egyetlen különbség annyi volt, hogy a férfi haja, aki most érkezett, elegáns stílusban volt megnyírva, míg Williamé a tökéletes összevisszaság volt, ahogy azt ma korábban láttam. Az újonnan érkezőnek volt egy olyan fehér selyem zsebkendő a zakója zsebében. Mindig elfelejtettem, azt hogy is hívják.

- Újabb szegény lányt szédítesz? - A férfinak még a hangja is majdnem olyan volt, mint Williamnek. De ridegebb volt. Komolyabb.

- Cherry, ő a testvérem, Bruce - mutatta be William.

- Egyiptetjű ikrek vagyunk, de igazából én néhány másodperccel idősebb vagyok, vagyis én mindig kicsit erősebb és jobb leszek nála.

- Statisztikailag ez csak annyit tesz, hogy te halsz meg először - jegyezte meg nyájasan Bruce.

- Natasha vagyok. - A nő kedvesen mosolygott, és a kezét nyújtotta, hogy megrázza az enyémet. Csodaszép fehér ruhát viselt, ami úgy egyensúlyozott az elegáns és a hétköznapi között, hogy azt kívántam, bár én is képes lennék ilyesmire. Dacára a lélegzetelállító ruhának, a valahol az elbűvölő és a csodaszép közötti arcnak és a ténynek, hogy William ikertestvére átkarolta a vállát, mégis szerénynek és kedvesnek tűnt. Azonnal megkedveltem.

Hailey vagyok - mutatkoztam be a kezét rázva.

A nő kissé kérdően nézett rám a nevem hallatán.

- William szerint vicces, ha Cherrynek hív - magyaráztam.

- Ó, hidd el, átérzem! - közölte Natasha. - Sokszor el kellett már viselnem, amikor humorizálni próbált. Sajnálom, hogy most téged használ a viccei céltáblájának.

- Hé! - William mosolygott, megbántott hangja dacára. - A viccei céltáblája? Jézusom, Natasha! Bruce ridegsége kezd rád ragadni. Ez egy kicsit fáj!

- Ó! - A nő mosolya kicsit elhalványult. - Én igazából nem...

– Ne visszakozz, Natasha! - szakította félbe Bruce. - William egojának jó lenne annyi ütés, amennyire csak képesek vagyunk. Sajnos biztosra veszem, hogy túléli.

– Kezdem azt érezni, hogy hárman vannak ellenem, és meg kell mondjam... ha hárommal kerülök szembe, jobban szeretem, ha eggyel kevesebb a farkok. Főleg, ha az említett farkok az öcsémé.

– Egy plusz fark nem gond, amíg nem az enyém. Értem - mondta Bruce, és egy kis vidámság kúszott komor hangjába.

Elfojtottam a nevetésemet.

William leejtett valamit, amit a kezében tartott, bár azt nem láttam, mi az. Csak azt, hogy hirtelen letérdel Bruce előtt, aztán feláll, és valamit zsebre dug. Majdnem lemaradtam róla, hogy mi az, de amikor ismét Bruce-ra néztem, rájöttem, hogy a fehér zsebkendő a zakója zsebéből eltűnt.

– Nos - William nyújtózkodott, és ásítást színlelt a farkakról jut eszembe. Neked nem Mr. Pénzeszsákkal kellene találkoznod?

Bruce felsóhajtott.

– Ugye tudod, hogy ha valaha meghallja, hogy így hívod, azonnal kilép az ügyfeleink közül?

– Tudom, és nem vagyok hajlandó máshogy hívni.

– Hát persze, hogy nem. Gyere, Natasha! Nekem tényleg találkoznom kell Mr. Packarddal egy pofavizitre. Örülök, hogy találkoztunk, Hailey - búcsúzott udvariasan, aztán Natashával együtt elsétált.

– Értem. Tehát te vagy a gonosz iker, ő pedig...

– Az OCD-s. Szerintem jégkockákat varázsolhatnál ki a segglyukán, ha eléggé próbálkozol. Persze összetörve.

Meglepve felnevettem.

– Elég felkavaró kép.

– Üdv a világomban! - William előhúzott egy fehér selyemkendőt a zsebéből, és kifújta az orrát, bár én biztosra vettem, hogy ez nem volt indokolt. Leheletnyi mosollyal a zsebkendőre nézett, aztán elejtette.

– Mi értelme van, hogy elveszed, ha utána elejted? - kérdeztem.

Kicsit meglepődött, mintha nem gondolta volna, hogy egyáltalán észreveszem, hogy elvette a zsebkendőt.

– Nos, nem minden kerülhet be a gyűjteménybe.

– Akarom egyáltalán tudni, mi az a *gyűjtemény*? Ezen elgondolkodott.

– Mondjuk azt, hogy ez egy „hírességek csarnoka"! Ha jól kevered a lapjaidat, egy nap talán megmutatom.

– Egy nap - ismételtam lassan. - Úgy tűnik, nagy terveid vannak kettőnkkel. Tegyem szabaddá a naptáramat?

– Csak az éjszakákat.

Az ajkamat harapdáltam.

– Te mindig ezt csinálod?

– Csinos lányoknak nem túl burkolt célzásokkal szexuális ajánlatot teszek? Nem, általában nem.

Nagyi mindig azt mondta, ha valaki bókol neked, sose vitatkozz, csak ha azt akarod, hogy az legyen az utolsó. Úgyhogy bár kicsit nehezen hittem el, hogy tényleg úgy gondolja, hogy *én* csinos vagyok, különösen olyan nők

kel körülvéve, mint amilyenek itt vannak, mosolyogtam, és hagytam, hogy leülepedjen.

– Értem... És ezek a csinos lányok, akiknek *általában* nem teszel szexuális ajánlatot, mit csinálnak, amikor bedobod a nem túl burkolt célzásaidat?

– Tudod - kezdte, és megfontoltan lépett egyet előre, ami a meglévő nyugalmam és önbizalmam utolsó csepp- jét is eltüntette. A közelsége letaglózó volt. *Elemésztő.* - Most éppen nehezen foglalkozom bármilyen másik lánynyal, vagy azzal, hogy korábban mi történt. Van valami, ami mindent elfeledtet.

– Micsoda? - suttogtam.

– Ez a lány - felelte. Hallgatott, a tekintete bejárt engem, és az ajka szétvált. Sütött belőle a szexualitás, beborított, és lángra gyújtotta a testem minden érzéki idegszálát. - A lány, akit megismertem. Elégge feszült. Kicsit szarkasztikus. Felesel.

– Szörnyűnek hangzik. - Képtelen voltam többre elfojtott suttogásnál, a torkom összeszorult, a szám kiszáradt.

– Hát ez az. Sosem érdekelt egy olyan lány, mint ő, de ő... Azt hiszem, tetszik.

– Ezt biztosan hízelegőnek találja.

– Hát te?

– Én mit?

William elvigyorodott.

– Azt akarod, hogy betűzzem? Jó, ahogy szeretnéd.

– A mutatóujjával megérintette a pontot közvetlenül a kulcscsontom alatt, ahol a ruhám mély kivágása szabadabbá tette a bőrömet. Odanyomta az ujját, ezzel borzongást és libabőrt csalt elő belőlem.

Az ujjja elkezdett követni valamilyen mintát. Hogy milyen, arról fogalmam sem volt. A világom összezsugorodott hosszú szempilláira, elgondolkodó kék szemére, tökéletesen bűnre csábító ajkaira és a forróságra ott, ahol egymáshoz értünk. Abban a pillanatban nem hallottam a zenét, sem az embereket körülöttünk.

Néhány pillanattal később visszahúzta az ujját, és várakozásteljesen nézett rám.

– Tessék. Lebetűztem neked. Érted?

– Mi van? - kérdeztem. Egyáltalán nem figyeltem arra, milyen alakot rajzolt.

Vállat vont.

– Ezek a nők! Szó szerint ráírhatod a mellkasukra, és akkor sem értik. Hát, a te bajod.

– Hé! - hördültem fel halvány mosollyal. - Akkor csináld meg még egyszer!

– Nem. Kaptál egyet ingyen, és elszúrtad.

Csípőre tettem a kezem. Ez a mozdulat nem volt része a szokásos arzenálomnak, de William valahogy előcsalta belőlem.

– Nevetséges vagy.

– Nevetségesen szomjas. Hozok valami erőset és lopottat.

– A pia ingyen van. Azt nem tudsz lopni.

– Még annyira ártatlan! - mondta vágyakozva. - A lopás csak a körítés kérdése, Cherry. De ne aggódj! Hamarosan kiokosítalak.

Es ezzel el is ment, otthagyt, hogy azon töprengjek, ezzel meg mi a fenére célzott.

A következő pillanatban egy nő a vállamra tett ujjhegyekkel finoman maga felé fordított.

Álarc ide vagy oda, lélegzetelállító volt. Szív alakú arc, csókos száj, nagy, zöld szem hosszú szempillákkal, és olyan test, amit mintha egy csapat kanos pasi alkotott volna. Gyakorlott fejmozdulattal hátradobta éjfekete haját, ami valami olyasmit üzent: „Minden elképzelhető módon jobb vagyok nálad, és baromira biztos lehetsz benne, hogy ezt tudom is.”

– Helló! - próbálkoztam.

– Bocs, hogy megijesztettelek. - Gyakorlatilag dorombolt. Olyan mosolyt villantott, aminek sikerült egyszerre kedvesnek és véletlenül szexinek tűnni. Egy részem azonnal hajlott rá, hogy megkedveljem, de valami mélyen az agyamban azt üzent, hogy vigyázzak ezzel a nővel. - Zoey Parker vagyok. Azt is mondhatnánk, hogy én vagyok a William Chamberson exbarátnői klub elnöke.

– O! - mondtam erre, mert nem tudtam, mit is reagáljak.

– Ne aggódj! Ez nem féltékenységi ügy vagy fenyegetés. Barátként jöttem. Mint valaki, aki járt már ott, ahol te most vagy. William nagyon jó az ígéretésben. Meg fog majd győzni, hogy ő jó fiú, még akkor is, ha néhol kicsit karcos. Megígér bármit, amit csak kell. El fog csábítani. Megkapja, amit akar, aztán továbblép. Mindannyiunkkal ezt csinálta, és veled is ezt fogja.

– Hát - kezdtem kissé mereven kösz a tájékoztatást, de nagylány vagyok. Azt hiszem, egedül is el tudom dönteni, hogy akarok-e valakivel romantikus kapcsolatot vagy sem.

Feszülten rám mosolygott.

- Hát persze. - Kicsit túl határozottan szorította meg a vállamat. - Es figyelj! Ne vedd magadra, de William végül óhatatlanul visszakúszik hozzám néhány kudarcba fulladt románc után. Néha magam sem tudom, hogyan tudom őt kezelni, de ez a feladat nem való mindenkinek.

Mosolyogtam, de a mosolyom nem volt barátságos. Nem voltam az a karmolós típus, de ebből a nőből any- nyira áradt a ribancos aura, hogy kihozta belőlem a harcost.

- Bocs, azt hiszem, rosszul hallottam. Azt mondtad, hogy a volt barátnők klubjának elnöke vagy, vagy a fanklubjáié?

A nő összeszorította az ajkát, de a műmosoly ottmaradt az arcán.

- Sok szerencsét, szivi! William az olyan lányokat, mint te, megeszi és kiköpi még reggeli előtt. - Megvillantotta manikűrözött körmeit, ahogy modellesen elsétált tőlem, és beleveszett a tömegbe.

Még mindig próbáltam értelmezni a találkozást a jégkirálynővel, amikor William visszatért két pohár pezsgővel a kezében. Felém nyújtott egyet, de legyintettem, amikor megláttam a rúzsoltot a peremén.

- Nem gondolod, hogy kicsit messzire mész ezzel az egész lopás dologgal? - kérdeztem. Még nem tudtam eldönteni, hogy szóba akarom-e hozni Zoey-t. Egyrészt nagyon szerettem volna hallani William verzióját is. Másrészt nem éreztem úgy, hogy feltétlenül magyarázattal tartozik nekem. Talán megérdemel egy esélyt, hogy megmutassa, kicsoda, ahelyett, hogy

– A lopás erős kifejezés. Kissé hajlamos vagyok a kleptomániára. Ez betegség. Nem poénkodnál egy betegséggel, igaz? Ráadásul bármikor visszakaphatod a virágokat, amikor csak akarod. Csak gyere be az irodámba! Úgyhogy azokat kölcsönvettem, nem loptam. A cseresznyédet viszont... azt nem terveztem visszaadni.

– Ez így működik? - kérdeztem, és próbáltam ügyet sem vetni a cseresznyés megjegyzésre. - Az, hogy elvetted a virágaimat, csak a régi „nálad felejtettem valamit”- trükk, csak egy kleptomán csavarral?

– Pontosan.

– Hm. Tartsd meg!

William megkocogtatta az állát.

– Értem. Nyilván nem a megfelelő tárgyat loptam el. Azt hiszem, megint be kell ugranom az üzletedbe.

– Nem igazán tudlak megakadályozni.

– Szeretnéd, ha megtehetnéd? - A játékoság eltűnt a hangjából, csak a metsző őszinteség maradt. És már megint. Épp kezdtem azt hinni, hogy ez a férfi a világon semmit sem képes komolyan venni, aztán megmutatta egy nyugtalanítóan intenzív oldalát.

– Talán - feleltem. Őszinte válasz volt. Talán megállítanám, hogy ne kelljen tartanom a jövőtől, az ismeretlentől, és a lehetőségtől, hogy ez a valami közöttünk csak katasztrófához vezethet. Vagy talán engedném, mert szerintem egy olyan férfi, mint William, nem mindig sétál az ember életébe. Ha a múltam bármit is elárul, kábé húsz év kellett, hogy egy ilyen felbukkanjon, és nem tudtam biztosan, hogy akarok-e várni hatvanéves koromig egy újabb esélyre.

- Akkor jó, hogy nincs választásod. - A tekintete a hátam mögötti erkélyre rebbent. Visszanézett rám, szórakozottan rám mosolygott, aztán újra felnézett. Megfordultam, hogy lássam, hová néz, és ott volt: Zoey, a jégkirálynő, a „William Chamberson exei” klub főribera. Fekete ruha, fekete haj, fekete csipke nyakpánt, és álarc

apró macskafülekkel. Úgy mart belém a féltékenység, akár a méreg, és összeszorult a szívem. Talán a nő mégsem hazudott.

- Nos - folytatta. - Úgy terveztem, hogy táncolni fogok veled itt. Szerenádot adok. Aztán végül valamilyen meghitt helyre csábítalak, és eltüntetem az eufemizmust az egész „elragadom a virágodat”-fordulatból, amit ma reggel kezdtem el, de... sajnos el kell intéznem valamit. Úgyhogy majd legközelebb.

Nem várta meg, hogy válaszoljak. Ott maradtam bamba kifejezéssel az arcomon. Egyenesen kísértelt az erkélyre, és rájöttem, hogy nem akarom tudni, mi az igazság. Csak el akartam tűnni, és kapaszkodni a varázslat foszlányaiba, ami a sziporkázó társalgásunkból megmaradt. Ha most elszöknék, még mindig visszanézhetnék, és azt gondolhatnám, hogy talán tévedtem. Ha tudnám, hogy Zoey-nak igaza van, a végén még annál is jobban visszahúzódna, mint eddig. Ez csak egy újabb élmény lenne, ami elriasztana a világ farok lóbálóitól az idők végezetéig.

Nagyon ostobának éreztem magam, amiért rájöttem. Elbűvölő volt és jóképű, de valószínűleg egy idióta voltam, amiért valaha is azt képzeltem, hogy több lehetek egy rövid kitérőnél egy olyan férfi életében, mint William. Ennyit vártam arra, hogy kitérő legyek?

Csak egy pék voltam, akivel William aznap reggel találkozott a pékségben. Az a nagy figyelem, amit ma szentelt nekem, számomra talán különleges volt, de számára csak egy átlagos nap. Még csak dühös sem lehettem, úgyhogy megelégedtem azzal, hogy hülyének és naivnak érezzem magam. Igen. Hülye és naiv voltam. Ha az életem az egyik receptkönyvem lenne, hosszú lenne annak a rengeteg kombinációnak a listája, amit az elmúlt huszonöt évben ebből a két érzésből alkottam. Figyelem, spoiler: nem számít, hogyan keverjük őket, az eredmény mindig egy jó nagy adag csalódás lesz egy csipet kínos helyzettel.

Életem receptje. Nyami.

WILLIAM

A parti utáni reggelen el akartam menni nyaggatni L a péklányt, de nem maradt időm. A keménykezű tesóm arra kényszerített, hogy dolgozzam az irodában, miközben próbáltunk összehozni egy újabb nagy üzletet egy újabb nagy és befolyásos ügyféllel. Bruce a cégünk szervezési feladataitól indult be. Kutatás, hálózatépítés, koordinálás, tervezés, kivitelezés. A pasinak valószínűleg nedves álmai voltak attól, hogy minden hiba nélkül történjen. Számomra ez inkább a kockázatokról szólt.

Én szerettem olyasmikkel próbálkozni, amikkel épeszű ember nem. De ennél is jobban szerettem, ha milliókat vagy a cégünk hírnevét kockáztattuk. Gyakorlatilag baromi menő voltam abban, amit csináltunk, úgyhogy sosem buktunk el.

Jó, az ötleteim *néha* balul sülték el. Vesztettünk velük pár milliót itt-ott, és felbosszantottunk pár nagy céget.

De nem ez volt a fontos rész. Én az ötletek embere voltam. Ahhoz, hogy az ember kreatív génusz legyen,

hol kockáztatni kell, hol rá kell lépni pár tyúkszemre, néha-néha fel kell gyújtani az irodát. Az utóbbi valószínűleg nem volt annyira szükséges, mint az első kettő, de amikor a kreatív alkotásodban van valami émelyítő, akkor előfordulhat, hogy ki kell dobnod egy füves cigit a szemetesbe, amikor az öcséd beront az irodádba. És ha az említett szemetesben elég papír van... aha, értitek.

De Bruce elismerte, hogy jó vagyok abban, amit csinálok. Kénytelen volt. Amikor az a pöcsfej elkezd túl fölényesen viselkedni, azzal fenyegetőzöm, hogy felmondok, ha nem nyalja kicsit a seggemet. Azt hiszem, mostanra már csak ezzel megrövidítettem az életét pár évvel. A fickó szerette azt hajtogatni, hogy tovább fog élni nálam. Hát, erről majd gondoskodom.

A munkám és a testvérem várhattak. Adtam nekik két napot, talán hármat. A péklány valószínűleg kezdte azt hinni, hogy mostanra elveszítettem az érdeklődésemet, úgyhogy ezt orvosolnom kell, mielőtt megjelenik valami másik barom, és megkaparintja a cseresznyés pitét.

Mint egy végszóra Bruce pont abban a pillanatban tolta oda a rusnya képét az irodámba. És igen, lehet, hogy egy petéjű ikrek vagyunk, az ő arca rusnya volt, és ezzel meg tudott birkózni.

- Mi van? - kérdeztem. - Épp élni akartam egy kicsit, vagy úgy tervezed, hogy beleszarsz?

Bruce undorodva nézett rám.

- Igazából azért jöttem, hogy arról a lányról kérdezzek a partin. A múltkori estéről.

Szkeptikus pillantást vettem rá. Néztem, ahogy állt az ajtóban ahelyett, hogy berontott volna az irodámba,

mint általában, a kezét pedig zsebre tette. Ez nagyon nem volt Brucie-s. Valami történt.

– Erre Natasha vett rá?

– Igen. - Most még jobban feszengett.

– Azt mondta, hogy ezt nekem ne mondd el?

– Igen - sóhajtott Bruce.

Odaléptem és vállba veregettem.

– Fogd az ikrek telepátia izéjére! Mindenki hisz ebben a baromságban. Nem kell elárulnod Natashának, hogy olyan szörnyen hazudsz, hogy az egész vagyonunkat elveszítenéd, ha totyogósokkal pókereznél.

– A póker csak a szerencséről szól. Bárki elveszítheti vele a vagyonát.

– És ezért vagy pocsek pókerben. De nem baj. Te más dolgokban vagy jó. Például... hogy átrendezed mások hűtőjét. Azt imádod, igaz? - kérdeztem, és próbáltam bátorítónak tűnni.

–Aha. Ugyanannyira imádom, mint te idős hölgyek retiküljét lopkodni.

– Olyan egyszer sem volt - feleltem. - Ezredszer mondom el. Az egy szatyor volt, és a spiné ellopta a parkolóhelyemet.

– És? - kérdezte, és végre bejött az irodába, majd leült a székre az asztalomnál. - A lány...

– Folyamatban. Épp őt akartam megkeresni, mielőtt idetoltad a rusnya képedet.

– Mi történt, miután otthagytunk a partin? Sikerült elüldöznöd?

– Natashát pontosan miért is érdekli a lány? Egyetlen másik lány miatt sem eresztett rám téged kémkedni, akire az időmet fecsérletem.

– Szerinte máshogy néztél rá, mint a többire.

– Es ő mitől lesz szakértő ebben? Legjobb tudomásom szerint ő csak a balesetek vonzásában szakértő.

– Vigyázz! - mordult fel Bruce. - A feleségemről beszélsz.

Égnek emeltem a kezem, és bocsánatkérő, halvány mosolyt villantottam.

– Csak mondom. Rossz keverékben jutott neki a balszerencse és a rossz időzítés. Meglep, hogy sisak nélkül kiengeded az utcára.

Bruce rám meredt, de tudta, hogy ennél több bocsánatkérést nem fog kapni tőlem, úgyhogy folytatta.

– Natasha soha nem állította, hogy bárminek a szakértője, a tiéd pedig főleg nem. Senki sem olyan hülye, aki megismert téged, hogy azt higgye, megért. Még te sem érted magadat.

– Kösz a bókot!

– Csak kíváncsi volt. Ezért ideküldött, hogy nyomozzak.

– Itt hibázott először. Jobban járt volna, ha egy idomított patkányt küld. Az sokkal kevésbé lett volna feltűnő.

Bruce egy kicsit elborzadt a patkány említésére, ahogy arra számítottam is. Soha nem ismerte volna be, de rettegett a kis szőrös jószágoktól. Azt hiszem, logikus. Ha Bruce szuperhős lenne, ő lenne Mr. Tisztaság, és a patkányok szimbolizálnák mindazt a mocskot és koszt, amit annyira gyűlöl.

– És - firtatta - milyen volt vele a partin? Mondanod kell valamit, különben Natasha folyton vissza fog küldeni. Ments meg mindkettőnket a gyötrelemtől! Kérlek!

Karba fontam a kezem, és nekidőltem a falnak.

– Hát, Zoey történt.

– Basszus! - sziszegte Bruce. - Zoey Parker?

– Az egyetlen és utánozhatatlan.

– Szerinted apuék küldték?

– Lehet - feleltem. - Adok nekik pénzt, amikor kérnek, de talán belefáradtak a cécóba. Nem értem, miért hiszik azt, hogy Zoey-től számíthatnának valamire, ha valahogy sikerülne rávenniük, hogy elvegyem.

– Mert a szüléink idióták.

– Bruce, ne már! Az őseinkről beszélsz.

– Tudok róla.

Elvigyorodtam.

– Hosszú és döbbenetes listája van a kudarcaiknak, de... eléri, amit akarnak. Azt a javukra kell írnod, hogy igazi amerikai lelkek.

– Aha. Csak épp a mi pénzünkéből érik el, amit akarnak, amióta nekünk jól megy.

– Hát, az ördög a részletekben rejlik.

– Az ördögöt meg aztán jól ismered - jegyezte meg Bruce.

– Te meg megmondhatnád, hogy hány ujjat szeret a seggében! Bruce elborzadt.

– Néha elfelejtem, milyen éretlen vagy.

– Ha az érettség a banánimádat, a szigorú időbeosztás és a szín szerinti elrendezés, akkor kösz, de rám ne számíts!

– Ha befejezted... Mihez kezdesz most Zoey-val?

– Ugyanazt, mint mindig - közöltem egyszerűen.

– Megdugod párszor, hagyod, hogy kicsaljon belőled pár tízezer dollárt, aztán túl sokáig tart rájönnöd, hogy idióta vagy?

– Jaj, nem! — feleltem. — Olyan csak kétszer-három- szor történt. Arról a rengeteg alkalomról beszélek, amikor közöltem vele, hogy kopjon le.

Bruce rám meredt, mint aki épp most készül tisztázni valamit, amiről el sem hiszi, hogy az előbb hallotta.

– Hosszú múltra tekint vissza, hogy barom vagy emellett a lány mellett. Megpróbálhatsz hülyének nézni, amiért az jár a fejemben, hogy vajon megtörténik-e még egyszer, de van alapja.

A mennyezetet bámultam, és próbáltam kitalálni, hogyan torpedózhatnám meg ezt a gondolatmenetet, de nem ment.

– Figyelj! Gondjaim vannak a kötődéssel. Rendben? Ráadásul az hosszú hónapokkal ezelőtt történt. Még csak szájon sem csókoltam. Most pedig a péklányra vettem szemet.

Bruce szélesen elmosolyodott, aztán a fejét csóválta.

– Nálad ez így működik? Ha nem csókolod őket szájon, nem számít?

– Nem csak nálam - közöltem. - Ez közismert. Vagy talán csak a prostikkal van így. De a francba, haver! Nem *azért* mentem oda hozzá beszélni a partin. Most a cseresznyés pítés lányért vagyok oda. Igen, nem kellett volna lefeküdnöm Zoey-val. Soha. De ez mind a múlt. A távoli múlt. És hé, most megmondtam neki, hogy húzzon a picsába. Szóval tanulok.

– Ezt a cseresznyés pítés lány tudja? Tudja, hogy odavagy érte, és megmondtad Zoey-nak, hogy kopjon le?

– Ki vagy te, dr. Phil?

– Az a fickó vagyok, akit ki fog faggatni a felesége, amint visszaér az irodájába, és jelentést vár, hogy ment a dolog.

Vettem rá egy ferde pillantást.

– Ha a péklány mostanra nem tudja, hogy odavagyok érte, akkor valaki árulja el neki, hogy a Mikulás nem létezik.

– Mi van?

– Felejtsd el! A lényeg, igen. Tudnia kellene.

– És tudja, miért beszéltél Zoey-val?

– Miért, kérem kell tőle egy kurva beleegyező nyilatkozatot, hogy beszélhessek egy másik nővel?

– Nem. De nem lehetsz olyan ostoba, hogy nem fogod fel, hogy milyennek tűnhetett a helyzet. Faképnél hagytad, aztán mentél, hogy kérdőre vonj egy másik nőt.

– Valami olyasmi - feleltem lassan. - De tudtam, hogy ha Zoey rájönne, hogy Hailey érdekel, kitalálná, hogyan cseszse el. Nem volt más választásom. Az a nő könnyörtelen.

Bruce sóhajtva felállt.

– Értem. Szóval jelenthetem Natashának, hogy a testvérem elcseszte a lánnyal, akit ő megkedvelt.

– Csillapodj! Neked is megvannak a módszereid, és nekem is.

– Es mi a módszered?

– Magas kockázat, magas jutalom. Mármint gondold bele! Ha a lányt egy ilyen apróság elijeszti, akkor csak megkímélem magam a bosszúságtól. Egy nőt próbára kell tenni, hogy lássuk, érdemes-e megtartani.

Bruce felvonta a szemöldökét.

– Mióta keresel te olyan nőt, akit érdemes megtartani?

Ezt egy elutasító hanggal elhessegettem, bár Bruce kérdése nyugtalanított. Igaza volt. Nem kerestem megtartandó nőket. Soha. Szórakozást kerestem. És ami még fontosabb, olyasmit, ami átmeneti.

– Rendben, Mr. Kém. Ennyi elég lesz. Ha Natasha riporterszimata ezek után nem nyugszik le, akkor jöhet egyenesen hozzám panaszkodni. Jó lesz így?

– Nem teljesen - felelte Bruce. - De most dolgom van.

A tenyeremet mutattam felé, és az ujjamat ráztam, bár azt sem tudtam, hogy ez a gesztus mit jelent. Azt hiszem, valami olyasmit, hogy: „van itt egy nagyágyú, aki *dolgozik*, aranypofa”.

Bruce ezt egy bosszús nyögéssel jutalmazta, és kísétált az irodából.

ÁLTALÁBAN A SAJÁT SOFÓRÖMMEL KÖZLEKEDTEM. EZ VOLT a leggyorsabb megoldás, és hatalmas fizetést kapott azért, hogy bármikor rendelkezésre álljon, úgyhogy rendesen megdolgoztathattam volna a pénzéért, mégis úgy döntöttem, ma metróval megyek, ami mindenképpen szokatlan volt számomra.

Talán csak egy kis időre volt szükségem, hogy rendezsem a gondolataimat. Bruce megjegyzése kissé felkavart, és a végére akartam járni, hogy miért mondtam, amit mondtam. *Egy nőt próbára kell tenni, hogy lássuk, érdemes-e megtartani.*

Leültem a metrókocsiban, ami nem volt zsúfolt, mert az ebédidőhöz még korán volt, az ingázóknak pedig már késő délelőtt.

Előprengtem, hogy talán csak nyelvbtlás volt-e. Az egyik kedvenc hobbi volt a testvérem bosszantása, úgyhogy általában kimondtam, ami csak eszembe jutott, ha úgy gondoltam, hogy azzal betalálok nála, mindegy, bog} igaz vagy sem. De a baj apró rögcskéje annyira könnyen csusszant ki a számon. Nem éreztem jól kidolgozott hazugságnak vagy szurkának. Az csak...

Hátradöntöttem a fejemet az ablaknak, a kapaszkodókat bámultam, amik finoman ringatóztak, ahogy a vonat keresztülzötykölődött az alagúton. —

Nem sokkal később leszálltam, és át kellett furakodnom a bűzös állomáson, hogy feljussak a felszínre. Mire kijutottam, New York utcái édesnek és tisztának tűntek, pedig soha nem hittem volna, hogy valaha ezt fogom gondolni. Zörgést hallottam az egyik közeli sikátorban, miközben a pékség felé sétáltam. Biztosan húztam az időt, ami szintén nem volt jellemző

rám, mert lefordultam a járdáról, és tettem pár lépést a sikátorban.

Közeledtem, aztán láttam, hogy egy kupac nedves kartondoboz megmoccant.

Hátraugrottam, aztán megint közelebb léptem, és összébhúztam a szemem. A dobozok kinyíltak, amikor egy kicsi, bolyhos kutya mászott ki alóluk. Egy csirkecsontot tartott a szájában, amit már megtisztogatott. A kép eszembe juttatta a gyerekkori kutyánkat. A dolog maga volt a csoda, hiszen a szüleink olyan szegények voltak, hogy nekünk is alig tudtak enni adni, nemhogy egy kutyának. Apa egyik este vacsora után csirkecsontot adott neki, és nem tudta, hogy az állatok számára veszélyes. A csont eltört, és a végén elvágott valamit a kutya gyomrában, aki úgy képtelen volt enni, és végül el kellett altatnunk. Tettem egy óvatos lépést a kutyus felé, és reméltem, hogy meg tudom szerezni tőle a csontot.

Rám morgott. A kis rohadéknak volt pofája morogni? Valamilyen korcsnak látszott. Nem fajtiszta, csak egy átlagos barna kutya fekete fülekkel és egy kis bézs pöttyel az egyik szeme alatt. Nem lehetett nagyobb néhány hónaposnál.

- Figyelj ide, te kis szaros! - mondtam csendesen. Nem akartam, hogy az arra járók hallják, hogy egy kutyával vitatkozom. - Add azt oda, vagy elveszem!

A kutya lépett egyet hátra, a nyakán felállt a szőr, és a nevetséges kis morgása elmélyült; és a mélyülést úgy értem, hogy madárccicsérgésnél egy hajszálnyival lett mélyebb.

- Intézhetjük könnyen vagy nehezen. Te döntesz.

Az eb üggyet sem vetett rám, tovább hátrált, a zsákmányát szorongatta a fogai között.

- Add ide! - kiáltottam, majd előrelendültem, és a csont után kaptam. Gyors voltam, de a kölyök gyorsabb. Hátrakapta a fejét,

sarkon fordult, és szélesebben eliszkolt a sikátorban, amitől rövid lábacskaí szinte egybefolytak.

Nem hagyhattam, hogy legyőzzön egy hajléktalan kölyökkutya, úgylahog utánaeredtem.

Dühösen meredtem rá. Azt hitte, legyőzhet, de buta volt. Kukákon, régi dobozokon, pocsolýákon ugrottam át, és kikerültem egy konténert a vad üldözés közepette. Az eb épp ki akart lóni az utcára a sikátor másik végén, amikor póruł járt. Arra haladt egy embertömeg, és az emberfal pont ott tartotta, ahol szerettem volna.

Előrenyúltam a háta mögött, elkaptam a csontot, és elrántottam.

Magasan a fejem fölé tartottam, és megvetően néztem le a kutýusra.

– Az első hiba az volt, hogy próbára tettél, te kis rohadék!

A kölyök kicsit meghunyászkodott, és szánalmas hangot hallatott.

– Aha, kapd be! Nem dőlök be a kiskutyaműsornak. Szörnyű szagod van, valószínűleg tele vagy betegségekkel, de nem hagyom, hogy kinyírd magad egy rohadt csirkecsonttal.

Megint nyüszögött, nagy szemét a csontra szegezte.

Felsőhajtottam. Nem szerettem a háziállatokat. Hogy teljesen őszinte legyek, részben azért, mert aggódtam, hogy elfelejtem megetetni vagy kivinni őket. Úgylahog megvontam kicsit a vállam, és kimentem a nyüzsgő utcára. Volt New York Cityben elég kajamaradék, hogy életben maradjon. Hé, talán egy nagyon esős nap után még cukinak is elmegy, és rá tud venni valakit arra, hogy hazavigye. De nem én leszek az. A napi jócselekedetem már megvolt azzal, hogy megmentettem a szaros seggét.

Az üldözés a sikátorban valójában közelebb vitt a pékséghez, most már csak át kellett kelni az utcán.

Amint elértem az üzlethez, enyhe ideges bizsergést éreztem a gyomromban. Meg sem tudtam számolni, hányszor tettem már hasonlót, és eddig még sosem voltam ideges, de ez most eltért a szokásos viselkedésemtől. Néha betörtem egy nő életébe, és tudattam vele, hogy érdekel. Érdekelt, igen. De beállítani a boltjába, miután ő egyáltalán nem próbált kapcsolatba lépni velem? Ez bevallom, túllépett a komfortzónám határán. A kétségbeesés mezsgyéjére léptem, és ez ismeretlen terep volt számomra.

Ez a gondolat kényelmetlenül visszavitt a Bruce-szal folytatott beszélgetésem végére. Mikor döntöttem el, hogy többé nem szédítek minden héten más nőt?

Tudtam, hogy mindössze néhány órával azelőtt, hogy megismertem a péklányt, már úgy terveztem, hogy visszahívok egy lányt, akivel pár napja már együtt voltunk. Most, hogy belegondoltam, sosem hívtam vissza. Még csak nem is flörtöltem más lánnyal, mióta a péklányt megfosztottam a virágától. Gyakorlatilag még nem is randiztam a lánnyal, és máris kizárólagosságra vágytam.

Beletúrtam a hajamba, zavartan kifújtam a levegőt, ami olyan volt, mint egy normál sóhaj, csak ráncoltam hozzá a homlokomat. Olyan sóhaj, ami akkor bukik ki belőled, amikor anyaszült meztelenül ébredsz az éjszaka közepén egy olyan hűtő előtt állva, amit nem ismersz. Már megint. Az a fajta sóhaj volt, ami után elkerülhetetlenül megkérdezed magadtól: „Mi a fene?”

Ezt az egészet kiűztem a gondolataimból, és kinyitottam a lány üzletének ajtaját. Bármilyen zavart is voltam, frissen sült kenyér illatát éreztem, és éhes voltam. Ideje volt leállnom azzal,

hogy pszichoanalizálni próbáljam magam, és visszatérjek ahhoz, amit általában tettem. Csukott szemmel ugrottam.

Körülölelt a frissen sült péksütemények és piték illata. Kellemes volt, és észrevettem, hogy egy kicsi Hailey-re is átragadt, amikor a partin volt, nyilván órákkal azután, hogy abbahagyta a melót. Az illat máris ismerős húrokat pendített meg bennem. Arra emlékeztetett, ahogy a szeme elkerekedett, amikor közelebb léptem hozzá. Hogy milyen volt a szívdobogása az ujjhegyeimen keresztül.

Az én kicsi érintetlen Cherrym. A lány a nagy, ártatlan szemekkel, akinek az illata a lisztre és a frissen sültkenyérre emlékeztet.

Úgy éreztem, így van jól. Isteni illata volt, épp amilyennek az ízét képzeltem.

Ugyanazt a pasit láttam a pult mögött, mint legutóbb. Biztos, ami biztos, jól megnéztem. Ha nem lett volna több eszem, azt mondanám, kicsit féltékeny voltam a gondolatra, hogy Cherry minden nap egyedül dolgozik az üzletben ezzel a fickóval. Bár sohasem voltam túlságosan féltékeny. Mindig úgy gondoltam, a féltékenység azoknak a pasiknak való, akiknek nincs önbizalmuk. Mire való a féltékenység, ha szar vagy, és a csajod is tudja? De ha szúrós szemmel nézek a fickóra, abból baj nem lehet. Ez csak óvintézkedés.

Hailey ott állt, a fekete köténye csupa liszt volt, és még a szemöldöke fölé is került egy folt. Valahogy elbűvölő volt. A haját kócos lófarokba fogta, a körme pedig rövid volt, amiből azt gondoltam, hogy ő is rágja, mint én.

– Ugye tudod, hogy van mögötted egy kiskutya? - kérdezte.

– Tessék? - kérdeztem. Megfordultam és lenéztem. - A francba! Mondtam, hogy kopj le! - szóltam rá.

A kutya rám ugatott, és a farkát csóválta.

- Nem kapod meg! - mondtam, és kicsit magasabbra emeltem a csirkecsontot. - Kidobnád ezt nekem, kérlek? - fordultam Hailey-hez, és odaadtam neki a csontot.

A lány úgy nézett rá, mintha egy hullát adtam volna oda neki, és gyakorlatilag, azt hiszem, így is volt.

- Akarom én egyáltalán tudni?

- Ez a kis rohadék azt hiszi, hogy megkaphatja, de nem. Ennyi.

A pult mögött álló pasi olyan alaposan végigmért, hogy kezdtem megkérdőjelezni, melyik csapatban játszik.

Korábban már láttam nőket így nézni rám. Ez általában azelőtt történt, hogy odaléptek hozzám, és alig leplezett kísérletet tettek arra, hogy elérjék, hogy rájuk mozduljak. Jó srácnak tűnt, azt hiszem, de nem voltam benne az „összeakasztjuk a kardunkat” dologban, úgyhogy pechje volt.

Hailey elvette a csontot, és kidobta egy közelben álló szemetesbe.

- Oké... küldetés teljesítve.

- Kösz! Látod? - kérdeztem a kutyához fordulva. - A zsákmányod oda. Úgyhogy kopj le!

- Ne legyél vele gonosz! - tiltakozott Hailey. Előjött a pult mögül, és leguggolt, hogy megvakargassa a kutyus pofiját és fejét. Várt, grimaszolt, aztán tovább simogatta a blökit. - Lehet, hogy olyan szaga van, mint egy szemetesnek, de imádnivaló kisiú.

- Azt hiszem, kislány - szólalt meg a pasi, akire egyáltalán nem voltam féltékeny.

Hailey-vel mindketten oldalra billentettük a fejünket, és lenéztünk.

- Hát, a kislány attól még egy rohadék - közöltem.

– Szerintem kedvel téged. – Hailey beszéd közben tovább simogatta a kölyköt. – Szegény kislány! Rossz emberismerő és szörnyen bűdös.

– Arra gondoltam, hogy elmehetnénk valahova – mondtam. Hívhatnánk randinak. A teljes programmal.

Hailey felállt, és megtörölte a kezét a kötényében. Hirtelen elkomolyodó arcáról minden más érzélem eltűnt.

– Hízolgó, és nagyra értékelem, de... nem. Szerintem nekünk nem kellene randiznunk.

– Elmehetnénk a... Várj, mi van? – kérdeztem.

– Ne haragudj! Volt időm gondolkodni. Szerintem nem jó ötlet. Egyikünknek sem.

Kellett pár pillanat, hogy kitaláljam, mit válaszoljak. Persze utasítottak már vissza, de erre nem számítottam. Ez teljesen készületlenül ért. Hailey külsőleg minden porcikájában maga volt az ártatlanság. Egy szűz lány elfojtott szexualitással és tűzzel, ami arra várt, hogy kiengedjék. Azt hittem, megfejtetem őt, és azt hittem, hogy a kéjvágya legyőz majd minden mást. Mármint ne már! Hogy élhet le valaki húsz évet meg egy keveset szűzként anélkül, hogy megdöngetne mindent, ami mozog?

– Értsünk egyet abban, hogy nem értünk egyet! – mondtam végül.

Szomorúan rám mosolygott.

– Nos, néha vannak igazi vásárlóim, úgyhogy ha nincs más, vissza kell mennem a cannolikészítéshez, amin épp dolgoztam. Tudod, a számlák nem fizetik ki magukat.

Elindult vissza a pult mögé. Kínosan kétségbeesetten kerestem egy olyan megoldást, ami megakadályozza, hogy a dolgok rossz irányt vegyenek, úgyhogy kimondtam az első dolgot, ami az eszembe jutott.

– Legyél a személyi séfem!

Hailey megállt menet közben.

– Tessék? - kérdezte.

– Személyi séf. Csinálhatod este, miután itt végeztél, úgyhogy a boltod nem szenved kárát. Jól jönne neked a plusz pénz. Hogy vegyél egy új... a francba, nem tudom. Amit pékek vesznek, ha van egy rakás pénzük. Egy tésztaszaggatót? Egy tortanyújtót? Egy cupcake- csomagoló-gépet?

Lassú mosoly terült el Hailey ajkán.

– *Tésztakeverők* vannak. Nem tudom, miért nyújtanál tortát, sütés után pedig nem csomagolsz cupcake-et. Azokat már formában sütjük.

Égnek emeltem a kezemet.

– Tökmindegy. A lényeg az, hogy tudnád mire költeni a pénzt, igaz? Mondd meg, mennyit kérsz!

– Kizárt. Akkor is, ha komolyan beszélsz. Én nem...

– Piacra viszem a pékségedet a Galleonon keresztül. Ehhez mit szólsz? Ez nem alamizsna. Semmi pénz. Semmi csekk. Csak marketing. Több megrendelésed lesz, mint amennyivel meg tudsz birkózni - mondtam.

A barátja, aki a pult mögött állt, és úgy nézte ezt az egészet, mint egy teniszmecset, hirtelen összeesett. A földre zuhanó teste zaja elég hangos volt, tekintve a döbbszent csendet Hailey részéről.

Odanéztem, ahol a fiú az előbb állt.

– Jól van?

Hailey kicsit összerezzen, mintha a hangom valamiféle kómából ébresztette volna fel, aztán a barátjára nézett.

– Rendszerben lesz. Ryan néha csinál ilyesmit.

– Mármint elájul?

Ryan hirtelen felpattant, vöröslő arccal, mosolyogva.

– Jól vagytok! Folytassátok! Légyszi! - Kivett egy sütit egy közeli pultból, és bekapta, közben nem vette le rólunk a szemét.

– Alacsony cukorszint - mondta halkán, mintha ez tökéletesen logikus magyarázat lett volna arra, hogy a földre zuhant, mint egy vizes krumpiszsák.

– Miért tennél te nekem ilyen ajánlatot? — kérdezte Hailey gyanakodva.

– Ez az a rész, ahol a legtöbb pasi kitalálna valamit.

Megspórolom nekünk ezt a részt. Azért ajánlom ezt neked, mert még nem adtam fel, hogy udvaroljak neked, te pedig úgy tűnik, eltökélted, hogy kizárj az életedből. A kezemben van a világ legjobb marketingcége. Csak egy szavamba kerül, és egy húsfőző szakértő csapat ne- kiáll felvázolni „A csillogó pék” reklámtervét. Ez a tökéletes ötlet. Ismerd be!

– A buborékos pék. És persze, tökéletes, kivéve azt a részt, hogy okkal próbáltalak kizárni az életemből. És hogy feltételezed, hogy egyszerűen megvásárolhatsz? Mit árul el ez a velem kapcsolatos véleményedről?

– Azt, hogy szerintem egy logikus, józan gondolkodású nő vagy. Aki nagyot szakít, az nem csinálja egyedül. Mindenkinek lesz egy szerencsés áttörése, neked meg csak annyit kell tenned, hogy vacsorát főzöl nekem. Utána rögtön elmehetsz. Ha akarsz, levegőnek nézhetsz. Ráadásul, ha nemet mondasz, akkor el kell viselned, hogy minden nap ide jövök nyaggatni téged, amíg igent nem mondasz. Akár életed nagy marketinglehetősége is az öledbe pottyanhat, nem?

Hailey sokáig nézett engem, és láttam rajta, hogy zakatolnak a gondolatai. Ryan a negyedik vagy ötödik sü- tijénél tartott, a szeme tágra nyílt, mintha egy szappanopera legizgalmasabb részét nézné.

– Megteszem - mondta Hailey - de van egy feltételem. Azt a szegény kutyust haza kell vinned magaddal, hogy meglátogathassam, amikor nálad főzők és meg kell fürdetned!

Lenéztem a blökire, aki szarrágó vigyorral nézett rám. Rájöttem, hogy valószínűleg tényleg egy szarrágó vigyora ez.

– Ugye tudod, hogy ezt a kiskutyát belekényszeríted egy elhanyagoló kapcsolatba velem?

– Dédelgetni fogod ezt a kutyát, ha azt akarod, hogy ez megtörténjen. Erről nem nyitok vitát. Ajánlom, hogy mosolygós és rózsailatú legyen, amikor találkozom vele.

Mély lélegzetet vettem, és az orromon át kifújtam a levegőt. Hogy jutottam idáig? Egyetlen francos cseresznyés pite, és abból a férfiből, akinek könyörögnek a nők, az lettem, aki térden áll. De csessze meg! Már benne voltam. Nem volt visszaút.

– Jó.

– Es adnod kell neki egy nevet - tette hozzá Hailey.

Hosszú, szenvedő pillantást küldtem felé.

– Szörnyecske? - javasoltam.

– Ez egy szörnyű név.

– Nekem valahogy tetszik - mondta el a véleményét Ryan.

– Már késő - közöltem, és a kutyust néztem, aki most gyorsabban csóválta a farkát. - Szörnyecske már úgy döntött, hogy tetszik neki. Este találkozunk. Pontban hatkor, vagy ki vagy rúgva. - Elindultam az ajtó felé, és észrevettem, hogy az étlap kint van egy fekete parafa táblán, levehető és újrarendezhető betűkkel. Elvettem az „sz” betűjét, mert gondoltam, ha eufemisztikusan elégszer veszem el az sz-kártyáját, akkor eljutok egészen a fődíjig.

Komolyan, meg kellene köszönnie az ajánlatomat. De ó, jaj, a világ jóságos lovagjait sosem értékelik. Üldöztetést és félreértéseket kell végigszenvednem, miközben a nemes ügyért törtem előre. Végére is senki sem mondta, hogy jó fiúnak lenni könnyű lesz.

HAILEY

Két főbérlőm volt. Az egyik a lakásomé, a másik az üzleté. Mindkettő egész nap próbált elérni. Meghallgathatnám az üzeneteiket, kockázatra, hogy estére elromlik a hangulatom, *vagy* lehetnék felelőtlen, és úgy, ahogy vannak, levegőnek nézhetném őket. Legyen a levegőnek nézés, mert nem igazán volt meg a pénz, amit akartak! Ha meghallgatnám, csak reménytelenséget éreznék. Tovább fogok sütni, és továbbra is az ágyamban alszom, amíg ki nem rúgnak, ha és amikor az megtörténik, kitalálok majd valami mást.

Meglepően könnyen ki tudtam verni a fejemből a pénzügyi gondjaimat. Ráadásul William világszínvonalú marketinget ígért nekem, és minden okom megvolt, hogy azt higgyem, lehet, hogy pont az ő segítségével az, amire az üzletemnek szüksége van, hogy elkezdjen profitot termelni.

Amikor kopogtattak az ajtómon, az első gondolatom az volt, hogy William úgy döntött, beállít hozzám, bár

kizárt, hogy tudja, hol lakom. Az ostoba, irracionális szívem mégis kalapálni kezdett, amikor mentem ajtót nyitni.

Nathan volt az. Virágok voltak a kezében, elegánsan öltözött, sportos kabátot és nyakkendőt viselt.

A fejemet ráztam.

– Nathan, nem csinálhatod ezt folyton. Komolyan.

– Mit? A seggfej miatt a partiról?

– Nem, azért, mert már megmondtam, hogy befejeztük. Úgyhogy *kérlek*, add fel! Ez nem valami film, ahol a lány végül megenyhül a fiú felé, mert az nem adja fel. A való életben ez csak ijesztő. Sajnálom, de ez az igazság.

Nathan összeszorította a fogát, az álla megfeszült. Felém nyújtotta a virágot.

– Legalább ezeket vedd el!

Felsóhajtottam.

– Nathan, sajnálom.

Rácsuktam az ajtót, és hosszan kifújtam a levegőt. Utáltam, hogy kényszerített rá, hogy ilyen bunkó legyek, de tudtam, hogy az ő fejében az, hogy elfogadom a virágokat, valami titkos jel arra, hogy azt akarom, hogy próbálkozzon tovább. Azt akartam, hogy *hagyja abba*, különösen, mert egészen biztos voltam benne, hogy csakis azért fektet belém ennyi energiát, mert betegesen hitt abban, hogy *megérdemli*, hogy ő vegye el a szüzességemet, mert ő volt az első hosszú kapcsolatam. Ezt nem én találtam ki. Ezt nagyjából el is mondta a szakításunk idején.

Vártam pár percig, félig-meddig arra számítottam, hogy dörömbölni fog az ajtón, hogy engedjem be, de egy idő után hallottam, hogy távolodnak a lépteik.

Szerencsére a mai Williamnél töltött este megakadályozza, hogy egész éjjel Nathanen töprengjek. Különben tudtam, hogy belekerülök egy paranoid örvénybe, és a végén behúszom a függönyöket, és elbarikádozom az ajtót. Ehelyett készülődni kellett, és teljesítenem a Williammel kötött örült alkum rám erő részét.

Bármekkora is volt a csábítás, nem engedtem meg magamnak, hogy egy órát fecselegjek arra, hogy megcsináljam a sminkemet, a hajamat, és kiválasszam a tökéletes szerelést ma estére. Megvolt a csábítás, de bizonyítani akartam magamnak, hogy nem vagyok William nyájának újabb tagja; feltéve, hogy Zoey az igazat mondta nekem, ami valljuk be, kétséges felvetés.

Ez nem egy randi. Főzni fogok Williamnek. Ez egy munka, és az ember nem rittyenti ki magát munkába menet, kivéve, ha le akar nyűgözni valakit. Ha valami, akkor „nem lenyűgöző” akartam lenni, mert volt egy olyan érzésem, hogy Williamnek nincs szüksége segítségre ahhoz, hogy úgy döntsön, felfal. A gondolatra borzongás futott végig rajtam, és mégis erős maradtam. A liszttel borított ruháimban maradtam, használtam dezodort, csak a higiénia érdekében, és fogat mostam. Még a fésületlen lófarkamat sem fésültem ki. *Jó lesz ez.*

Tudtam, hogy William örületesen gazdag, de még az sem győzött meg, hogy komolyan gondolta, amit az ajánlattal kapcsolatban mondott. Nem fogok hazudni magamnak. Jól jönne az üzletnek a reklám. Az ingyen marketing nem *pontosan* olyan, mint az alamizsna. Végére is csak több embert hozna a boltomba, és keményebben kellene dolgoznom, hogy megkeressem a plusz pénzt. Egyesek erre is azt mondanák, hogy alamizsna,

de ők bekaphatják a muffinomat. Még ha az ajánlat nem is lett volna a képen, titokban örültem, hogy William nem hagyta, hogy csak úgy véget érjen a dolog.

Úgy tűnt, William olyan, mint egy vírus az agyamban, ami elintézte, hogy még azt sem tudtam elképzelni, hogy mit érezzék. Egy vírus, aminek valószínűleg kockás hasa volt, és olyan segge, amiről visszapattan a negyeddolláros. Bum! Ráadásul volt képe sármosnak lenni. Es ha nem lett volna elég, hogy úgy nézett ki, mint egy filmsztár, és egy apácáról is le tudta volna bűvölni a ruhát és a fityulát, úgy döntött, hogy bedob egy nagy rakás pénzt. A legrosszabb? Igazából valahogy tetszett, hogy bűnözői hajlamai vannak. Így nem volt unalmas. Sőt maga volt a tökély.

Nem tudtam, hogy képes lenne-e csak velem lenni, vagy akar-e egyáltalán többet annál, hogy levarázsolja rólam a ruháimat, de azt legalább láttam, hogy kitartó. Harc nélkül nem enged el, és valamit ez is számít.

Ebből az egészből valamilyen bonyolult játékot csinált. Erre rájöttem. Talán végig én hibáztam a férfiakkal kapcsolatban. Túl komolyan vettem a dolgot. Nem léptem hátra, és nem néztem meg a táblát és a bábukat, ezért soha nem volt esélyem. Talán ez volt a titok. A szerelem játék, és mielőtt játszol, tudnod kell, hogyan akarsz nyerni.

Ha ez a dolog köztünk Williammel egy sakktábla, nemcsak védenem kell magamat a közeledésétől, de azt is ki kell derítenem, hogy mi a célja a játékkal. Hagynom kell, hogy lépjen. Türelmesnek kell lennem, hogy kiderítsem, hogy csak a „cseresznyémet” akarja, amivel annyira imádott viccelődni, vagy valami többet. Addig,

amíg nem tudom, miért érdekli a dolog, nem tudom, én mit akarok. Úgyhogy egyelőre ez volt a terv. Várni és figyelni, William mit tesz ezután.

Mielőtt elindultam a lakására, felhívtam a nagyimat. Mindkét szülőmet elveszítettem, mielőtt még elég idős lettem volna, hogy több maradjon meg, mint halvány emlékek és egy albumnyi kép. A szívemben volt számukra hely, de a nagyim minden szempontból az anyukám lett. Bármilyen szomorú dolog is, a valódi szüleim idegenek voltak számomra. Nagyim most nyolcvanöt éves, és pár órányira él New York belvárosától egy takaros kis folyó menti városban. Egy otthonban lakott, amit nagyon szeretett, mert a kedvenc időtöltése a szerencsejáték volt. Az otthonban könnyen talált egy csomó hozzá nem értő, sőt szenilis játékos, akiket megkopaszthatott.

Szokás szerint szinte azonnal felvette a telefont.

– Helló, csöppöm! - köszönt. Energikus hangjából meg nem mondta volna senki, hogy bőven elhagyta a nyolcvanát. Ha beszélt vele az ember, könnyű volt azt hinni, hogy addig él, hogy ő legyen a világ legidősebb asszonya, és reméltem, hogy így lesz. Ő volt az érzelmi támaszom, és nem tudtam biztosan, mihez kezdenék a szinte mindennapos beszámolója nélkül arról, hogy mibe keveredett épp.

– Hé, kerülöd a bajt? - kérdeztem.

– Az élet arról szól, hogy bajba *kerülj*. Egy napon majd megtanulod. A testem még mindig egy hatvanéves bombázóé, az elmém pedig egy acélcsapda.

Felnevettem.

– Ha az elméd acélcsapda, akkor olyan, amit kint hagytak az esőben, és elrozsdásodott.

Vihogva felnevetett.

– Csak a jó öreg nagyid miatt tudsz ilyen gyorsan visszavágni. Tudod, ugye?

– Persze, persze. Mint egy ráncos öreg alma, ami a te fádról esett le. De igazából tanácsot szeretnék kérni. Lenne egy pasi-kérdésem.

Szünet.

– Lám, lám, lám! Tudtam, hogy eljön ez a nap. Készen állsz, hogy leporold a pókhálókat a lábaid között, ugye?

– Jóságos ég, nagy! Megkérhetlek, hogy soha többé ne beszélj arról, ami a lábaim között van?

– Ezért vagy még huszonöt évesen is szűz, kedvesem. Fittyet hánysz az ajándékra, amit Isten adott a világnak. Szeretned kell a vaginádat, nem fittyet hányni rá. Az egy fegyver, amivel a nők a leghatalmasabb férfiakat is térdre kényszerítik az idők kezdete óta.

A kezembe tettem az arcomat, a beszélgetés utolsó tíz másodpercét az agyam legmélyebb, legsötétebb szakadékába kényszerítettem.

– Koncentráljunk inkább a fiúra, kevésbé rám, jó? - *És soha többé ne kelljen hallanom, ahogy a nagymamám kimondja a „vagina” szót!*

– A fiú - mondta higgadtan, de hallottam a huncutságot a hangjában. - Nos, a fiúk csupán két okból szaglásznak egy olyan gyönyörű lány körül, mint te. Es hihetsz nekem ezzel kapcsolatban, mert pokolian szexi voltam a magam idejében. Még mindig tudom, hogyan kell elcsavarni néhány fejet, csak az a gond, hogy a korombeli férfiak nem elég hajlékonyak a fejcsavaráshoz. De jobb, ha tudod, amikor elmegyek mellettük, azt kívánják, bár

képesek lennének. Arra mérget vehetsz. Szóval, a férfiak ^{va}gy játékként akarnak használni, vagy társra vágynak. Hadd mondjam el, hogy megvan a helye és ideje, hogy játék legyen! Volt egy fiú Velencében...

- Nagyi - vágtam közbe gyorsan. Eléggé ismertem ahhoz, hogy tudjam, nem a korhatáros verzióját mesélné el a sztorinak, ha hagynám, hogy folytassa. - Honnan tudod, hogy egy pasi melyik típus?

- Lefekszel vele. Ha játék vagy, le fog állni a mézesmázos szavakkal, mert megkapta, amit akar. Talán vesz neked pár ajándékot, vagy bármit, ami szerint ahhoz kell, hogy újra ágyba bújj vele, ha tetszett neki, de látni fogod a különbséget, miután először lefeküdtél vele. Akkor kezdenek óvatlanabbak lenni, és elengedik a legjobb modorukat.

- És ha - tegyük fel - nem akarom mindenkinek odaadni a testemet, mint valami mércét?

- Akkor először tegyük fel a kérdést, hogy a lányom miért adott át neked ilyen keveset a génjeimből, és aztán, hát, azt *hiszem*, azt is figyelheted, hogyan reagál arra, ha várakoztatod. A fiúk csak egy ideig várnak a játékra, amit akarnak. Ha társat keres, türelmesebb lesz.

Megköszöntem a nagyinak a tanácsot, majd elviseltem egy igencsak részletes sztorit arról, hogy hogyan érte el, hogy Earl elveszítse az összes paradicsomot a szobája előtti kertből. A rövid verzió annyi, hogy Earl sosem gyanította, hogy az én édes, öreg nagyikám csal a pókerben. De a nagyi szerint ez az ő baja. És mivel nagyi utálja a paradicsomot, ezért azt tervezte, hogy megpróbálja haszonért megint eladni Earlnak.

A végén nem éreztem azt, hogy túl sok mindent megtudtam volna. Nagyi néha csak azért segített, mert a tanácsa egyszerűen annyira örült vagy használhatatlan volt, hogy úgy éreztem, én bármit is találtam ki addig, az ahhoz képest rendkívül racionális és logikus. Ebben a tekintetben a vele folytatott beszélgetésem segített, azt hiszem.

William felhívott, és hagyott egy rövid, tömör üzenetet a munkahelyi telefonomon. Megadta az otthoni címét, és emlékeztetett, hogy legyek pontos. Ennyi. Nem voltam benne biztos, hogy azért volt-e rideg, hogy idegessé tegyen, vagy tényleg úgy tervezte, hogy profin kezeli ezt az egész megállapodást. Bármilyen is volt a helyzet, megint pillangók röpködtek a gyomromban egész úton.

William East Village-ben élt. Tekintve, hogy a terület a nyüzsgő éjszakai életéről volt híres, nem voltam teljesen meglepve. Egy nagy tömbházban lakott, és persze az övé volt a tetőtéri lakosztály. Az épület elég elegáns volt ahhoz, hogy járt hozzá egy ajtónálló és egy ember a pult mögött. Mindketten úgy öltöztek, mintha egy ötcsillagos szállodában dolgoztak volna, és azonnal megbántam, hogy nem öltöztem ki. Szándékosan a nagyon hétköznapi utat választottam, hogy azt üzenjem Williamnek: *Nem próbállak lenyűgözni. En csak megragadom ezt a nevetséges lehetőséget, amit ajánlottál, és semmi más.* Legalábbis ez volt a terv. De most úgy éreztem, elkapnak, és hajléktalannak néznek, mielőtt eljutnék a liftig.

– William Chamberson? - kérdeztem a nőt a pultnál.
Biccentett, és egy Vanna White-mozdulattal a liftre mutatott.

- Kösz! - mondtam, és azon filóztam, mennyit fizettek neki azért, hogy az embereket a bejáratától a lifthez irányítsa, ami látható volt a bejáratból. *Valószínűleg többet keres, mint én* - gondoltam savanyúan.

Egy alacsony, fura kalapos férfi várt a lift belsejében. Egy apró sámlin állt, olyan pózban és hozzáállással, ami azt üzent: „Jobb vagyok nálad, még akkor is, ha abból élek, hogy egy liftet kezelek.”

- Emelet? - kérdezte elegáns orrhangon.

- A tetőtérbe, kérem. - Lehet, hogy csempészttem egy kis elégedettséget a hangomba, lehet, hogy nem: „Igen, így van, te kis liftes ember, a penthouse-ba megyek.”

A fickón nem látszott, hogy érdekelné, ahogy megnyomta a „P” gombot, majd félig lehunyt szemmel várt. Aztán váratlanul sokatmondóan megtapogatta a fülét.

- Jobb csendben maradni. Hallgatják, amikor megáll a lift.

Felvontam a szemöldökömet.

- A főnökei?

Elutasítóan kifújta a levegőt.

- A kormány.

Amikor a lift koppanva megállt legfelül, eltüntette az arckifejezését, „lakat a számon” mozdulatot tett felém, és kacsintott. Fényes fémajtók helyett, amik mellett el- haladtunk a többi emeleten, a legfelső szinten a liftajtó egyenesen egy hatalmas nappalira nyílt, amit csak egy kétszárnyú kovácsoltvas kapu választott le. A liftkezelő betett egy kulcsot a zárba, aztán felemelte, kábé úgy mint a bevásárlóközpont üzleteinek nyitásakor.

Egyetlen további szó nélkül bezárta mögöttem a kaput, és újra leereszkedett, így csak a téglából épült lift-

akna és egy csomó remegő huzal és kábel maradt, amik a liftet húzták.

Arra számítottam, hogy William várni fog, de a lakás szinte üresnek tűnt, csak vízcsobogás hallatszott. William azt mondta, hogy legyek itt hatra, és amikor megnéztem a telefonomat, úgy tűnt, pont időben vagyok. Talán arra számított, hogy elkészítem a vacsorát, mire kijön a zuhanyzóból?

Kaparászás hallatszott, a fapadlón közlekedő apró mancsok zaja. A kutyus - Szörnyecske - farolt be a sarkon. Tiszta, bolyhos, barna szőrgombóc volt, szinte már nevetségesen festett. Kizárt volt, hogy William ezt profi segítsége nélkül intézte el, de úgy éreztem, nem hibáztathatom azért, mert fizetett egy kutyakozmetikusnak, hogy jó munkát végezzen. A blöki nekikoccant a falnak, kiegyenesedett, aztán felém iramodott. Leguggoltam, hogy megsimogassam az imádnivaló kiskutyát, azt is hagytam, hogy kutyapuszik záporozzanak rám.

– Jól van, jól van! Értem, most már tiszta vagy. Es irtó cu ki! Ő kedves veled?

Válaszul csak rám lihegett, miközben a farkát csóválta. Felálltam és körülnéztem. Szinte betolakodónak éreztem magam, bár tudtam, hogy William vár rám. Kicsit aggódtam, hogy ő úgy gondolta, hogy majd kint várok, vagy ilyesmi, de nem volt folyosó vagy ajtó, amin kopogni lehetett volna.

– William - kiáltottam. - William! - próbálkoztam, másodszor kicsit jobban kieresztve a hangomat. Amikor nem érkezett válasz, végül meggyőztem magam, hogy William azt akarja, hogy egyedül eltaláljak a konyhába. Átmentem a nappalin. Modern, ipari stílusú kifutó alatt

rendezték be, amit a csupasz téglafalakhoz hegesztettek. A helyről sütött, hogy egy milliárdos aggregény lakása. Bevallom, a lenyűgöző aggregénylakások közé tartozott, nem a szomorú és hátborzongató típusba.

Kísértésbe estem, hogy képeket keresgéljek, leginkább kíváncsiságból, hogy hogyan nézhetett ki a fiatal William, vagy talán egy pillantást vethessek a szüleire, de megőriztem a profizmusomat.

A kilátás elképesztő volt, a padló sötét színű, antik stílusú fából készült, és szemet gyönyörködtető festmények sorakoztak a falakon, és ott volt egy férfi szobra is, aki úgy festett, mint aki pixeles fémkockákra robbant. Egy percre megálltam a szobor előtt, ujjaimat végigfuttattam a kis kockákon, és csodáltam, ahogy olyan volt, mintha kifelé lebegnének egy egyre növekvő felhőben, bár a hatást csak a perspektívák trükkje okozta. Oldalról tisztán látszott, hogy az apró kockák mind csatlakoztak valahogy a mögöttük lévő kockához, és végül a szoborhoz.

Úgy döntöttem, hogy legalább egy bónuszpontot adok Williamnek a jó ízlésért. A filmekben úgy tűnt, a kőgazdagoknak mindig provokatív műalkotásaik voltak, két méteres vaginák, meztelen nők és fallikus tárgyak sorakoztak a házukban. Gondolom, ha az embernek elég pénze volt, az ilyesmit többé nem látta szemétnek, hanem látnokinak. Kivéve, ha engem kérdeznek, mert akkor csak fura. Ki akarna beszélni egy vaginafolyosóra lefekvés előtt, és minden áldott nap metaforikusán újjászületni? Vagy ki akarná beverni a homlokát egy négyméteres erekcióba, amikor az éjszaka közepén megpróbál kiosonni a hűtőhöz?

A konyha csodaszép volt. Az ablakokon elképesztő mennyiségű természetes fény áradt be, és a tetőtér második szintje itt nyitott volt, így hihetetlenül tágas, természetes hatást keltett, amihez New York Cityben nem szoktam hozzá. A kamra tele volt minden elképzelhetővel, amire csak szükségem lehetett, és elkezdtem tervezgetni egy menüt.

És ekkor hallottam, hogy tejszint fújni kezd ki egy flakonból. Megfordultam, és William ott állt az ajtóban. Nem volt rajt más, csak egy fehér törölköző a dereka körül. Épp tejszint rakott a mellbimbóira, amikor ránéztem.

– Ó, helló! - mondta megjátszott csábító hangon. - Csak magamra kaptam valami rendeset.

A szemem elé kaptam a kezem, bár nehéz volt nem megbámulni. Csak egy pillanatra láttam a meztelen felsőtestét, de abból is tudtam, hogy úgy néz ki, mintha az álmaimból lépett volna elő. A teste minden egyes izma tökéletesen domborodott. Izomkötegek a karcsú felsőtesten egy gramm zsír nélkül, tökéletes egyensúlyban a nagydarab és a vékony között. Könnyen elment volna profi sportolónak. Bárcsak kevesebb önteltség és ellenszenvenesség járt volna ehhez a csomagoláshoz!

– Ugye most viccelsz?! - hördültem fel. - Nem hallottál még a munkahelyi zaklatásról?

– Munkahelyi? Ez az otthonom - méltatlankodott sértetten.

– Az otthonod, ahol megkértél, hogy dolgozzak.

Felsóhajtott.

– Jó. Ha ünneprontó akarsz lenni, megyek és felveszek... A francba! Szörnyecske!

A felhördülésére kilestem a kezem mögül, és épp azt láttam, ahogy a törölköző eltűnik a derekáról, amikor a kiskutya teljes erejével megrántja. Visszaszorítottam a kezemet a szememre. Az arcom lángolt zavaromban.

– Ez nem történik meg - hebegtem.

– Várj! - Újra tejszínhab fújás hallatszott. Még kétszer. Aztán még egy kis fújás. - Oké. Rendben vagyunk. Biztos nem kívánsz valami édeset? Van cseresznye a hűtőben, ha nem szereted a banánfagyit.

– Nem tudtad volna visszaszerezni a törölközőt egy két és fél kilós kutyától?

– Azt mondtad, legyek kedves hozzá.

Hátat fordítottam neki.

– Felöltöznél, kérlek?

– Mit csináljak ezzel a rengeteg tejszínhabbal?

– Erre talán azelőtt kellett volna gondolnod, mielőtt úgy viselkedtél, mint egy kétéves.

Felsóhajtott.

– Tudod, fáj, amit mondasz, Cherry. Ezt ne feledd!

Vigyorogva forgattam a szemem, miközben elsétált.

Szörnyecske követte őt. Utálni akartam Williamet. Azt kívántam, bár könnyen menne. Ehelyett olyan természetes nemtörődömség áradt belőle, amit még senkinél sem láttam, mintha a saját fejében ő nem is szegné meg a szabályokat. Egyszerűen sosem fáradt azzal, hogy a szabályok felét egyáltalán megtanulja. Ha bármelyik másik férfi követte volna el a kis mutatványát, akiket eddig ismertem, elhúztam volna, amint kiment. Williamen őszintén még csak meg sem lepődtem, és nem éreztem fenyegetőnek a helyzetet. Annyira könnyedén kezelt mindent. Teljesen biztos voltam benne, hogy pontosan

tudta, hogyan fogok reagálni a tejszínhabos trükkjére, de mégis megtette, csak a poén kedvéért.

Mire visszatért, szerencsére felöltözött, és így újra tudtam gondolkodni. Attól, hogy félmeztelenül láttam, az agyam olyan lett, mint egy rádió, ami két állomás között állt.

– Muszáj megkérdeznem - mondtam, miközben a vacsoráján dolgoztam; egyszerű pirított csirke és zöldség, de a titkos fűszereimmel és szószaimmal, amiktől tudtam, hogy eldobja az agyát. - Neked ez az egész csak vicc, vagy komolyan gondolod?

– Mi van? - kérdezte. Az asztalnál ült, a telefonját babrálta, miközben főztem. Fekete inget és szürke nadrágot húzott, de láthatóan úgy döntött, a cipő nem fontos. Sötét haja egy kicsit még nedves volt a zuhanyzástól, és olyan kócos, hogy bele akartam túrni, hogy megpróbáljam megszeliđíteni a tincseit.

– Nos - kezdtem, és megacéloztam magam. Nem fogom játszani a megszeppent egérkét. Felnőtt nő vagyok, és jogom van megtudni, mi a csuda ez. - Csak lefektetni próbálsz, vagy ez valami több?

– Nahát, gyilkos! - nézett fel William a telefonjából. – Ez egy munkahely. Nem hallottál még a szexuális zaklatásról? Őszintén, most fenyegetve érzem magam. Sőt kínosan.

Csípőre tettem a kezem. Ebben a pillanatban, ahogy kérdőre vontam, minden porcikámban a nagyim voltam. – Ezt el se kezd! - böktém felé a spatulával. – Szerencséd, hogy nem...

– Mi, hogy nem mész a HR-hez? Érzékenyítő tréningen veszek részt, ha azt mondod, hogy szerinted nem

volt vicces. Egyetlen szó, és megteszem. Istenre esküszöm!

Összeszorítottam a szám, de önkéntelenül elmosolyodtam.

– Hihetetlenül éretlen és gyerekes húzás volt.

A kezével kört írt le a levegőben, jelezte, hogy folytassam.

– De valahol vicces volt.

– Tudtam! - közölte, és öklével a levegőbe csapott. - Egyszer láttam egy filmben, és azóta ki akartam próbálni. Csak meg kellett várnom a megfelelő lányt.

Szünet.

– Tudod - folytatta William kicsit túl gyorsan -, valakit, aki nem kerít nagy feneket a dolognak. Te ilyen laza vagy. Nem feszülsz rá. Abból elég az életemben Mr. Banán.

– Kicsoda? - kérdeztem. Erőlködnöm kellett, hogy koncentráljak, és ne kérdezzek többet a „megfelelő lány” megjegyzéséről, bár majd belehaltam, hogy kifaggassam, és kiderítsem, pontosan mire célzott.

– Bruce. A fickó vallásosan viszonyul a banánfogyasztásához. Egy bizonyos módon szereti. A nap egy konkrét időpontjában. A francba, még Natashát is így ismerte meg. A lány megette a banánját aznap, amikor állásinterjún volt nála. Biztosan csak azért vette fel, hogy megbüntesse, bármilyen hülyén hangzik is.

– Szóval, kikerülted a kérdésemet - jegyeztem meg. - Mi a terved ezzel az egészszel? Egyáltalán mi ez?

William vigyorgott, és felvonta a szemöldökét.

– Igazából nem tudom. Bármit is csinálunk, kicsit új nekem.

Mi? Ugyan már! Biztosan minden héten másik lánnyal vagy.

– Nem az a része... - Lenézett, és egy ritka pillanatig bizonytalannak tűnt. — Mondjuk azt, hogy még egyetlen nőnek sem ajánlottam munkát, akit kedveltem. És általában ahhoz sincs türelmem, hogy várjak arra, hogy valakitől megkapjam, amit akarok. Vagy megkapom, amikor akarom, vagy elsétálok és továbblépek. Veled nem, azt hiszem.

– Egy nőnek, akit kedvelsz? - A szívem azonnal kalapálni kezdett, mintha újra a gimiben lettem volna, és épp levelet kaptam volna a sráctól, akibe belezúgtam.

– Ne nézz így rám! Valószínűleg megtölthetnél egy szobát olyanokkal, akik elárulnák neked, milyen szar alak vagyok. Talán mégis igazad volt, amikor meg akartál szabadulni tőlem. Felvontam a szemöldököm.

– Talán csak a pénzedre hajtok.
Felnevetett.

– Kétlem. Elég nővel voltam, hogy azt kilométerekről kiszagoljam. A francba, még csak meg sem dicsérted a menő lakásomat. Ráadásul te próbáltál lebeszélni arról, hogy újra találkozzunk, ez pedig nem igazán jellemző az aranyásókra.

– Talán csak ravaszabb vagyok, mint az aranyásók, akikkel eddig találkoztál.

William felállt, felém sétált, és a pultig kellett hátrálnom, hogy ne simuljak hozzá. A zöltség és a csirke sistergett és pattogott. Tudtam, hogy meg kell kevernem az ételt, de valahogy nem tudtam arra koncentrálni. Csak arra tudtam gondolni, hogy Williamnek milyen az

illata, és hogy pár perccel korábban félmeztelenül, zuhanyzástól csillogva láttam őt. Attól a tökélytől mindössze néhány réteg ruha és egy kis levegő választott el.

Borzongás cikázott át rajtam.

– Ravasz vagy, mi? – kérdezte. A lehelete meleg volt és mentolos. Minden szótag lágy levegőlöketet küldött felém. – Én nem így látom. – A tekintete végigsiklott rajtam, szinte lustán, mintha attól, hogy ilyen közel van, és ilyen hatást gyakorol rám, a szeme sem rebbenne. – Es

– nézett le valamire a kezében – ki az az Ó-szülő?

– Tessék? – kérdeztem. A tekintetem követte az övét. A telefonomat nézte, ami titokzatos módon valahogy a kezébe került. Egy értesítés volt a képernyőn. Sajnos a felvillanó szövegrész elég volt ahhoz, hogy nagy érzelmi károkat okozzon.

Ó-szülő: Bezsákolta már a fiút? Lök a részleteket...

– Ó-szülő a nagymamám – válaszoltam lassan. – Szerinte kínos, ha megpróbál maradi idős hölgyként viselkedni, ezért az Urban Dictionary szlengszótárt tanulmányozza, és fura szavakat használ, hogy elborzasszon. Nyolcvanöt éves, és valami kínosra változtatja a nevét a telefonomban, valahányszor találkozunk.

William ajka mosolyra húzódott. *Istenem, de szép az ajka.* Rájöttem, hogy bámulom, és gyorsan újra a szemébe néztem, remélve, hogy nem vette észre.

– Értem. Ó-szülő a nagy. És ez a fiú, akit próbálsz „bezsákolni”? Ez mi? Mármint hullazsák? Aggódnom kellene?

– Amiatt, hogy hullazsákba tesznek, vagy egy másik fiú miatt?

– A francba. Mindkettő miatt. Talán egyszerűen tehetnék a másik fiút hullazsákba.

Elnevettem magam.

– Csak egy van. Egy *fiú* - mondtam, és ostobának éreztem magam. Williamben semmi fiús nem volt, kivéve talán az a csintalan csillogás, ami mindig ott bujkált a szemében. - És szerintem úgy érti... vagyis, hát, tegyünk úgy, mintha igen, hullazsákról lenne szó.

– Aha - biccentett William. - Tehát elmondtad a nagyidnak, hogy azt reméled, bezsákolsz, mi? *Hazudós*. Gyakorlatilag neonfényekkel világítottam ki az ágyamhoz vezető utat, te meg úgy mentél el az összes mellett, mintha te lennél Stevie Wonder.

– Ez nagyon érzéketlen - tiltakoztam, de önkéntelenül elnevettem magam.

– Az érzéketlenség a számtalan tehetségem egyike. De ne váltsunk témát! Ő-szülő miért gondolja, hogy megpróbálsz bezsákolni?

– Mert teljesen hibbant? - próbálkoztam. - Még a nevedet sem mondtam meg neki. Vigyázok, hogy a szükségesnél ne hozzalak többet szóba.

– Értem. Szóval nehéz nem beszélni rólam. Gyakran kapod azon magad, hogy küzdesz a késztetéssel, hogy rám gondolsz vagy beszélj rólam? Főleg az éjszaka közepén?

Kinyitottam a szám, hogy mondjak valamit - ki tudja, mit -, de egyszerre keltette fel a figyelmünket az égett étel szaga.

– A francba! - sziszegtem.

Williamnek hátra kellett lépnie, hogy legyen helyem megfordulni. Levettem a serpenyőt a tűzről, de a bajmár megtörtént. Magas fokozatra kapcsoltam a szagelszívót, aztán a pultra támaszkodtam, és sóhajtvá néztem a megégett kaját.

- Hát, úgy tűnik, cajun kaja lesz - jegyezte meg William.

WILLIAM

Hailey újrafőzte a vacsorát, közben én elküldtem egy munka-e-mailt. Az is elég ritkán fordult elő, hogy akkor dolgozom, amikor konkrétan az épületben • vagyok, tehát otthonról munka-e-mailt küldeni nagyon nem volt jellemző rám. Azt hiszem, ez az első alkalomak hete volt.

Az ügyvédem küldött egy e-mailt, aminek a tárgya csupa nagybetű volt.

– MÉG EGY... - Megnéztem a levél tartalmát, és láttam, hogy még valakinek van valamilyen homályos jogi követelése ellenem. Hetente történt ilyesmi, és már megszoktam. Ha nagy hallá válik az ember, a kis halak mindig megpróbálnak kiharapni belőle egy darabot. A világ már csak így működik. Beismerem, időről-időre barom voltam, de nem voltam olyan hülye, hogy a saját cégemtől lopjak pénzt, amikor már így is gyakorlatilag gyártotta a pénzt, és vagy száz másik dologért bepereltek. Anynyi pénzem volt, hogy azt sem tudtam, mihez kezdjek

vele. Szó szerint. Egyszer csak bámultam a bankszámlámat, és a fejemben eljátszottam a gondolattal, hogy minden pénzemet elköltöm egy év alatt. Csak úgy tehettem volna meg, ha nagy tételben veszek felhőkarcolókat és hatalmas jachtokat.

Ez a szomorú igazság, ha a tiéd a világ minden pénze: az emberek úgy vannak bekötve, hogy többet akarnak. Több holmit, több hatalmat, több befolyást. Azt tanították nekünk, hogy a pénz mindent megold, úgyhogy gürizünk minden áldott nap, és a célok úgy lebegnek a szemünk előtt, mint a botról lógatott répák. Aztán egy napon, miután ingatlanokat vettél a világ minden táján, embereket fogadtál fel, hogy intézzék az életed apró-cseprő dolgait, és megvettél mindent, amire csak vágytál, mi maradt?

Elmondhatnám az embereknek, de senki sem akarná hallani. Nem értenék a lényegét. Azt hinnék, nem tudom, milyen az, ha azon töprengsz, hogy lesz-e hol laknod jövő hónapban, vagy lesz-e mit enned aznap. Jobban tudtam, mint a legtöbben. Az igazság, amiről az emberek nem akartak tudomást venni az, hogy a pénz csak egy újabb drog, de csak a népesség egy töredéke engedhetné meg magának, hogy immunissá váljon vele szemben.

Visszapillantottam az e-mailre. A jogi fenyegetések mindig eszembe juttatták a pénzt, mert ez volt az egyik módja, ahogy el tudtam képzelni, hogy elveszítem a vagyonomat.

A vagyonomat ért fenyegetések ide vagy oda, képtelen voltam a részletekre figyelni. A tekintetem Hailey fenekére szegeződött, ahogy egyik pulttól a másikig lépke-

dett, lehajolt, hogy brownie-t vegyen ki a sütőből, aztán lábujjhegyre állt, hogy elérje a mikrót. Gyönyörűbb volt, mint bármelyik opera vagy Broadway-show, amit valaha láttam. Költészet volt abban a fenékben. Két farpofa tökéletes harmóniában, együtt dolgoztak egy közös célért, és a világtól nem védte őket más, mint egy lélegzetelállítóan vékony pamutréteg. Titok is rejtőzött ott. Tangát visel a szoknyája alatt? Bugyit? Fiús sortot? És milyen színűt?

Rengeteg kérdés.

– Szóval - szólaltam meg - a zaklató exed tabutéma? Vagy megkérdezhetem, mit akart?

Hailey a derekára kötött köténytbe törölte a kezét, és a füle mögé tűrte a haját.

– Semmi szaftos sztori. Szakítottunk, és nem volt kölcsönös.

– Előtte meddig voltatok együtt?

– Pár hónapig.

Megvakartam az államot.

– Szóval igazából nagyon is szaftos sztori, de nekem csak a száraz tényeket bököd ki?

Hailey kissé büntudatosan elmosolyodott.

– Megbirkózom vele. Rendben?

– Azt elhiszem. Amolyan „csendes apáca, aki titokban tud karatézni, és meg tudna fojtani” kisugárzásod van. Szexi.

Hailey meglepetten felnevetett.

– Mi van? Tényleg ezt gondolod rólam?

Megadóan feltettem a kezemet.

– Melyik az a válasz, ami után nem fojtasz meg?

Szúrós szemmel nézett rám.

– Az, amiben soha többet nem hívsz csendes apácának.

– Áll az alku. Maradok azoknál a beceneveknél, amik nem olyan burkoltan utalnak a szüzességedre.

Hailey koppanva letette a spatulát, és felém fordult, hogy a szemembe nézhessen.

– Egyébként mitől lettél azonnal biztos abban, hogy szűz vagyok?

Vállat vontam.

– Megérzés? Ösztön? Vagy talán a barátod a pékségben ezt tátogetta nekem, amikor a hátad mögött állt. Folyton rád mutogatott, és felfelé fordította a hüvelykujját. Igazából kicsit sok volt, ha engem kérdezel.

A lány egy félmosollyal a fejét csóválta.

– Kinyírom!

– Van egy jó ügyvédem, ha szükséged lenne rá a gyilkosság után.

– Nagyon vicces. Na, a vacsorád végre elkészült - közölte Hailey, és egy tányért nyújtott felém. Meleg tortillát készített nekem egy tál gőzölgő csirkével, hagymával és paprikával. Tett az asztalra tejfölt, sajtot és lime-karikákat, valamint tortillachipset és salsát, ami házi készítésűnek látszott.

– A te tányérod hol van? - kérdeztem.

– Azt akarod, hogy egyek? Veled? - Hailey őszintén meglepődött. Csak a péklány lehet ilyen ártatlan. Néha azt gondoltam, pontosan tudtam, mire játszik, máskor úgy tűnt, a legjobb értelemben fogalma sincs semmiről.

– Hozz magadnak egy tányért, és ülj le mellém! Nem fogok magányosan vacsorázni, míg te itt állsz és nézel.

Fanyarul rám mosolygott.

– Esetleg haza is küldhetnél. Azt akartad, hogy legyek a szakácsod, és főztem, nem?

A hangja elárulta, hogy igazából nem akarja, hogy hazaküldjem. Megérdemelte volna, hogy lefüleljem a blöff-jét és elküldjem, de nem tudtam ellenállni annak, hogy bekapjam a csalit, és belemenjek a játékba.

– Honnan tudjam, hogy nem mérgezett, ha te nem akarsz enni belőle?

Felkapott egy darab csirkét, és felvont szemöldökkel megette.

– Elégedett vagy?

– Mi lenne, ha egyszerűen beismerném, hogy szeretném, ha maradnál, és velem ennél?

– Az jobb megközelítés lenne - válaszolta Hailey. Volt valami szégyenlős a mosolyában, ami tetszett. Vannak nők, akik úgy mosolyognak, hogy tudják, dögösek. Egész életükben azt mondták nekik, milyen szépek. Aztán volt az olyan mosoly, mint Hailey-é. Szégyenlős volt, szinte bocsánatkérő. Egy pillanatig széles és őszinte, fenntartások nélkül, de aztán mintha kételkedni kezdett volna magában. Szinte elhittem, hogy van annyira örült, hogy azt higgye, nem szívődöglesztő és a mosolya nem tökéletes.

Amikor megismertem, kihívásnak láttam. Szűz volt, vagyis volt valamije, amit elvehettem. Valamije, amit nem adott oda egészen idáig. A bennem élő kleptomán vonzódott ehhez.

Minden percben, amit vele töltöttem, azon tűnődtem, **zz** nem maradtam-e le közben a valódi díjról. O nem olyan no, akit csak ágyba akartam vinni, aztán továbblépni. Amit Bruce-nak mondtam arról, hogy olyasvalakit kere-

sek, akit érdemes megtartani, talán nem is nyelvbtlás volt. Hailey igazi volt. Nem csókolt nekem lábat, mert dögösnek tartott. Úgy tűnt, nem érdekli, hogy kurvára tele vagyok pénzzel. A francba, az idő nagy részében el akar lökni magától.

Hailey más volt.

Mire befejeztük az evést, lement a nap. A beszélgetés meglepően könnyen folyt közöttünk, de amint a tényérjaink kiürültek, újfajta várakozás ülte meg a levegőt. A súlya fojtogatni kezdte a könnyed szavakat és mosolyokat, csak mély, kényelmetlen csendet hagyott maga után.

– Indulnom kellene - mondta Hailey végül.

– Maradhatnál - ajánlottam. Több magyarázatot nem adtam. Nem akartam erőltetni, sem visszakozni. Hagytam, hogy ott lebegjen és pácolódjon. A lány szemét figyeltem, ami nem eresztette a tekintetemet.

– Nem kellene - válaszolta. - De élveztem a mai estét. Tényleg.

Könnyed mosollyal felálltam. Nem mondtam volna nemet, ha maradni akar. Es ha maradna, valószínűleg végül ágyba vinném. Jó szándék ide vagy oda, én is csak ember voltam. De egy részem örült, hogy Hailey-nek volt gerince nemet mondani. Valamiért azt éreztem, ha ma hagyta volna, hogy lefektessem, az lett volna a vége, mint az összes többi nővel.

Amikor a lifthez kísértem, lazán kicsentem egy hajtút a hajából. Úgy tűnt, nem vette észre, csak a füle möge túrta a kósza tincseket, és mosolyogva felnézett rám.

– Holnap ugyanekkor? - kérdezte.

– Ugyanekkor.

HÁTRADÖNTÖTTEM A SZÉKEMET AZ ÍRÓASZTALOM MÖGÖTT a Galleonnal, néztem, ahogy anya es apa bejönnek és leülnek velem szemben. Apa szokás szerint úgy vonult be, mintha valami lenyűgözött ért volna el az életében, azon kívül, hogy azzal a felkavaró tehetséggel rendelkezett, hogy eldugított minden vécét, amerre csak járt, és ez nem túlzás.

Apa felhúzta a nadrágját, és elégedett mosollyal le- zuttyant a székbe velem szemben. Az anyámban legalább volt annyi jó érzés, hogy úgy nézzen, mint aki tudja, hogy hol a helye a világban. Ők ketten olyanok voltak, mint a piócák. Amint rájöttek, hogy Bruce-szal fizetésnapot jelenthetünk számukra, kijelentkeztek a munka világából. Az egyetlen elfoglaltságuk most az volt, hogy havonta megpróbáljanak pénzt kiszedni belőlünk.

Bruce a sarkára szokott állni, és közölni velük, hogy kopjanak le. De én? Azt hiszem, szeretem őket. Az, hogy meggazdagodtam, pokoli cinikussá változtatta számomra a világot. Pénzéhes piócákat láttam, amerre csak néztem. Embereket, akik csak Mr. Milliomosként ismertek. A szüleim viszont korábban is ismertek. Igen, látszólag csak akkor ugranak be, amikor készpénzre van szükségük, de ők legalább próbálnak kezdeni valamit az életükkel. *Valamennyire*. Hogy őszinte legyek, úgy gondoltam, apa valószínűleg a pénz nagy részét eljátssza, a többit pedig hülyeségekre költi.

Azt hiszem nem volt semmi értelme de mindig adtam nekik pénzt, amikor akartak kivéve ha rossz kedvem volt. Amúgy is könnyebb volt mint vitatkozni. Engem csak az érdekelt hogy tegyek róla. legalább érezzék úgy hogy keményen meg kell dolgozniuk. azért hogy

rávegyenek a fizetésre. Ezen kívül valahogy szerettem hallgatni, milyen örült történetekkel állnak elő minden hónapban. Fura, beteges kapcsolatot jelentettek a régi életemmel. A havi adag nosztalgiam, ami csak néhány lepedőbe került.

– Nehéz helyzetben vagyunk, fiam - közölte apa.

– Igazán? - kérdeztem előrehajolva.

– Tényleg nagyon jól haladtunk az autómosós ötletünkkel, de most az a pöcs Simmons azt mondja, dupla pénzt akar azért a telekért a Kingstonon. Elhiszed ezt? A seggfej azt hiszi, New York belvárosában árulja a helyet, nem valami kicseszett városban az isten háta mögött. - Apa remek színész volt. Az a fajta fickó, aki szemrebbenés nélkül megfosztana egy idős asszonyt az utolsó dollárjaitól. Valószínűleg pontosan ezt is tette volna, ha nem láttam volna el pénzzel minden hónapban.

– Igazán? - kérdeztem újra.

Anya és apa összenéztek. Néha azt gondoltam, bűntudatuk van az egész műsor miatt. En csak arra vártam, hogy túl legyünk a pénz részen, és beszélhessünk. Ez valószínűleg szánalmas, most, hogy így belegondolok. Gyakorlatilag lefizettem őket, hogy úgy beszélhessünk, mint egy normális család, miután a találkozó üzleti részét letudtuk.

– Úgy gondoltuk, még tízezer kihúzna minket a vízből a banknál – mondta apa. - Nem adják meg nekünk a kölcsönt, csak ha nagyobb előleget teszünk le.

– Persze. Ha szerinted ez kell hozzá. - A hangom ridegebb volt, mint terveztem, de nem kértem bocsánatot. Vehettem ezt az egészet félvállról, de sok keserűség gyűlt össze bennem. Rengeteg harag. Az sem segített,

hogy biztos voltam benne, hogy ők beszéltek rá Zoey-t, hogy újra belemásson az életembe.

Elővettem a csekkfüzetemet, és nekiálltam kitölteni.

– A bank nevére töltsen ki, vagy...

– Miért nem gyorsítod meg a dolgot, és írod az én nevemre? A többi pénzt amúgy is nekem kell összeszedni. Lehet, hogy megszerzem az egészet, mielőtt elmegyek hozzájuk.

– Rendben - feleltem.

– Es - folytatta az apám vidáman, miközben zsebre tette a csekket - hogy vagy?

– Nem panaszkodhatok, igaz?

– Csak mert jól megy sorod - szólalt meg anya -, az nem jelenti azt, hogy nem panaszkodhatsz, szívem.

– Oké, hát, tegnap munkába menet megettem egy csokiszeletet, és apró morzsák a kerültek a combomra. Csak ebéd után vettem észre, hogy egész nap úgy mászkáltam, hogy olvadt csoki volt hátul a combomon. Nagyon kínos volt.

Anya mosolygott.

– Nagy mókamester vagy, William.

– Gondolkodtál még Zoey-n? - kérdezte apa.

– Nincs min gondolkodni, apa. Adtam neki egy esélyt, és nem működött. Ennyi.

– Szerintem nagyon illik hozzád, fiam. Elég jó, nem olyan, mint néhány azok közül a tramplik közül, akikkel a pletykalapokban láttalak.

– Egy pletykalapban voltam. Egyszer. És csak azért, mert nem tudtam, hogy a lány benne van egy sorozatban.

– Mi csak a legjobbat akarjuk neked, William - mondta anya.

– Nagyfiú vagyok, és egyedül is ki tudom találni, hogy mi nekem a legjobb. Úgy gondolom, hogy a legjobb először személyesen megtapasztalni mindent, ami a legrosszabb nekem.

Apa felsóhajtott.

– Csak tartsd észben! Zoey nagyszerű lány. Szerintem tökéletesen illetek egymáshoz.

Pár perccel később végre kitessékeltem őket az irodából. Igen, szerettem a nosztalgiát, de a francba, gyorsan le tudtak fárasztani. Velem máshogy viselkedtek, mint Bruce-szal. Ő már rég hátat fordított nekik. Láttam, milyen fagyos köztük a viszony, de én még nem álltam készen arra, hogy úgy szakítsak velük, mint ő.

Feltettem a lábam az asztalra, egymáshoz illesztettem az ujjaimat, és néztem, ahogy távoznak. Ha tényleg törődnének velem, örömmel találkozónának Hailey-vel, jöttem rá.

Amióta csak megismertem őt, a gondolataimnak szokásává vált mindenholnan hozzá visszatérni. Az ígéret, hogy újra látom őt, beragyogott mindent, akár egy fénylő neontábla. Meglepő módon még csak nem is gondoltam, hogy bármi történni fog, mégis izgultam. Tapogatóztam a lábam között, hogy a tökeim épségben megvannak-e még. *Pipa*. Épek es olyan szépek, amennyire golyók csak lehetnek... *Csak hibernálódtak* – gondoltam. A türelem rózsát terem, es baromira reméltem, hogy ez a mondas igaz

HAILEY

Candace-szel és Ryannel ültem A buborékos pék egyik Asztalánál fél órával nyitás előtt. Gondolatban végigmentem azon, mit mondanék Ryannek, ha elveszíteném a boltot. Végére is nem csak az én karrierem forgott kockán. Ma reggel friss hangüzenetek vártak a főbérlőmtől, és bár nem volt szép tőlem, de továbbra sem foglalkoztam velük. Ma munka után időpontom volt a bankban, hogy üzleti hitelért folyamodjak. A fizetőképességem kábé annyira volt lenyűgöző, mint Mike Tysoné, amikor a behajtó beállított a tigrisért és a sportkocsikért, úgyhogy nem vártam csodát, de meg kellett próbálnom.

Candace a körmével dobolt az asztalon, és egyenesen a vesémbe látott.

– Na? — kérdezte. - Bolond vagy, ha nem tudod, mit kellene tenned.

Ryan bólintott.

– Ott van, lobog a szélben, arra vár, hogy lépj és megragadd.
– William farkát - közölte Candace. - William milliomos farkáról beszél.

– Igazából nem - hadarta Ryan. - Én a lehetőségről beszélek.

– Szemantika – sóhajtott Candace.

– A fark és a lehetőség semmiképpen sem ugyanaz - jegyeztem meg.

– Ebben a helyzetben az. A húgodként én mondom neked, életed végéig bánni fogod, hogy elszalasztottad a lehetőséget, ha most nem lépsz. Régen nagyon közel álltam Bruce feleségéhez, amikor még a *Business Insights*nál dolgoztunk, úgyhogy valamennyire a Chamberson testvérek szakértője vagyok. Gyakorlatilag én hoztam össze őket, és látod, milyen jól alakult számukra!

– Mi ez a rohanás? Most minden este találkoznom kell vele.

– Nos – kezdte Ryan hogy játsszam az ördög ügyvédjét, megvan rá az esély, hogy William sem igazán számít rá, hogy ez a személyi séf dolog hosszú távú lesz. Úgy hangzott, mintha ezt akkor találta volna ki, amikor tegnap itt volt. Mármint csak egy ürügyet keresett, hogy átmenj hozzá.

– Fizetett ezért a rüfkéért – értett egyet Candace. – És most rajtad a sor, hogy megadd a pasinak, amiért fizetett.

– Bocsánat! – feltartottam a kezem, és egy pillanatra behunytam a szemem, mielőtt farkasszemet néztem Candace-szel. – Te most azt mondtad, hogy rüfke ? Mi ez, a hét szava nagyinál?

– Még csak nem is használsd jól, Candace – jegyezte meg Ryan. – Az... A rüfke olyan, mint a prosti. Aki csak szexjátéknak jó. Nem egy testrész.

Candace mindkettőnkre legyintett.

– Nem számít. Csak azt mondom, hogy ez olyan, mint mikor a pasi elvisz vacsorázni, és ő fizet mindent. Legalább *fontolóra veszed*, hogy azért adsz neki valamit cserébe.

– Hé, mi van? – kérdezte Ryan. – A lányok tényleg így gondolkodnak?

Candace sötéten nézett rá.

– Ne játszd itt a ministránsfiút! Es nem azt mondtam, hogy rögtön szét kell dobnod a lábad, mert egy pasi fizette neked a vacsorát. Azt mondom, hogy ez valamennyire kötelezettséggel jár. Es az csak egy vacsora. Azt csak elképzelni tudom, mit vár egy pasi, ha egy több milliós marketingcéget bocsát a rendelkezésedre, csak hogy átmenj a lakására.

– Valószínűleg majd egy gyakornokkal kinyomtattat pár szórólapot, és felragasztatja telefonpóznákra.

Ryan felröhögött.

– Alábecsülsz a férfi örökkön való kétségbeesett vágyát a puncsi után, Hailey. A tűz feltalálása előtt az őseemberek kövekkel verték egymást fejbe a puncsi miatt. Benne van a Bibliában, utánanézhetsz.

A szememet forgattam, még akkor is, amikor Candace úgy bólogatott, mintha ennél bölcsebb dolgot életében nem hallott volna.

– Ryannek igaza van - közölte. - A társadalom arra neveli a nőket, hogy óvják a tisztaságukat, a férfiakat pedig arra, hogy meg akarják szerezni. Ha egy lány túl

könnyen lemond róla, a pasit hátba veregetik, és húzhat egy strigulát az ágya oszlopára. Hát tudod, mit? Csak három embert ismersz, és mindhárman azt mondjuk neked, hogy rajta. És a szexszel kapcsolatos összes társadalmi elvárás egyébként is baromság.

– Háromnál több embert ismerek - közöltem.

– Nevezd meg őket!

– Ott van Jane. A hölgy, aki néha bejön. Ismerem Williamet, a testvérét, Bruce-t és Bruce feleségét, Natashát.

Ryan és Candace karba tették a kezüket, és rezzenéstelen arccal néztek.

– Nem azt mondtad, hogy Natasha és Bruce úgy néztek ki, mint akik azt akarják, hogy összejöjjetek? - kérdezte Candace.

Felsóhajtottam.

– Lehet, hogy azt mondtam.

– Oké, akkor hadd helyesbítsek! Csak hét embert ismersz, és ötven közülük azt mondják, rajta. Egyiküknek most valószínűleg merevedése van, miközben arról álmodik, hogy megadod neki, amit akar.

– Értem, értem. De csak hogy tisztázzuk, kétlem, hogy William az a fajta fickó, akinek én járok a fejében, amikor nem vagyok ott. A pasinak olyan az élete, mint a mesében. Biztos vagyok benne, hogy milliónyi jobb dolga van most, mint hogy rám gondoljon.

Észrevettem, hogy Ryan nem engem nézett az utóbbi kábé egy percben, ezért végül követtem a tekintetét az ablakig. Egy magas ember állt ott, de nem láttam a részleteket a kirakatra gyűlt reggeli párától.

– Az ott...? – kezdte Candace.

– A fickó, akinek milliónyi jobb dolga van annál, mint hogy Hailey-re gondoljon - mondta Ryan mosolyogva. - Aha.

William biztosan észrevette, hogy őt nézzük, mert megkocogtatta az üveget, és az ajtó felé intett.

Feszült arccal fordultam Ryan és Candace felé.

– Csak semmi ostobaság! Kérlek titeket! Csak viselkedjetek természetesen, és ne hozzatok kínos helyzetbe, jó?

Úgy emelték fel a kezüket, mintha fegyvert fogtam volna rájuk.

– Jók leszünk.

– Cserkész becsszó! - mondta Ryan.

– Sosem voltál cserkész.

Vállat vont.

– Azt sem mondhatom, hogy „Istenem!”, ha nem vagyok vallásos?

Ügyet sem vetettem rá, és mentem, hogy ajtót nyissak a férfinak, akiről bizton feltételezhettem, hogy William. Végére is, nem sok olyan magas és jó kiállású emberrel futottan össze, mint ő. A legtöbb olyan magas ember, mint ő, valahogy langalétának tűnt, nyakiglábnak, vagy mintha a karjuk túl hosszú lett volna a testükhöz képest.

Amikor kinyitottam az ajtót, rám villantott egy mosolyt, és belépett. Ahogy elment mellettem, lazán a csípőmre tette a kezét, mintha csak udvarias lenne, de a gesztustól mégis előntött a forróság.

Jól nézett ki, amin nem kellett volna meglepődnöm. Fekete zakót viselt, aminek az ára valószínűleg fedezte volna pár hónapig a bolt bérleti díját, fehér inget, a szokásos számú nyitott gombbal, és öltöynadrágot. A haja

most is kócos volt. Beletúrt, amitől pontosan egy másodpercig rendezett lett, aztán visszaugrott, és pontosan úgy nézett ki, mint előtte.

– Stratégiai megbeszélést tartotok? – kérdezte arrafelé intve, ahol Candace és Ryan még mindig szinte viccesen feszült arccal ült. Úgy néztek ki, mintha arra várnának, hogy felrobbanjon egy bomba.

– I-igen – válaszoltam, mert rájöttem, hogy igazából nem hazugság.

Bólintott.

– Az jó. Tegnap éjjel elindítottuk a marketingterved első hullámát, és szólni akartam, hogy számíts egy kis plusz forgalomra.

– Micsoda? Máris?

– Aha. A Galleon nem szórakozik, Cherry. Ha az ügyfelünk leszel, hadba vonulunk érted. Azt javaslom, hogy vegyél fel új alkalmazottakat, akik besegítenek a plusz munkában. Amilyen gyorsan csak lehet.

– Ryannel több emberrel is meg tudunk birkózni, mint ahányan általában jönnek. Egy újabb alkalmazott olyan kiadás, amire most nem futja a költségvetésből.

– Higgy nekem! Mire Anderson Cooper beszél az elképesztő cseresznyés pitédről a „Jó reggelt, Amerikában... - Az órájára nézett. – Harminc perc múlva, azt fogod kívánni, bárcsak háromszor-négyszer annyi alkalmazottad lenne. A francba, lehet, hogy kidobót is szereznünk kell neked.

– Most viccel, ugye? – Candace ugyanolyan döbbszerűen látszott, mint ahogy én éreztem magam.

William arcát fürkésztem. Öntelt, vidám, de nem őszintétlen.

– Szerintem nem. – A gyomrom fordult párat, tett egy szaltót, aztán mintha zuhanórepülésben meg sem állt volna a fenekemig. Szerettem volna elájulni.

– Jól vagy? – kérdezte William. Lépett egyet felém, átkarolt, megfogta a derekam, hogy megtámogasson.

Halk, tapsszerű hangot hallottam Ryan és Candace irányából. Ha nem lett volna több eszem, azt hittem volna, hogy egy pacs hangja volt.

– Megleszek – feleltem. – Amúgy sem hiszem, hogy *olyan* nagy lenne a forgalom. Biztosan minden rendben lesz.

William kicsit összerezett.

– Őszinte leszek. Az Anderson Cooper-dolog egy olyan szívesség volt, amit egy különleges ügyfélnek tartogattam. Amikor legutóbb élő adásban beszélt egy New York-i üzletről, egy viszonylag ismeretlen séfet és az üzletét országos jelenséggé változtatta. Gyakorlatilag bedobtam egy atombomba marketingváltozatát az első napon. Talán egy kicsit elragadtattam magam?

Úgy éreztem, megint elájulok. Zúgott a fejem, de a karja a hátamon annyira, de annyira jólesett, hogy egy részem nem akart helyrejönni, ha az azt jelenti, hogy tovább tart így. Lehunytam a szemem, és vettem pár mély levegőt. Ha Williamnek igaza van, a lehető leggyorsabban munkához kell látnom, hogy felkészüljek a nagy tömegre.

William elvette a kezét a hátamról, és úgy nézett rám, mintha próbálná kideríteni, hogy biztos lábakon állok-e.

– Hé, mondok valamit! Ma besegítek. Bruce kibírja nélkülem az irodában, és ha bemennék, a végén amúgy csak újabb marketingbombákat dobnék rád. Talán az

lesz a legjobb, ha a csapattal minden mást leállítanék egy kicsit, míg meglátjuk, hogy megy a dolog.

– Értékelem az ajánlatot - feleltem. - De valószínűleg túl sokáig tartana megmutatni neked, hogy megy itt minden ahhoz, hogy nagy segítség legyél.

– A francba, ne már! Nem tudod, kivel beszélsz! Rengeteg mindent kipróbáltam, és kábé mindenben elképesztő voltam.

A szememet forgattam.

– A szerénységgel mi a helyzet?

– Aha. Szuper voltam, amikor egyszer kipróbáltam.

Candace vigyorgott.

– Én is segíthetek. Mind beszállhatunk.

– És mi lesz a főnököddel? - kérdeztem.

– Írok neki, hogy menstruálok. Az a pasiknál tiltott zóna. Azt fogja mondani, hogy: „Kapsz össze magad, bogaram!”

– Munkára fogom Candace-t. - Ryan felállt, és nekiállt felvenni a kötenyt. - Te dolgozhatsz Williammel, Hailey.

William rám mosolygott.

– Kapsz kötenyt?

– Igen - válaszoltam. Túlságosan lefoglalt a félelem ahhoz, hogy jókedvem legyen, mert attól féltem, el fog fogyni a készlet, ha túl nagy lesz a forgalom. – Várj! Van pár plusz ingem hátul. Neked is van egy, Candace.

– Remek! — William levette a zakóját, és rögtön a gombjaival folytatta.

– Hé! – Elkaptam a kezét, hogy megakadályozzam/ hogy levetkőzzön a bolt közepén. – Megint mi ez a nyíl' vános meztelenkedés?

– Igaz - bólintott. – Majdnem elfelejtettem, hogy a tejszínhab dolog nem ment túl jól.

Szúrós szemmel néztem rá, aztán közelebb hajoltam, és lehalkítottam a hangomat.

– Es még ha élveztem is volna a sztriptízt, inkább nem szeretném, ha peep show-t adnál a húgomnak.

William a fülem mellé tette az ajkát, és suttogott:

– Most szereztél időpontot egy privát sztriptízre, Cherry. A ma este hogy hangzik?

Elpirultam.

– Úgy hangzik, hogy koncentráljunk arra, hogy túléljük az őrületet, amibe voltál szíves belekevernünk minket, mielőtt a ma estére gondolnánk.

– Hé! – hátradőlt, és újra felemelte a hangját. – Te mondtad, hogy kell az üzlet. Azért nem hibáztathatsz, mert túl jó vagyok abban, amit csinálok.

– Lássuk, hogy az utasítások követésében mennyire vagy jó!

Összerezzen.

– Oké. Arról megfeledeztem. Nem a specialitásom.

WILLIAM NYOLC PERC ALATT KÖRÜLBELÜL NYOLCADSZOR

káromkodta el magát, amikor lisztfelhő robbant ki a keverőből és beterítette az arcát. Még csak tíz perc telt el, mióta felkötötte a kötényt, és már eltömített egy tésztakeverőt, tönkretett egy rakás sutit, megolvasztott egy edényfogót az egyik főzőlapon, és megevett több kanál mázat. Még soha nem láttam ennyire nem elemében, ennyire bosszúsnak, és bár gyakorlatilag számoltam a percek, míg a feltételezett éhes tömeg bezúdul Anderson

Cooper élő adása után, az egészet túlságosan élveztem ahhoz, hogy elküldjem.

Candace izgatottan tapsolt, amikor Ryan helyeslően bólintott. Már remekül bánt a habnyomóval a védjegyemnek számító buborékfalatkák mázas díszítése közben. Vékony, üreges, édes tésztalabdák voltak, amiket olajban kisütöttem, aztán fehér, kék és rózsaszín mázzal megfestettem, hogy úgy nézzenek ki, mint a buborékok. A buborékos pék, mert... ja. Mindegyik olyan kicsi volt, hogy elfért a tenyeremben, és csokival, karamellel, málnabefőttel vagy tejszínnel voltak töltve.

Es William... William önpusztító volt, de úgy, hogy képtelen voltam nem nézni. Folyton beverte a fejét a feje fölötti szekrényekbe, elmérte a dolgokat, és úgy általában káoszt teremtett, amerre csak járt. Borzasztó fura módon a közelgő vásárlói roham stressze dacára tetszett. Tetszett az ügyetlen, jó szándékú káosza mellettem a konyhában. Emberivé tette. Mindössze csak néhány perce rombolta a boltomat, és úgy éreztem, többet tudtam meg róla, mint bármelyik másik korábbi találkozásunkkor.

Odajött hozzám; az egész arca csupa porcukor volt, a nyaka pedig málnalekváros. A nagy galléros ing, amin rajta volt az üzlet lógója, nagyon jól áll neki.

– A muffinok készen vannak. És igazad van. Most már látom, miért volt hülye javaslat a muffincsomagoló gép. A kis szemetek magukat csomagolják be.

Elvigyorodtam.

– Nem tudom, hogy én ezeket a szavakat használnám-e, de köszönöm. Esetleg... várnál pár percet, míg a forró cuccokat kivesszük a sütőből?

Hátrahúzta a fejét, és ráncolta a homlokát.

– Tessék? Azt hiszed, nem birkózom meg egy kis forrósággal? Cherry, Cherry, Cherry, mihez kezdjek veled? - Nagy kezét a vállamra tette, és a fejét csóválta. – Senki sem tanul olyan gyorsan, mint én. Kábé két perc kell, és minden menni fog. Bízz bennem!

A tekintetem végigsiklott a káoszon, amit maga után hagyott, aztán újra felnéztem rá, és hagytam, hogy a szkepticizmusom kiüljön az arcomra.

– Hát, ha ilyen magabiztos vagy... Vedd ki a kenyeret, és tedd le hátra!

Feltartotta a kezét, mintha nem akarná, hogy újabb utasításokkal sértegessem.

– Aha. Tuti biztos, hogy rá tudok jönni, hogy hogyan kell kivenni egy kenyeret a sütőből.

Fogott egy nedves konyharuhát, ami a mosogató szélén lógott, a másik kezével pedig kinyitotta a sütőt.

– William! – szóltam rá. – Nem foghatsz meg nedves konyharuhával egy forró tepsit!

Felnevetett.

– Hogyne. Ez tudomány, Cherry. A víz lehűti a forró dolgokat. Egy nedves konyharuha még jobb, mint egy... Bassza meg! - Hátrakapta a kezét, és megrázta, a másikkal pedig a csuklóját fogta.

Azt a pár szabad percemet - amim nem volt - azzal töltöttem, hogy ellássam a máris hólyagosodó égési sebet. Leültettem egy székre az irodámban, és hátraléptem, miután bekötöztem.

– Ez megteszi. De valószínűleg kábé félóránként levegőztetned kellene. Talán... Nem vagyok túl jó orvosi kérdésekben. - Rámosolyogtam. - De hadd találjam ki, te elképesztő vagy benne!

Elvigyorodott.

– A bocsánatkérés sok tehetségem egyike, hiszed vagy sem. És bocsánatot kérek, amiért seggfej voltam. Igazad volt. Pocsékul megy a sütés. Es hát, azt hiszem, hogy a konyhában való túlélés úgy általában.

Felkacagtam.

– Egy szóval sem mondtam, hogy pocsék vagy. Csak még soha nem láttam senkit, aki ennyire *ne* lett volna őstehetség. Biztos vagyok benne, hogy egy kis gyakorlással...

– Ha te vagy a tanár, számíthatsz rám. Csinálhatnánk azt a dolgot a *GhostbóY*? Lehetnél te Patrick Swayze, és állhatsz mögöttem, miközben én a két kezembe fogok egy keverőtálat. Te megtaníthatnál, hogyan koszoljam be a kezemet a konyhában, aztán pedig megtanítalak, hogyan koszold össze a tiédet, mikor nem égnek a lámpák.

– Miért akarnék én lekapcsolt lámpáknál főzni?

Összehúzta a szemét.

– Mert... Francba, komolyan kérdezed? Felnevettem.

– Csak viccelek. - Azon kaptam magam, hogy az ajkamba harapok, ami biztos jele volt annak, hogy túlságosan is élvezem ezt, különösen akkor, amikor egy falka vásárló mindjárt betöri az ajtókat, ha William reklámterve beválik. - De van egy kérdésem.

– Igen?

– Miért én legyek Swayze? Én Demi Moore akarok lenni.

– Majd cserélünk. Hiszen egy Chamberson mindig megfizeti az adóságát.

A Chambersonok kisfiúkat löknek ki az ablakon, és lefekszenek a nővérükkel is?

– Az attól függ, hogy a kisfiú megérdemli-e, és az egyetlen testvérem az öcsém. Úgyhogy a hasonlóság köztem és a *Trónok harca* Jamie Lannistere közt kifúj az adósság dolognál.

– Az nagy kár. A kardozás elég menő.

– Megtanulhatom.

Felnevettem.

– Ha olyan gyorsan tanulod meg, mint a sütet, misz- likbe aprítod magad, mielőtt sikerülne.

– Az tök más. A sütés nehezebb, mint amilyennek látszik. Mondd csak, te miért is döntöttél úgy, hogy ezzel foglalkozol?

– Mert:... hát, sütés közben biztonságban érzem magam...

– Aha, persze - mondta William, és feltartotta a megégett kezét.

Elmosolyodtam.

– Vannak szabályok, amik nem változnak sütés közben. Ha óvatos vagy, ha szánsz rá időd, megkapod a jutalmadat. Úgy érzem, a való életben pont az ellenkezője igaz. Légy megfontolt, és az élet elmegy melletted. Légy túl óvatos, és végignézheted, hogy az életed összes lehetősége elszáll.

– Ne legyél olyan szigorú magaddal! Vállalsz te kockázatot. Nézd, itt ülsz velem!

Felszaladt a szemöldököm.

– Azt mondod, gondoljak rád rizikófaktorként?

– Ó, mindenképpen. Veszélyes vagyok. Még bűnöző^{nek} is hívnak. Deviánsnak.

– A saját személyi gazemberem - mondtam csintalan mosollyal.

Megcsendült a kis harang a bejárat felett. Rájöttem, hogy mennyire közel állok Williamhez, és azonnal kihúztam magam. Megköszörültem a torkom, és mintha a rózsaszín, szerelemittas köd, ami körülvelt, egy pillanat alatt elpárolgott volna.

– Ha igazad van a marketingtervvel kapcsolatban, azt hiszem, kezdődik.

– Jövök, segítek - ajánlkozott.

A vállára tettem a kezem, és ezzel jeleztem, hogy maradjon, ahol van.

– Bármekkora élvezettel is néztem, hogy úgy vergődsz a konyhámban, mint egy partra vetett vak hal, talán jobb lenne, ha itt maradnál hátul.

– Á! - hátradőlt a széken. - Persze. Itt várok.

Kicsit nagyobb ellenállásra számítottam, de nem fogok panaszkodni, ha annyiban akarta hagyni.

– Tudod, nincs rá okod, hogy itt lebzselj. Biztosan van valami fontos tennivalód a munkahelyeden, nem?

– Semmi gond. – Elővette a telefonját, és megkocogtatta. - Ha Brucie-nak szüksége van rám, felhív. Ra- adásul nem engedhetem meg, hogy az én kis **Cherrym** egyedül birkózzon meg mindezzel.

Ereztem, hogy a szám sarka mosolyra húzódik, és *j o-* kedv cikázott át rajtam.

– *A te kis Cherryd?* Nem tudom, hogy ezglore- vagy visszalépés sértegetés terén.

– Ez egy kedveskedő kifejezés. Minél **kiakasztóbb** valakinek hallani, annál többet jelent. Ez így működik-

– Értem. Szóval én hívhatlak tolvajnak vagy kleptó- nak, és az kedveskedő kifejezés?

– Nem. Az csak sértő. Ma reggel egyébként is csak egy dolgot loptam el, úgyhogy erős túlzás.

– Elloptál valamit?

– Gyakorlatilag kölcsönvettem. Csak akkor válik lopássá, ha meghalok. Amíg fennáll a lehetőség, hogy valamikor visszaadom, honnan tudod, mi a helyzet?

– Tervezed, hogy valaha visszaadod, amit elveszel?

Ezen elgondolkodott.

– Nem. Nem igazán.

– Akkor az lopás. Es egyébként ma mit *vettél kölcsön*?

Feltartott egy kicsi plüss sütőkesztyűs kulcstartót.

– Megláttam a kulcsaidon, és megtetszett.

Megpróbáltam elkapni, de visszahúzta a kezét, és megakadályozta, hogy elérjem.

– Az eszedbe jutott, hogy esetleg *nekem* is tetszik? Hogy talán nem akarom, hogy *kölcsönvedd*?

Odanyújtotta nekem.

– Visszakaphatod, ha tényleg akarod, de figyelmeztetek. Soha senkinek nem adok vissza semmit. Abban a pillanatban, hogy elveszed, feljebb lépsz a „mindenki más” kategóriából.

Megkaparintottam a kezéből a kulcscsomót.

– Örültségnek tűnhet, de vállalom a kockázatot.

William elvigyorodott.

– Aha. Te vagy a legőrültebb ember, akivel valaha találkoztam. Ösztönös kockázatvállaló vagy.

– Fogd be! – Nem tudtam ezt mosoly nélkül mondani, de elfordultam, mielőtt megláthattam volna. Apránként – jó, inkább egyre intenzívebben – kezdtem azon töpren-

gényi, mennyire fog William hiányozni, ha a dolog nem működne köztünk. Ő volt az életinjekció amire mindig vágytam, és mióta megjelent, alig gondoltam Nathanre. Most az egyszer úgy tűnt, jól mennek a dolgok, mintha talán Nathan életében először megértette volna a célzást.

Előresietem, és láttam, hogy már tucatnyi ember áll sorban, miközben Ryan a pénztárnál bageleket, buborékfalatkákat adogatott. A maga részéről Candace remek munkát végzett, megtalált mindent, aminek a megtalálására Ryan utasította.

Mind a ketten végigmérték, amikor visszatértem.

– Pirul, de még mindig szűz, azt hiszem - jegyezte meg Candace.

– Aha, egyetérték.

– *Kérlek*, koncentráljátok a vásárlókra? - kérdeztem összeszorított fogakkal, bár a vásárlóink nyilván minden szót hallottak.

– Hé! - Candace meglepettnek tűnt. – Mi vagyunk azok, akik itt dolgoztunk, miközben te doktornénit játszottál hátul a dögössel.

Dühösen meredtem rá, de nem tudtam ezzel vitatkozni, ami végtelenül bosszantó volt. Nekiugrottam a munkának, és gyorsan belefeledkeztem a ritmusába. Előkészítettem és sütöttem a feltöltés és a csomagolás közötti szabad pillanatokban. Próbáltam nézni a növekvő tömeget, és a türelmetlen arcokra ügyet sem vettem, miközben egyértelműen nagyobb forgalommal volt dolgunk, mint amihez megfelelően fel voltunk szerelve.

Csak abban reménykedhettem, hogy eléggé ízlenek nekik a sütiünk, hogy visszatérjenek. Ha ezeknek a vásárlóknak csak a tizede rendszeresen idejárna, bőven

lenne pénzem visszaforgatni a boltba és a terjeszkedésbe, már ha a főbérlőm nem küld el. Nem érdemeltem ki az év kedvenc bérelője címet azzal, hogy folyton késtem a bolt bérleti díjával. Szédítő gondolat volt, amit most félre kellett tennem, ha koncentrálni akarok, és túl akarom ezt élni.

Nem tudtam biztosan, mennyi idő telt el, mióta azt mondtam Williamnek, hogy maradjon nyugton, de azt tudtam, hogy nem sok. Magabiztos mosollyal beszám- bázott hátulról.

– Kész vagy már beismerni, hogy jól jönne a segítségem? - kérdezte.

A csípőmmel becsaptam egy sütőajtót, megperdültem egy tálca forró süteménnyel, és letettem az asztalra.

– Az lenne segítség, ha nem lennél útban.

Ezt egy fújtatással elhessegette.

– Semmi baj. Nem kérem, hogy könyörögj. Hiszed vagy sem, középsuli alatt pár évig dolgoztam pénztárosként. Hadd segítsen Ryan itt hátul, én meg intézkedem elől!

Vártam, hogy elmosolyodik-e, vagy közli, hogy viccel, de komoly maradt.

– Oké... De pár rendelésig figyeld, hogy Ryan mit csinál, hogy ráérezz a rendszer működésére! Elég újszerű. Ha sütit rendelnek, megnyomod a süti gombot, és az alatt megkeresed, amit akarnak. Ilyesmi.

– Jó, jó. Tuti, hogy ki tudom deríteni.

– Ja, és próbáld meg rávenni az embereket, hogy töltsék ki az e-mail-kártyákat! Ha megkapjuk az e-mailcímüket, küldhetünk nekik egy kupont, és így remélhetőleg rávehetjük őket, hogy visszajöjjenek.

Undorodó pillantást vetett rám.

– Senki sem szereti megadni az e-mail-címét a pénztárnál.

– Csak tegyél úgy, mintha ellopnád.

– Hm. Rendben.

Elsétált, kábé tizenöt másodpercig támasztotta a pultot Ryan mellett, aztán elküldte, hogy segítsen nekem. Folyton azt hittem, hogy valami felfordulás vagy baj zaját hallok előlről, de csak azt láttam, hogy William úgy smúzol a vevőkkel, mintha kábé a szolgáltatóipar csodagyereke lenne. Mindenkinél elérte, hogy mosolyogjon, nevessen, és a szempilláját rebegetesse felé. Mindenkinél! Idős uraktól kislányokig. Ha nem folyt volna rólam a veríték, és nem éreztem volna azt, hogy harminc percnyire vagyok attól, hogy minden készletem kifogyjon, és be kelljen zárnom, talán féltékeny lettem volna. Helyette csak hálás voltam, hogy sikerül hasznosítani magát.

Mint kiderült, a készleteink még egy óráig kitartottak. Végtelen sorban érkeztek a vevők, még azután is, hogy kitettünk egy táblát az ajtóra, amin elnézést kértünk, és megígértük, hogy holnapra újra feltöltekezünk.

Amikor végre bezártam az ajtót, úgy éreztem, mintha háborús zónában jártam volna.

– Hát, a Galleon Enterprises csillagos ötöst kap tőlem marketing fronton. Jóságos ég! - mondtam.

William finoman fejet hajtott.

– Örülök, hogy bevált.

Candace leporolta a kezét.

– Ez remek móka volt. Talán fel kellene mondanom a *Business Insights*nál, és nálad dolgozni. Ki tudja, pár év múlva talán én vezethetem ezt a helyet.

Zavartan néztem rá.

– Hacsak nem azt tervezed, hogy elfoglalod, nem valószínű.

Candace vállat vont.

– Vigyázz magadra! Caesar sem számított Brutusra, igaz?

– Te is, Candace? – kérdeztem. – Szükséged lenne Ryanre, hogy megbuktass, ő pedig túlságosan is lojális. Nem félek.

Ryan keresztbe tette a karját.

– Cserkész becsszó, meg minden. Bocs, Candace.

– Te cserkész voltál? – kérdezte William. Láttam rajta, hogy alig tudja visszatartani a nevetését.

Ryan égnek emelte a kezét.

– Mi ütött mindenkibe, hogy azt hiszi, cserkésznek kell lenned, hogy kimondhasd, hogy cserkész becsszó?

William sóhajtva felállt.

– Na, gyerekek! Bármennyire mókás is volt, az öcsém mostanra vagy tizenötször hívott. Általában tizennégynél abbahagyja, ha nem fontos, úgyhogy jobb, ha megyek, és nekilátok „A buborékos pék-marketingterv” második fázisának.

– Ne! – kiáltottuk Ryannel egyszerre.

– Csak szívatlak titeket. De veled este találkozunk, Cherry. Legyen rajtad ugyanaz, mint tegnap! – Megcsókolta az ujjhegyét, bénán utánozva egy olaszt. – *Magni- fico!* Komolyan. Ja, és az e-mail-kártyákat a pénztár jobb oldalára tettem. A telefonszámok a bal oldalon vannak.

– Nem mondtam, hogy kérj telefonszámokat.

– Nem is kértem. Ja, és a vacsora nem nálam lesz. Helyette randi lesz.

- William - ráztam a fejem. - Hízelgő, komolyan, de maradjunk a tervnél, jó?

William végiggondolta, aztán bólintott.

- Persze. Akkor maradunk a tervnél! Este találkozunk.

Néztem, ahogy elmegy, és azon tűnődtem, miért hagyta olyan könnyen annyiban a dolgot. Azon is eltöprengtem, miért küzdök még mindig ellene. Azt hiszem, egy részem aggódik amiatt, hogy új kapcsolatba kezdjen úgy, hogy az életem épp a pénzügyi összeomlás szélén áll. Még így sem voltam benne biztos, ez valójában meddig akadályoz majd meg abban, hogy megengedjem William- nek, hogy többet akarjon.

ÜRES FEJJEL SÉTÁLTAM KI A BANKBÓL. KAPASZKODTAM a reménybe, hogy a hitelképességem dacára elfogadják a kölcsönkérelmemet, de persze elutasították. Még csak úgy sem tettek, mintha pár óráig ellenőrizniük kellene a papírokat, mielőtt visszaszólnak. A nő feszült mosolyt villantott rám, amikor elővette az aktámat, majd beszélt a főnökével, aztán rögtön tájékoztatott, hogy nem kapom meg a kölcsönt. Ilyen egyszerűen.

Kiléptem a már növekvő sötétségbe. Még volt kábé egy órám, mielőtt Williamnél kellett lennem, és reméltem, hogy lesz időm egy gyors zuhanyra. Majdnem nekimentem valakinek a bank előtt. Ha New York Cityben nekimesz valakinek az utcán, az aligha nagy ügy, ezért bocsánatot kértem, és megpróbáltam tovább sétálni.

A férfi megragadta a karomat, és megfordított.

– Elnézést ismételtam. – Hosszú napom van. Nem akartam...

– Maga az, aki William Chamberson pénztárcája körül szaglászik. Az, akinek *péksége* van — acsarkodóit a férfi. Sikerült annyi nemtetszést belecsempészni a „pékség” szóba, ami csak emberileg lehetséges. Ötven körülinek tűnt, önteltség lengte körül, és divatos ruhákat hordott. A nő a háta mögött tervezői ruhát, drága nyakláncot és egy kiló sminket viselt. Nem lehettem benne egészen biztos, csak majdnem, hogy soha nem találkoztam egyikükkel sem.

– Nem szimatolok senki körül. És igen, valóban egy pékség tulajdonosa vagyok. Amire büszke vagyok, ami azt illeti. Úgyhogy, ha nem bánják...

– De bánjuk. – A férfi oldalra lépett, hogy ne tudjak elmenni mellettük.

Ott álltam az utca kellős közepén New York Cityben, több száz ember járt arra minden pillanatban, mégis fenyegetve éreztem magam. Sosem felejttem el azt a sztorit a nőről, akit fényes nappal szúrtak le egy hatalmas tömbház előtt. Pszichológiaórán tanultunk erről még gimiben, amikor a tanárunk a járókelő-effektusról akart tanítani. Kábé tizennégy ember látta a késelést, és ahogy a nő órákig feküdt az utcán véresen, egy teremtet lélek sem hívta a rendőrséget. Senki sem telefonált, mert mindenki azt feltételezte, hogy valaki más már megtette. A nő végül meghalt, mert a támadója *három órával később* visszatért, hogy végezzen vele. Úgyhogy ezután soha nem éreztem magam biztonságban zsúfolt helyeken. Úgy tűnt az emberi természet olyan hogy feltételezi, hogy valaki más segít. Ami azt illeti, a mai világban az

emberek valószínűleg csak előkapnák a mobiljukat és videóznák.

– Van gázspré a táskámban - közöltem. Igazat mondtam. Mindig tettem róla, hogy legyen nálam, miután Nathan megmutatta, milyen para tud lenni.

– Gratulálok! - felelte a férfi. - De nem azért jöttem, hogy megtámadjam. Csak gondoskodni akarok róla, hogy tisztán és érthetően megkapja az üzenetet.

– És mi az üzenet?

– Hogy maradjon távol Mr. Chambersontól! Mindenki számára előnyös lenne, ha megtenné.

Karba tettem a kezemet. Abban a pillanatban rájöttem valamire, amikor valami ismerőset pillantottam meg az arcán.

– Mr. Chamberson? A fiáról beszél, nem? Egyforma a szemük.

A férfi most először kényelmetlenül feszengett. A nő rángatta a karját, mintha most, hogy felismerték őket, azt akarná, hogy vonuljanak vissza, de a férfi elrántotta magát tőle.

– így van. Es maga nem elég jó a fiamnak. Ilyen egyszerű.

Összeszorítottam a fogamat, és azon tűnődtem, mennyire jólesne felpofozni.

– Biztosan lemaradtam arról a részről, amikor elég jól megismert ahhoz, hogy ilyeneket mondjon. És komolyan odakint várt, míg eljövök a munkából, aztán követett ide? Talán hívnom kellene a zsarukat, és szólni, hogy zaklatnak.

– Ne hízelegjen magának! Véletlenül erre j'ártunk. Egyszeru veletlen, amit nem tilt a törvény. Ráadásul

semmit sem kell tudnunk magáról. A fiunk már talált egy nőt, aki tökéletesen illik hozzá. Williamnek nincs szüksége arra, hogy egy magafajta cafka megpróbálja ellopni a barátnőjétől.

Tátva maradt a szám. Őszintén el sem akartam hinni, hogy ez a beszélgetés megtörténik.

- Bármennyire is csábító, hogy folytassam magával ezt az értelmetlen beszélgetést, most megyek. És tudják, mit? Egy órán belül William lakására megyek. Mindketten remekül fogjuk érezni magunkat, és semmit sem tehet ellene. Legyen nagyon kellemes estéjük!

Tettem két lépést, amikor hallottam, hogy Mr. Chamberson túlbeszéli a forgalom zaját.

- Akkor kíváncsi vagyok, William mit fog gondolni a pénzügyi gondjairól.

- Tessék? – kérdeztem megpördülve. - Ha ez zsarolási kísérlet, elég gyenge. Én soha... - Azt akartam mondani, hogy soha még csak eszembe sem jutott, hogy William pénze meg tudná oldani a gondjaimat, de ez nem volt teljesen igaz. Tisztában voltam vele. De nem akartam sem adományt, sem könnyebb utat. Egyedül akartam sikeressé válni a világban, és ha William adna egy csekket, az nem így lenne. Még azzal is, hogy elfogadtam a marketingajánlatát, kicsit lazítottam az elveimen, de *valamit* tennem kellett, és erre a kivételre hajlandó voltam. Soha nem kértem pénzt Williamtől, és nem is tervezem.

- Természetesen nem. Ahhoz maga túlságosan ravasz. Vár, amíg jobban magába habarodik, igaz? Talán addig, amikor elkezdenek egy eljegyzésről beszélgetni.

Lefogadom, hogy megpróbálja majd beadni neki, hogy nem kell házassági szerződés, igaz?

A fejemet ráztam.

- Hadd találjam ki! Williamnek fogalma sincs róla, hogy maguk most erről beszélgetnek velem, igaz?

– Nem fontos, hogy William mit tud. A szülei vagyunk, és a legjobbat akarjuk neki. Mi *tudjuk*, mi a legjobb neki. És nem maga az. Kutyaszorítóba került, kislány. Ha baszik a fiammal, mi kibaszunk magával. Ilyen egyszerű.

Ezzel sarkon fordult és elsétált, a felesége pedig követte.

WILLIAM

Leporoltam a kezem, és ránéztem a borzalomra a lakásom közepén, amit Szörnyecskének alkottam. Gyakorlatilag egy kartondobozokból épült torony volt, amit felvágtam, hogy egyik szobából a másikba mehessen. A hulladékból rámpákat gyártottam, hogy felmehessen az emeletekre, ha akar, aztán összeragasztottam az egészet. Az emberi mérnöki munka csodája volt, és a kis rohadék nem volt hajlandó bemenni.

– Csak próbáld ki! - kértem.

A kölyök ült a kanapén, a szőrében ott volt a rózsaszín masni, amit a kozmetikus tett oda, és úgy nézett rám, mint egy idiótára.

Négykézlábra álltam, és a fejemet bedugtam az egyik nyílásba.

– Látod? Bemászol ide, aztán felmehetsz egészen a tetejére. Menő lesz. Hidd el!

Szörnyecske a mancsai között pihentette a tejét, továbbra is engem nézett, és nem moccant.

Felsőhajtottam.

– Jó. Majd veszek egy macskát. Akkor talán azt kívánod majd, bár jobban együttműködtél volna.

Szörnyecske szokás szerint nem válaszolt, úgyhogy elsétáltam, hogy megnézzem a telefonomat. Rájöttem, hogy nem adtam még meg Hailey-nek a privát számomat, de valahogy örültem ennek. Olyan volt, mint egy régimódi románc. Konkrétan el kellett mennem a boltjába, hogy beszélhessek vele, és örültem, hogy van rá ürügyem, hogy megtegyem. Csak Zoey Parkertől kaptam üzenetet. Elnyomtam egy bosszús nyögést.

Zoey (17:24): Tényleg beszélünk kell! Megtudtam néhány dolgot a kis barátnődről, amit talán hallani akarsz. A szüleidnek már elmondtam. Higgy nekem, nem az, akinek hiszed.

A fejemet rázva leraktam a telefonomat. Tényleg szomorú. Először úgy tűnt, Zoey normális, de nemsokára megláttam a benne rejlő őrültséget. A beszélgetések legkisebb részletét is megjegyezte, és olyasmiket tudott, amiket sosem mondtam el neki magamról; valószínűleg kutakodott utánam a közösségi médiába és a rólam írt cikkekben. Inkább tűnt a rajongómnak, mint a barátnőmnek, és ő volt az utolsó, akire barátnőként gondoltam. Utána beléptem az életem „semmi kööttség”-szakaszába, és vissza sem néztem. Legalábbis a péklányig így volt.

Hailey pont időben jelent meg a lakásomon. Dühösnek tűnt, de valahogy jól állt neki. Végül is úgy képelem, hogy minden jól mutat rajta. Ha dühös, ha boldog, én –

– Remek - mondtam. - Zuhanyoztál.

Hailey kicsit hátrahőkölt.

- Ez meg mit jelentsen?
- Elviszlek egy partira, és te leszel a gyönyörű kísérőm.
- Ha jól emlékszem, legutóbb abban egyeztünk meg, hogy maradunk a munkakapcsolatnál.
- Maradunk is. A gyönyörű kísérő munkatársam leszel. Es csak akkor lépek bármit, ha úgy nézel rám.

Az arcáról valamennyire eltűnt a harag, és feltűnt rajta egy félmosoly.

– A vak eltökéltség nálad mindig beválik?

– Attól függ. Ez egy igen?

Hailey felsóhajtott.

– Igen. A mai nap kész örület volt, és egy parti igazából jó móka lehet. Eltekintve attól, hogy nem igazán vagyok partihoz öltözve.

Hailey hangjára Szörnyecske felkapta a fejét. A kanapén feküdt összegömbölyödve egy takarón. Sosem ismertem volna be, de máris kötődtem a kutyához. Tegnap este *Sémi'icld-i ismétlést* néztünk a téüébe n, miköe- ben a hasát vakargattam.

– A ruháról gondoskodtam.

Hailey karba tette a kezét, és szinte gyanakodva méregetett. Úgy tűnt, mondani akar valamit, de megnyalta az ajkát, és a fejét csóválta.

– Kezdek félni?

– Csak ha félsz attól, hogy úgy nézel ki, mint egy szteroidozott szexistea. - Otthagytam a liftnél, és kézbe vettem a dobozt. Valamivel több, mint egy órával ezelőtt utasítottam a személyi asszisztensemet, hogy vegye meg a legribancosabb, legdrágább ruhát, amit csak talál, és alig vártam, hogy lássam Hailey arckifejezését.

Kinyitottam a dobozt, és a vállánál fogva felemeltem a ruhát. Laza szövésű, selymes, krémszínű háló volt, a keresztpántokon apró gyémántokkal. Nagyon igyekeztem nem nevetni, amikor Hailey tágra nyílt, rémült szemekkel nézte.

– Nem akarok hálátlannak tűnni, de...

– Ez csak vicc - nevettem. - Mármint a végén úgyis fel fogod venni nekem ezt a ruhát, de amiatt aggódhatunk később is. A valódi ruha a mai estére erre van.

– Ez meg mi a franc? - kérdezte, amikor meglátta, amit Szörnyecskének építettem.

– Az a kutyatorony lenne, amit nagy szeretettel építettem a hálátlan háziállatomnak.

– A kutyák nem nagyon használnak tornyokat... Azok a macskák.

– Vagy talán csak az emberek nem építenek kutyatornyokat, hogy szegény állatoknak lehetőségük legyen szórakozni egy kicsit.

– Aha - nevetett Hailey. - Biztosan ez az oka.

A KEZEMET NYÚJTOTTAM HAILEY-NEK, ÉS KISEGÍTETTEM A limóból, de az úri modorom csak eddig tartott. A szemem itta a kevéske dekoltázs látványát és a lába bársonyos bőrét, ahogy kiszállt a kocsiból, és megállt mellettem.

– Most viccelsz! - hüledezett.

– Miért, tengeribeteg leszel?

– Nem... csak azt hittem, hogy a hajókon rendezett partikat a filmek kedvéért találják ki.

Elvigyorodtam.

– A gazdagok rengeteg időt és pénzt áldoznak arra, hogy hülyeségeket találjanak ki, amit megtehetnek, különösen, ha attól mindenki azt hiszi róluk, hogy különlegesek.

– Ezt úgy mondod, mintha te nem tartoznál „a gazdagokéhoz”. Vállat vontam. Átkaroltam az oldalát, és levezettem a kikötőbe, ahol még néhány jól öltözött pár szállingózott a legnagyobb hajó felé.

– Nem voltam mindig gazdag. Vagyis más kategóriába tartozom a legtöbb gazdag ember szemében.

– Miért, van a régi pénz meg az új pénz?

– Aha. Nekem be kellett piszkolnom a kezemet, és meg kellett dolgoznom a vagyonomért, úgyhogy én nem tartozom a nemesek közé.

– Ne vedd sértésnek, de igazából nehéz elképzelnem, ahogy keményen dolgozol!

Felnevettem.

– Nem veszem annak. Hiszed vagy sem, a belemet is kidolgoztam, ahogy a testvérem is, ahhoz, hogy idáig eljussunk. Mostanában inkább ketrecbe zárt oroszlánnak érzem magam. Már nincs meg az üldözés izgalma. Bruce máshogy van bekötve. Őt soha nem érdekelte az üldözés vagy az izgalom. Ő a folyamatot élvezi. A részleteket.

– Natasha ilyen?

– Ááá! Nem, egyáltalán nem. De Natasha pontosan az, akire szüksége volt. Az a nő úgy vonzza a káoszt, mint a mágnes. Igazából segített Bruce-t elviselhetőbbé tenni, úgyhogy én rá szavazok.

– És ez Chamberson testvér-vonás? Olyan nőt keresni, aki a szöges ellentétük?

– Hm. Nem tudom, hogy mi szöges ellentétek vagyunk-e, vagy sem. Azt hiszem, ki kell kérdezzelek.

– Kikérdezni? - vigyorodott el Hailey.

Elértünk egy hosszú pallóig, ami elvezetett a jachtig, és kicsit jobban kapaszkodott belém, amikor a víz fölé érve a hajó felé tartottunk.

– Nézzük csak! – kocogtattam meg az államot. — Szerinted van olyan, aki tényleg elhiszi, hogy a vattapálcikákat *másért* árulják, mint a fültisztítás?

– Tessék?

– Egyszer nézd meg a dobozt! Konkrétan rá van írva, hogy ne tisztítsd a füledet a pálcikával. Állítólag csak billentyűzettisztításra, sminkeltávolításra és a babák arcának tisztogatására való. Ezt a mai napig nem értem.

– Akkor azt hiszem, én lázadó vagyok. Én pálcikával tisztítom a fületem. *Es szeretem!*

A szemében lázadó fény villant, és azt hiszem, ennél szexibbet életemben nem láttam. A torkomat köszörültem, a képet elraktároztam a fejemben, és biccentettem a biztonsági őrnek, aki feltessékelt minket a hajóra.

A jacht belseje olyan volt, mint egy felturbózott sétahajó. A falakat lakkozott fa borította. A padló márványból volt. Szmokingos férfiak és nők köröztek tálcákkal, amiken ingyen kaja és pia volt, és már az előtérben is könnyedén láthattunk több száz vendéget. Két lépcső kanyargott a felső fedélzetek felé, ahol a szobák, pihenősarkok, bárpultok, egy bowlingpálya és egy fedett medence labirintust alkottak, és persze volt egy medence a legfelső szinten is.

– Nahát! — suttogta Hailey. – Ez a tiéd?

– Nem. Vettem pár baromságot, de jachtot soha. A tulajdonosa ingatlanmogul. Van egy NFL-csapata, ilyenek. – A helyiség szélére vezettem, ahol nem kellett folyton félreállnunk az újonnan érkezők útjából.

– Es barátok vagytok?

– Szigorúan véve nem. Igazából csak azért vagyok itt, mert a biztonsági őr nem látja a különbséget a testvérem és köztem.

– Várj, mi van? Nem vagyunk meghívva?

– Nyugi. Minden rendben. Bruce és Natasha talán nehezen jut be, amikor ideér, de nem lesz véres viszály. Bruce nem mondta, hogy nem jöhetek. Csak nem vette a fáradságot, hogy megkérjen, hogy eljöjjenek. Ez nagy különbség.

Hailey kicsusszant a karomból, amit élvezettel pihentettem a hátán, és úgy meredt rám, mint egy imádnivaló, dühös kis szúnyog.

– Mit műveltél vele?

– Jaj, ne már! Ki mondja, hogy én tehetek róla?

– A rövid ismeretségünk.

– Én csak *kölcsönvettem* az egyik mentőcsónakot, amikor legutóbb az egyik partiján voltam.

Hailey összevonta a szemöldökét, és várt.

– Hosszú volt a sor, hogy kijussak, és ki kellett mennem a mosdóba. Gondoltam, így gyorsabb lesz. De nem akartam a kocsimhoz kötni és hazavinni azt az izét. Olyan helyen hagytam, ahol megtalálhatta.

– Hihetetlen vagy!

– Köszönöm.

– Nem bóknak szántam.

– Annak hangzott.

– Talán tönkretetted a dobhártyádat azzal a sok pálcikával.
Elvigyorodtam.

– Sosem mondtam el az álláspontomat a pálcika-vitában. Talán zsíros vagyok és büszke.

Láttam Hailey-n, hogy próbál mérges lenni rám, de az ajka elárulta, hogy jól szórakozik.

– Nem tűnsz fülzsírosnak.

– Azt odalentről honnan tudod?

– Poénkodunk a magassággal? Elértük a beszélgetés középsulis részét?

– Te sosem léptél túl a szexuális tapasztalatok középsulis szintjén, úgyhogy gondoltam, passzolni fog.

– Azta! - Hailey a fejét rázta, de azért vigyorgott. – Tudsz úszni? Mert ha nem, tuti lelöklek a fedélzetről, amint alkalmam lesz rá.

– Előre megfontolt gyilkosság. Tudtam, hogy képes vagy rá.

– Valami azt súgja, hogy nem én vagyok az első, aki az életedet fenyegeti. Ami azt illeti, lehet, hogy nem én vagyok az első, aki *ma* megfenyegetett.

– Hiszed vagy sem, a legtöbben elbűvölőnek tartanak. Nem kapok naponta halálos fenyegetéseket.

– Akkor én biztosan különleges bánásmódban részesülök.

– Csakis a legkülönlegesebben - értettem egyet. - Még odáig is elmennék, hogy azt mondjam, ez egy randi.

– Ebbe nem kellene mindkettőnknek beleegyeznünk?

– Nem. Nem hinném, hogy kellene az engedélyed ahhoz, hogy annak hívjam, ami. Olyan ruha van rajtad, amit én vettem neked, és amiben egyébként szédülete

sen festesz. Egy társasági partin vagyunk egy jachton. Valaki zongorázik. És remélem, hogy az este végén szexelhetek. Ez egy randi, akár tetszik, akár nem.

Hailey féloldalasán rám mosolygott, az arca elvörösödött. Azt hittem, mindjárt mond valami csábítót, de a csintalan arckifejezése aggodalmassá változott.

– Már meg akartam kérdezni... Volt az a nő, Zoey. Odajött hozzám a partin, és...

– Mondott neked egy csomó baromságot - fejeztem be. Piszok dühössé tett a gondolat, hogy Zoey zaklatta Hailey-t. Az egy dolog, hogy Zoey velem próbál szarakodni, és ezt folytatva, hogy a szüleim szarakodjanak velem. De Hailey-vel? O tabu, és ha meg akarják tudni, milyen gyorsan elapadhat a pénzcsap, csak annyit kell tenniük, hogy közénk állnak.

– Zoey tévedés volt. Egy pokoli ex. Valószínűleg ugyanaz a kategória, mint a te seggfej Nathaned.

– Kérlek! - Hailey feltartotta a kezét. – O nem az enyém. Boah... - Öklendezést imitált. – De Zoey úgy beszélt rólad, mintha baromira hosszú lenne a volt barátnőid listája, mintha lenne valamilyen csábítási forgatókönyv, amit mindenkivel végigjátszol. Próbáltam nem törődni ezzel, de azt hiszem, azért akartam szóba hozni, mert azóta sem tudom kivenni a fejből.

– Hát, ez baromság. Nagyrészt. Igen, voltam más nőkkel, de a *barátnőimnek* nevezni őket... – A torkomat köszörültem. Nem igazán akartam elijeszteni azzal, hogy ők csak amolyan „dugd meg, és felejtsd el” csajok voltak, de ez volt az igazság. - Figyelj! Beismerem, követtem el szarságokat, de nem vagyok hazug ember. Nem teszek hamis ígéreteket, és nem hitegetem az embereket.

Minden nő, akivel valaha voltam, pontosan tudta, én mit akarok, és ő mit várhat. Ilyen egyszerű.

- Hiszek neked - mondta Hailey, és lassan bólintott. - Tényleg.
- A francba. Ne lepődj meg ezen ennyire!

Hailey halkan felnevetett.

- Lehetek őszinte?

- Kérlek!

- Lassan kifogyok az okokból, hogy miért taszítsalak távol magamtól.

Közelebb léptem hozzá. Meg akartam érinteni. A hüvelykujjammal megsimítani az arcát vagy magamhoz húzni, de olyan törékeny aura vette körül, mintha a legkisebb rossz mozdulatra is eliszkolna, és örökre eltűnne az életemből. Volt benne keménység is, és fantasztikusan tudott incselkedni velem, de biztosra vettem, hogy egy riadt kislány rejtőzik a szarkazmus és a pergő nyelv mögött. Ez volt az a része, amire vigyáznom kellett, nehogy bántsam, ezért magam mellett tartottam a kezemet, és mosolyogtam.

- Remélhetőleg ez azt is jelenti, hogy elfogytak az indokaid, hogy lelőjk a fedélzetről, mert pocsékul úszom.

Felmentünk a felső fedélzetre, ahol egy elegáns kis bártrendeztek be a medence előtt. Dögös lányok úszkáltak és nevetgéltek a vízben, ami nem volt meglepő.

- Nem mondtad, hogy hozzak fürdőruhát - jegyezte meg Hailey.

- Ezekben igazából senki sem úszik. A házigazda modelleket hívat ide, és azért fizet nekik, hogy dögösen nézzenek ki, és járkáljanak. Néhányan mindig a medencében kötnek ki.

– Ugye viccelsz?

– Bár úgy lenne! A gazdagok már nem tudnak több szép holmit venni a pénzükön. A végén csak a versengés marad. Minél nagyobb ostobaság és minél nagyobb túlzás, bizonyára annál gazdagabb vagy.

– Es te? Milyen típusú gazdag vagy?

– Hm. – A hajó pereméhez sétáltam, és áthajoltam a korláton. A víz üvegesen csillogott, nyugodt és tintaszínű volt a holdfényben. – Nem fogok úgy tenni, mintha jobb lennék ezeknél az embereknél. Én is csinállok hülyeségeket a pénzemmel.

Hailey mellém lépett.

– Mi a legnagyobb hülyeség, amire valaha pénzt költöttéi?

Halkan felnevettem, ahogy végigfutottam a hülyeségeim emlékein.

– Bruce egyik kocsiját egyszer elvontattam, amikor ő dolgozott, és kicseréltem egy ugyanolyan modellel, de megkértem egy szerelőt, hogy babráljon meg ezt-azt, amikről tudtam, hogy Bruce-t az örületbe fogja kergetni. Az ablaktörlő csak teljes sebességgel működött. Betettem egy extra sebességet a váltóba. Megcseréltem az üzemanyag- és a sebességmérő helyét. Csak apróságokat.

– Megkérdezem egyáltalán, hogy miért?

Elvigyorodtam.

– Bruce a kisöcsém, és utáltam nézni, mennyire feszültté válik. Az exe átcseszte, és az OCD-je eldurvult. Egyszer láttam, hogy úgy kezelik az emberek fóbiáit, hogy kényszerítik őket, hogy nézzenek szembe a félelmeikkel. Ha félsz a kígyóktól, felkészítenek, hogy

megfogj egyet, ilyesmi. Ezért úgy gondoltam, ha eléggé összekutyulom a tökéletes kis napirendjét, rájön, hogy nincs szüksége ra.

– Igazából ez aranyos.

– Nem, akarod tudni, mi aranyos? Gyere!

Kézen fogtam Hailey-t, és végigvezettem a fedélzeten. Végül egy olyan részhez értünk, ahol egy csomó mentőcsónak volt a hajó oldalához erősítve. Volt egy kis ajtó a jacht oldalán, amin keresztül hozzájuk lehetett férni.

– Gyere! – kértem, és mutattam neki, hogy kövessen, miközben beléptem a kicsi, felfújható csónakba, aminek volt fedélzeti motorja.

– Legutóbb nem kerültél bajba azért, mert elvettél egy ilyet? – kérdezte, és még midig nem lépett be a csónakba.

– Nagyjából. De gyere, próbáld ki! Nagyon menő itt bent.

Hailey a homlokát ráncolta, de engedelmeskedett.

– Nem érzek semmi kül...

Becsuktam az ajtót, és megrántottam a kioldókötelet. A mentőcsónak hirtelen lejjebb ereszkedett alattunk, aztán a kötél megakadt egy, a jachtra erősített csigában. Leeresztettem magunkat a vízig, miközben Hailey tágra nyílt szemmel nézett rám.

– Te meg mit művelsz? - kérdezte, amikor a vízben voltunk. A parti zaja most már a távolba vészett, a helyét a kis csónakunkat finoman nyaldosó víz zaja vette át.

– Kölcsönveszek egy mentőcsónakot.

Hailey a szemét meresztgette és várt, mintha további magyarázatra számítana.

– Mert jó buli? - próbálkoztam.

– Bűnözővé válni nem jó buli. És ha elkapnak minket? Hogy jutunk vissza a hajóra?

– Nyugi már, Nancy Grace! Nem megyünk vissza a hajóra. A mentőcsónak lényege pont az, hogy lejuss a hajóról. Szörnyű, miket kell elmagyaráznom neked néha.

Hailey felnyársalt a tekintetével.

– Azt hiszem, az is a lényege, hogy akkor használd, amikor *le kell* jutnod a hajóról.

– Es nekünk le is kellett. Láttam, hogy Bruce és Natasha megérkezett. A testvérem begőzölt volna, ha itt lát minket. En csak próbáltam menteni a hangulatot.

– Úgy, hogy a bűntársad legyek?

Úgy tettem, mintha felhorkannék.

– Amikor eljön értünk az FBI, majd fedezlek. Most örülsz?

Hailey karba tette a kezét.

– Nem, mert nem *értelek*. A lábad előtt hever a világ, és te ilyeneket csinálsz. Semmi értelme.

A vízre mutattam körülöttünk, aztán az égre, ami nem volt tele csillagokkal, mert New York City mindent elnyomott a napon és a holdon kívül a rengeteg fényével.

– Nem tudom. Szerintem elég szép.

Hailey vállat vont, és körülnézett.

– Nemcsak a mentőcsónakról beszélek, hanem bármiről, amit velem csinálsz. Az életed tele van szupermodellekkel, csillogással és fényűzéssel. Számomra örült nagy rejtély, hogy mit akarhatsz egy olyan unalmas péklánytól, mint én.

– Nem örült rejtély – jelentettem ki, közben beindítottam a motort, és elindultam a jachttól. Láttam, hogy

néhány kíváncsi fej áthajol a korláton jó pár méterrel felettünk, és ránk mutogatnak. – De... – folytattam, és kicsit meg kellett emelnem a hangomat, hogy túlkiabáljam a motort – ha úgy ismernéd ezeket az embereket, mint én, pontosan tudnád, miért vagyok annyira oda érted.

Hailey várt pár pillanatot, mielőtt válaszolt.

– Látod, amikor ilyeneket mondasz, az igaz? Vagy része... az *izédnek*?

Kicsit leállítottam a motort, és hagytam, hogy sodródjunk. A part mentén haladtunk, és csodás kilátás nyílt a városra.

– Az *izémnek*?

– Olyan, mintha semmit sem vennél komolyan. Ezért nem tudom, hogy komolyan gondolod, amiket mondasz nekem, vagy ez neked csak a játék része.

– Ez nem játék. Téged komolyan veszek. Arra mérget vehetsz.

Hailey az ajkába harapott. Gyönyörű volt. Nem a tökéletes modellalkat. Nagy szemei távolabb ültek egymástól, mint amit az aranymetszés ideálisnak tartana, az első fogai kicsit lejjebb voltak, mint a többi, de így tetszett. Azt nem vette észre, mennyire szeretni valóak a kis hibái és tökéletlenségei. Az élet nem a tökéletesről szólt. Arról, hogy megtaláld a saját helyedet és a saját utadat. Nem akartam olyan nőt, aki mindenki ideálja. Olyan nőt akartam, aki az *én* ideálom, és megtaláltam.

– Tudod, mit veszek még komolyan?

– Micsodát? - kérdezte.

– A kangörcsöt.

Felkacagott, aztán zavartan ráncolta a homlokát.

– Bocs, azt hiszem, tudnom kéne, miről beszélsz.

Felsóhajtottam.

- Milyen ártatlan lélek! Kangörcs. Akkor van ilyen, amikor azt hiszed, történik valami, és nem. Fájdalmas állapot.

Hailey nagyot nyelt.

- Sajnálom. A... görcsödet.

- Tudod, a tett többet ér ezer szónál.

Hailey lesütötte a szemét, és elmosolyodott.

Aggódom, hogy ciki leszek. Nagyjából még soha semmit nem csináltam egy pasival.

- Ó! Hát, nem sokban különbözik attól, ha lánnyal csinálod.

Még mindig mosolyogva a karomra csapott.

- Tudod, mire célzok.

- Tudom. De ne aggódj! Csak hagyd, hogy vezesselek! Csak maradj önmagad, és kizárt, hogy csalódást okozol!

HAILEY

Azt hittem, a mellcsontom kettéhasad, ha a szívem még gyorsabban kalapál. Egyrészt egy lopott mentőcsónakban ültem egy elegáns ruhában, ami a bokáig ért, és annyira egyedül voltam valakivel, amennyire az New York Cityben csak lehetséges. William háta mögött ott világított a város látképe, csillogó tükörképe a vízre vetült. Csendes pillanat volt, és tökéletes, ha kizártam a fura nyikorgást alattunk, valahányszor megmoccantunk.

Jó sokáig kitartottam. Próbáltam küzdeni a William iránti érzéseim ellen, már csak azért is, hogy kiderítsem, biztosan nem próbál-e kihasználni, majd félredobni. Persze, olyan harc volt, mint amikor álmodban futni próbálsz, de a lábad vízbe merül. Kábé annyira hatékonyan tudtam ellenállni Williamnek, mint annak a késztetésnek, hogy csatornát válts, amikor azokat a szomorú állatmenhelyes reklámokat adják, és az *In The Arms of an*

Angel szól a háttérben. Nem akartam sírással küszködni a *Szerencsekerék* szünetében, kösz szépen.

Egyedül voltunk, és elfogytak a kifogásaim. Elfogytak az indokaim, hogy nemet mondjak, és ha eltekintettem a bénító bizonytalanságomról, tudtam, hogy akarom ezt.

Leheletnyit biccentettem William felé, aki türelmesen várt, figyelt a perzselő tekintetével. Jól nézett ki szmokingban, de hát mindenben jól nézett ki. Amikor bólintottam, közeledett felém. A csónak kicsit ingatag volt, így ezt térdelve tette, de nem panaszkodtam. A képet, ahogy egyik kezét a csípőm mellé teszi, és négykézláb közeledik felém, míg élek, nem felejttem el.

Ajkát az ajkamhoz emelte, de megállt, mielőtt egymáshoz értünk volna. Magamba szívтам isteni illatát. Drága és férfias illat volt, mint mindig. A bőröm tetőtől talpig bizsergett, miközben a gyomromban forróság fakadt, azután elindult lefelé.

- Általában - szólalt meg William, és az ajkát a fülemhez emelte, olyan közel, hogy bizsergett a bőröm, ahogy beszélt - ha nem komoly a dolog, az emberek nem csókolóznak - suttopta, aztán olyan melengető és lágy csókot lehelt a fülem alá, hogy kihagyott a szívverésem.

- De ha komoly, az ajkakát célzód meg.

Újra felemelte a fejét, hogy egymásra nézzünk, aztán lehunyt a szemét, odahajolt, és először csókolt meg.

Már csókolóztam fiúkkal, de úgy lefagytam, mintha ez lenne az első alkalom. Jó pár pillanatig a szememet is elfelejtettem lehunyni. Csak ültem ott, félig nyitott szemmel, a szám nem moccan, a két kezemet a hátam mögé tettem a csónak puha gumijára. Úgy éreztem, rám záródik a világ, aztán mintha külön kis buborékban lettünk volna.

Úgy tűnt, mintha a fülem is becsukódna, mintha a testem leállítaná az összes nem létfontosságú rendszert, és minden energiáját csak az ajkamra összpontosította volna.

Végül lehunytam a szemem, és visszacsókoltam. William ajka puha és játékos volt. Lassan csókolt, aztán alsó ajkamat az ajkai közé fogta és meghúzta, majd elengedte. Csipkedett a fogával, és ingerelt a nyelvével. Nem az esztelen, begerjedt csókolózás volt ez két tinédzser között a sötét moziban. Felfedezés volt. Intim. Személyiségek kifejezése volt egy olyan szinten, amit eddig sosem tapasztaltam.

– A csókolózás - mondta William csak addig elhúzódva, míg kimondta a szavakat, majd lopott még néhány csókot - érintésekhez vezet. Ha a pasi rögtön a cicikre hajt, akkor biztosan végig akarja játszani.

A keze felsiklott az oldalamon, és megfogta a mellemet. Felnyögtem az ajkai mellett. Forróság áradt szét mindenhol, ahol csak megérintett, bizsergette a bőrömet és az agyamat. Az arcom annyira felforrósodott, hogy eltűnődtem, vajon William érzi-e az arcára sugárzó meleget.

A mellemet masszírozta, miközben csókolt, és azt hiszem, még soha nem éreztem magam ennyire szexinek. A keze minden mozdulata a testemen azt üzenté, hogy kíván engem. *Éreztem*, mennyire élvezte a dolgot, és másod- percről-másodpercre tüntette el a bizonytalanságomat.

– A legtöbb pasi... - szakította félbe a csókot ismét William - nagyjából ezen a ponton azt akarja majd, hogy érintsd meg. Különben még elkezdenének aggódni, hogy nem vagy benne a dologban.

– Benne vagyok - suttogtam.

Halkan felnevetett, homlokát a homlokomon pihentette.

– Bizonyítsd be!

Megfogta a csuklóm, a háta mögé húzta, és a kezemet egyenesen a fenekére tette. Meglepetten szívtam be a levegőt, és nagyot nyeltem. Nem nevezhettem magam szakértőnek, de felismertem az istenit, ha megéreztem. William fenéke olyan volt, amilyen minden fenék lenni vágyott. Ferrari volt a legtöbb férfi Corollája mellett. A kezem önkéntelenül rászorított, és a testemben kavargó melegség erősebbé változott, akár egy futótűz. Mintha átkapcsoltak volna egy kapcsolót: több kellett. Többre *vágytam*. Felemeltem a másik kezemet, hogy minden erőmmel megragadjam. Elfelejtettem, hogy támaszkodtam. Hátraestem, és magamra rántottam őt a fenekénél fogva, mert nem akartam elereszteni a csodás zsákmányomat.

William simán rám ereszkedett, még a csókjaival sem állt le.

– Nagyon jó, Cherry! Ostehetég vagy!

– Azt hiszem, innen menni fog - suttogtam.

William morgásszerű hangot hallatott, ami elárulta, hogy jót mondtam. A keze a mellemről a combomra csúszott. Vonakodva elengedtem a fenekét, hogy az övével kezdjek babrálni. Láttam, mennyire küszködöm, és kinyitotta a csatot, majd levette az övét. Azonnal munkához láttam a gombbal és a cipzárral, miközben ő lecsúsztotta a ruhám pántját.

Elakadt a lélegzetem, és remegett a kezem, mintha mindjárt hipotermiás sokkot kapnék, bár kellemesen meleg éjszakánk volt.

Megfogta a kezemet, és a szájába tette, megcsókolta az ujjhegyeimet. Csodás mosolyt villantott rám.

– Jobban érzed magad, ha tudod, hogy én is ideges vagyok?

– Hazudsz - feleltem, és még a hangom is remegett.

– Már megmondtam. Sok minden vagyok, de hazug az nem.

Homlokráncolva néztem rá.

– Miért lennél ideges?

– Sosem törődtem azzal, mi történik azután, hogy lefeküdtem valakivel. Most igen.

Megnyaltam az ajkam.

– Még ha csak azért is mondd, hogy ellazuljak, bevált. Úgyhogy köszönöm.

Újból megcsókolta az ujjhegyeimet.

– Bocs, ha kicsit túl sok volt, hogy elrángattalak ide - biccentett a víz felé körülöttünk. - Azt akartam, hogy az első alkalom emlékezetes legyen számodra.

– Ennyire biztos voltál benne, hogy megadom magam, ha kijövünk ide? - kérdeztem.

William bólintott.

– Megmondtam az álarcosbálon. Már megfejtettelek.

– Es csak a rossz dolgokat mondtad el.

– Hát, a mai éjszaka a jókról szól. Az ujjaidról. - Megcsókolta őket. - A karcsú kis csuklódról. - Beszéd közben lefelé haladt a csókokkal. - A jó szívedről.

– Az a cicim volt - nevettem.

Vigyorogva nézett fel rám.

– Csss! Próbállak elcsábítani. Ne rontsd el!

– Már rég elcsábítottál. Azt hiszem, kábé akkor, amikor elloptad a virágaimat.

Nevetett.

– Biztos? Mert inkább úgy néztél rám, mintha tökön akarnál rúgni.

– Talán azt szántam előjátéknak.

William felvonta a szemöldökét.

– Kis perverz.

Úgy tűnt, elege lett a beszédből, mert a melleim közé temette a fejét, a ruhámon keresztül csókolt, miközben lehúzta, egyre szenvedélyesebben rángatta. Én is ráncigáltam a ruháit, de az elegáns férfi ruházatot sokkal nehezebb volt levenni, mint a nőit. Minden felületen gombok voltak, zsinórok, övek és cipzárok. Csak annyira futotta, hogy kilazítsam a nyakkendőjét, mire ő teljesen megszabadított a ruhámtól. Teljesen lefoglalt, hogy kioldjam a nyakkenőjét, amikor halk csobbanást hallottam... Valami a vízbe esett.

Körülnéztem, az ujjaim megálltak, és sehol nem láttam a ruhámat.

– William... – mondtam lassan.

– O! Annyira szexi, amikor így mondod a nevemet.

– Mintha épp ki akarnálak nyírni?

– Miért?

– Hol a ruhám?

Balra nézett, ahol az öltözék lassan a víz alá süllyedt.

– Ott van! Mindjárt remek estét okoz egy kis hallánynak.

Hailey, képzelj el, milyen csinos lesz! Az...

Megpróbáltam arcon legyinteni, de elkapta a csuklódat, és újból megcsókolta.

– Bocs a ruháért. Véletlen volt. De nézd, kárpótollak!

- Levette az ingét, és bedobta a vízbe. - Látod? Most egy csónakban evezünk. Haha! Érted?

William istenien nézett ki a holdfényben. A tekintetem a derekától haladt felfelé, közben falta minden por- cikáját. Az éles V alakú izommal kezdtem a derékvonala fölött. Sötét szőr volt a hasán és a mellkasán, ami mély vonalakkal húzódott a hasizma mellett és a mellkasán. Nem volt olyan sűrű, hogy taszító legyen, és tetszett, hogy nem borotválta csupaszra magát, mint a férfi modellek, akiket a magazinokban láttam. Igazi volt. Nyers, és alig vártam, hogy az ujjaim végigfuthassanak izmos, mennyei en férfias felsőteste minden centijén. Teste minden apró mozdulata olyan izmokat mutatott meg, amik létezéséről nem is tudtam, kezdve a ferde vonalaktól a bordái alatt, egészen addig, hogy a vállát mintha élő, lélegző sziklából faragták volna ki.

Szúrós szemmel néztem rá.

– Ha még mindig tartanád nekem a gyorstalpalót az első alkalomról, ez lenne az a rész, ahol próbálsz nekem elmondani, hogy a rossz poénok az előjáték fontos része?

Bólintott, újra lehajolt, és két kezével letámaszkodott a fejem két oldalára. Visszanyúlt a nadrágjához, és elővett egy óvszert, úgy, hogy lássam.

– Hadd válaszoljak a kérdésre egy kérdéssel! Mi a különbség egy gumiabroncs és 365 gumióvszer között?

Felvontam a szemöldököm, és lassan megráztam a fejem.

– Az egyik egy Goodyear, azaz egy jó év. A másik egy *remek* év.

Önkéntelenül felnevettem.

– Mi lenne, ha alkuat kötnénk. Soha többé ne mondd el nekem ezt a viccet, és nem ugróm ki innen most rögtön.

– Rendben. Amúgy is van bőven új anyag ott, ahonnan ez jött.

– Szuper. Tehát csak úgy tudlak elhallgattatni, ha lefoglalom a nyelvedet?

William elvigyorodott.

– Kezded érteni.

A nyakánál fogva gyengéden lehúztam. Nem volt rám jellemző, hogy ilyen direkt legyek, de előntött tőle az adrenalin. A ruhám a kikötő fenekére süllyedt az ingével együtt, épp készültem odaadni a szüzességemet egy milliomosnak egy mentőcsónakban az éjszaka közepén, és a vége félmeztelen rohanás lesz a parton, és kétségbeesett kutatás egy kocsi után.

Mindig is erre a történetre vágytam. Olyan éjszakára, amiről azt képzeltem, hogy azoknak van, akik a boltom előtt sétálnak. Ez volt az én filmbe illő pillanatom, és elkábított a boldogság. Nem tudtam biztosan, hogy összejönnek-e a dolgok a pékséggel, vagy hogy Nathan biztosan nem tér-e vissza újból gyötörni. De azt tudtam, hogy találtam valakit, ami mellett izgalmat éreztem, és azt, hogy szeretnek. Ennyi elég volt. Nem! Több, mint elég. Tökéletes volt.

William hozzám nyomta a csípőjét, és éreztem kemény merevedését. Levegő után kapkodtam, és utánanyúltam. Ehhez az ösztönhöz nem volt szükség szexuális tapasztalatra. Valamilyen ürességet éreztem a lábaim között, egy lüktető sajgást, amit ki kell tölteni. És pontosan tudtam, hol található megkönnyebbülést.

– Készen állok - suttogtam.

– Tudom - válaszolta.

– Öntelt gazember! – mondtam nevetve, de a nevetésem aztán elhalt. Éreztem, hogy a pillanat súlya mindent elnyom a kéjen és a vágyon kívül. Mindkettőnket hatalmába kerített a szexuális hevület, és tudtam, hogy most már nincs megállás. A gondolat félelem helyett szabadsággal töltött el, mint egy kielégülés. Elvesztettem a kontrollt, az ösztönöm irányított.

William lehúzta a bugyimat, majd ügyesen kikapcsolta a melltartómat, és letette mellénk. Szerencsére a fehérneműmre jobban vigyázott, mint a ruhámra. Egy kézzel kihámozta magát a nadrágjából, hogy a másik karjával továbbra is feltolhassa magát, és végigcsókolhassa minden porcikámat. Fedetlen mellbimbóim megkeményedtek a szája melegétől és a nyelve mesterkedésétől.

Hirtelen örültem, hogy nem vagyok pasi, mert azt hittem, talán még azelőtt elélvezek, hogy megérintene a lábam között. A fejem elnehezült a kéjtől, lüktetett bennem a pillanatról pillanatra erősödő eksztázis.

– Most megtudod, miért az előjáték a legjobb rész.

– Azt hittem, ez volt az előjáték - mondtam.

Nevetve a szemembe nézett. Perzselő tekintetétől tűz cikázott át rajtam.

– Ez az előjáték. – Lehajtotta a fejét, végigcsókolta a szegycsontomat, elhaladt a köldököm mellett, majdnem nevetést csalt elő belőlem, ahogy az ottani érzékeny bőrhöz ért. A levegő a torkomon akadt, amikor a derékvonalam alá csókol. Elrebegtem egy gyors „hála isten

nek, hogy zuhanyoztam, mielőtt idejöttem" imát, és lehunytam a szemem.

A mentőcsónak lágyan ringott alattunk a vízben, és William csókjai haladtak egyre lejjebb. Épp, amikor már azt hittem, eléri az úti célját, elment mellette, és megcsókolta a belső combomat. Baromira szeretett incselkedni, de nem panaszkodhattam, amikor minden csók olyan volt, mint a frissen palackozott boldogság.

WILLIAM

A karomat Hailey térd alá kulcsoltam, és felemeltem a lábát. Tökéletesen feküdt előttem, és a csúnya, rossz kis pék még meg is borotválkozott az alkalomra. Annyira odavoltam érte, hogy szerintem egyébként még egy Bob Ross-féle afro frizura sem állított volna meg.

Felfelé végigcsókoltam a combját, közben teljesen megrészegett az illata. Még az *illata* is édes volt. Soha nem faggattam arról, hogy milyen szexuális tapasztalata hiányzik, úgyhogy illet akár csinálhatott is már. Szórakoztatóbb volt azt gondolni, hogy nem, ezért abból indultam ki, és ha most először nyalják ki, azt akartam, hogy az élmény örökké emlékezetes legyen.

Azzal kezdtem, hogy a nyelvem hátulját a csiklója tetejéhez illesztettem, aztán végigsimítottam a nyílásán, még hozzá gyötrő lassúsággal. Az alapján, ahogy reszketett, biztosan libabőrös is lett. Megragadtam a fenekét, közelebb húztam őt magamhoz, és közben a nyelvemet becsúsztattam a nyíláson. Hailey levegő után kapkodott.

Láttam, hogy próbál nem nyögni, amitől csak még kielégítőbb lesz, amikor eléri azt a pontot, hogy nem bírja tovább.

Mindent bevettem nála, ami csak a nagykönyvben meg van írva, aztán jöttek azok a dolgok, amiket nem tesznek bele a könyvekbe. Végigsimítottam rajta a nyelvemmel, végigcsókoltam minden porcikáját, a nyelvemmel cikáztam benne, miközben az ujjaim a csiklóján ügyködtek. A lélegzetemmel hideg légáramot küldtem felé, hogy aztán forró, szenvedélyes csókokkal tüntessem el. Olvastam a testbeszédéből, ahogy minden eddigi lépésnél is, az agyamba feljegyeztem, mik a kedvencei, és mitől görbül be a lábujja. Végül eljuttattam az első csúcspontra, amikor három ujjamat mélyesztettem szűk nyílásába, a csiklóját pedig a nyelvemmel izgattam. Összerándult körülöttem, amikor elélezett, és a legcsodálatosabb őszinte nyögések szakadtak ki belőle, amiket valaha hallottam.

A nyakát csókolgattam, miközben vonaglott alattam, de az ujjamat benne hagytam, élveztem, ahogy az izmai összerándulnak körülöttem, miközben az orgazmusa remegése csillapodott.

– Akarod, hogy... tudod, viszonzozzam a szívességet? - kérdezte, amikor már nem vonaglott, és levegőhöz jutott.

– Rossz hírem van. Nincs puncim, úgyhogy az nehéz lesz.

Hailey lassan, lustán elmosolyodott, ami hihetetlenül szexi volt.

– Utálatos vagy.

– Ha most azt hiszed, hogy utálatos vagyok, várj, amíg kényszerítelek, hogy bókolj, mielőtt megadom neked, amire igazán vágysz.

Hailey oldalra billentette a fejét, és rám nézett, a tekintete valahol a dühös és a boldog között volt.

– Várj... komolyan beszélsz?

– Te mondtad. *Tényleg* utálatos vagyok. - Az ujjaim kicsusszantak belőle, de a kezemet továbbra is ott pihentettem, csak hogy emlékeztessem rá, mostanra mennyire akarja, hogy megdugjam.

– Jó, oké. Te... Nem tudom. Fantasztikusan nézel ki.

A fejemet ráztam.

– Uncsi. Próbálkozz még!

Na most tényleg dühösen nézett rám, nagyon is, de aztán a homlokát ráncolva fürkészní kezdte az eget.

– Hát, jól érzem magam melletted. Sosem vársz mást, mint hogy önmagam legyek. - A fejét csóválta, és kinevette magát. - Most, hogy hangosan kimondtam, hülyén hangzik.

– Szerintem nem. Valójában ez az egyik oka, amiért kedvellek.

– Igazából rólad el sem tudok képzelni mást, *csak* azt, hogy önmagad vagy. Nem tudom, hogy találkoztam-e már olyannal, aki ennyire kérlelhetetlenül az, aki.

– Meg lennél lepve – jelentettem ki. A farkam lüktetett az izgalomtól, de tanúsította azt, hogy mit érzek Hailey iránt, mert nem siettem. Szerettem beszélgetni vele. Szerettem megismerni, kicsomagolni őt. Fura módon még azt is szerettem, hogy ő meg akar ismerni.

Megdörzsöltem az ujjammal a csiklóját, és Hailey halk nyögést hallatva összerándult alattam. Hirtelen

a türelem nem tartozott többé a legnagyobb erényeim közé. A kéjvágy és a falánkság jutottak eszembe, és ha azok nem erények, többé nem akartam erényes lenni.

– Készen állsz? - kérdeztem.

Hailey felvonta a szemöldökét.

– Szerintem sosem leszek kész.

Csináltam a műsort, lazán vállat vontam, aztán mintha fel akartam volna kelni.

– A francba! Reméltem, hogy mázlim lesz...

Hailey megragadta a karomat, és visszahúzott.

– Tényleg utálatos vagy, ugye tudod?

– Mondták már.

– Készen állok - suttoztam. - Akarom.

– Jó. Mert olyan vagyok, mint egy vámpír. Nem léphetek be, csak ha beinvitálsz. És most cseszheted.

Hailey meglepetten felnevetett, amit úgy csillapítottam le, hogy lehajoltam megcsókolni a nyakát; a vállam tompította a nevetését. Az ujjai a hátamba mélyedtek. Az óvszerért nyúltam, és sikerült egy kézzel kibontani és felhúzni, ami egész lenyűgöző, tekintve, milyen sötét volt.

Lehet, hogy kegyetlen voltam, de hergelni akartam egy kicsit a farkammal, mielőtt megkapja, így egy ideig rajta pihentettem, miközben megcsókoltam, és finoman ringattam a csípőmet. Kemény férfiasságom minden mozdulatnál hozzá simult, síkossá téve mindkettőnket, engem pedig megőrzített. Éreztem, hogy a forrósága és ^{az} izgalma gyakorlatilag könyörög nekem.

Tetszett, hogy a keze olyan kicsi a hátamon, ahogy rángat, magához húz. Feltolta magát hozzám, a hátamba

kapaszkodott, és nem bírtam tovább várni. Megragadtam a férfiasságom, és a bejáráthoz irányítottam.

- Piszok szűk vagy - szűrtem ki összeszorított fogaim között.
- Egy alagút is szűk lenne, ha megpróbálnál betolni egy... – Az ajkába harapott, és szorosan lehunyta a szemét, amikor még pár centit beljebb csúsztam. – Akkora vonatot, mint a farkad.

Hallgattam, vártam, aztán elnevettem magam.

– *Mi van?*

Még a holdfényben is láttam, hogy Halley elpirul.

- Fogd be! Az agyam épp nem működik teljes sebességgel

Elvigyorodtam, és akaratlanul is az jutott eszembe, mennyire tetszik nekem.

- Ez lehet, hogy kicsit fájni fog - figyelmeztettem.
- Oké - felelte még mindig csukott szemmel.

Még jobban beléhatoltam, és folyamatosan elképesztett, hogy a puncija ennyire szűk lehet. Éreztem a pulzusát, ahogy lüktetett körülöttem, a szíve pedig kalapált. Újabb centik után némi ellenállást éreztem, ami különösebb erőfeszítés nélkül engedett. Hailey-nek egy pillanatra elakadt a lélegzete, de a következőben egy nyögés eltüntette a kellemetlen érzést az arcáról.

Ezután ritmusosan mozogni kezdtem, és tudtam, hogy Hailey-vel nem leszek a 30 perces pasi. Ma éjjel nem. Piszok jó érzés volt benne lenni. Túl régóta vártam erre.

- Istenem! Miért vártam ezzel ilyen sokáig? - zihálta.

Lehajtottam a fejem, hogy megcsókoljam a mellbimbóit, mert annyira ellenállhatatlanul meredeztek felém, és kicsit megremegetek a testem minden mozdulatára.

Hailey lehunyta szemmel hátrahajtotta a fejét, és felnyögött

– Ez mindig ilyen jó?

– Csak velem – válaszoltam. – Más pasikkal szörnyű.

Úgyhogy sose próbáld ki!

Felnevetett, de a nevetése újabb nyögésbe fordult.

– Te jó ég! - suttogta.

Az ajkamba haraptam. A gumi általában elvette az élvezet nagy részét szex közben - mintha úgy próbálnál steakot enni, hogy gumi van a nyelveden. De vagy any- nyira elragadt a vágy, hogy nem számított, vagy Hailey- nek mágikus, óvszersemlegesítő puncija volt, mert úgy éreztem, mintha a farkam rálelt volna a mennyország kapujára, mintha nyavalyás angyalok tennének csodát odabent.

Beléfurakodtam, aztán vártam, próbáltam lélegzethez jutni.

– Kell egy kis szünet, vagy túl hamar elsülök.

– Ne! - jelentette ki Hailey. A lábát a derekamra kulcsolta, és a csípőjét mozgatva átvette az irányítást. — Most akarom!

Felvontam a szemöldököm, és azt hiszem, abban a pillanatban tudtam, milyen érzés szerelmesnek lenni.

Pár pillanatig élveztem a szexi kétségbeesését, aztán az enyém győzedelmeskedett, és csukott szemmel, összeszorított foggal beljebb hatoltam.

Hailey felkiáltott, és szorosabban fonta körém a lábait. Éreztem, hogy eleve szűk puncija összerándul körülöttem, és a szívverésével egyszerre lüktet. Az orgazmusa elsöpörte az ellenállásom maradékát, és engedtem, hogy bennem is felrobbanjon a gyönyör. Elfojtottam egy

nyögést, miközben végtelennek tűnő orgazmust éltem

Mire végül legördültem róla, úgy éreztem magam, mint akit kifacsartak.

Úgy rémlik, van egy rossz poén a spermával és a spárgával, de túl fáradt vagyok ahhoz, hogy eszembe jusson.

– Szóval a rossz poénok az elő- és az utójátékban is benne vannak?

– Utójátékról még nem hallottam...

– Dehogynem. Minden pasi ezt csinálja, miután először fedezi fel a pornót.

– Mi... Ó! Azta! Azt hiszem, az előbb véletlenül a DNS-emből is adtam neked. Ezek után azt hiszem, tudom, milyen nehéz elviselni engem.

– Jó - vigyorgott Hailey. - De most komolyan, hogyan hagyjuk itt ezt a csónakot, és jutunk haza fehérneműben?

– Ugyanúgy, mint ruhában. Csak trükkösebben. Felsóhajtott.

– Nincs privát helikoptered, amit idehívhatsz? Vagy nem ismersz esetleg valakit a parti őrségnél, aki legalább hozna nekünk takarókat?

– Még ha lenne is, az azt jelentené, hogy nem nézhetlek, miközben a következő fél órában fehérneműben flangálsz. Úgyhogy nincs.

– Fél New York is látni fogja. Nem leszel féltékeny?

A homlokomat ráncoltam.

– Jó. Te várj a csónakban, míg én rekvirálok egy ta karót!

– Vagyis lopsz?

– Rekvirálok. Az egy katonai kifejezés a...

- Lopásra.
- Te meg a címkéid.

Hailey vállat vont.

– Talán szeretem a címkéket. *Talán* azt is szeretem tudni, mi a helyzet egy pasi és köztem, különösen, ha neki adtam a szüzességemet. Talán egy bizonyos címke nagyon megnyugtató lenne most.

– Hailey - mondtam nagyon komolyan, miközben meztelenül fél térdre emelkedtem, ami nehezen ment a gumicsónakban. Felkaptam a bugyiját, és magam elé tartottam, mintegy gyűrűt. - Leszel a barátnőm?

Hailey elvette a bugyiját, és mosolyogva felvette.

- Uram, segíts! Igen, leszek.

BRUCE KOPOGTATOTT AZ IRODÁM AJTAJÁN, AZTÁN BEHAJOLT AZ ajtórésein.

– Hallom, elloptál egy mentőcsónakot a jachtpartiról tegnap éjjel. *Már megint.*

– En meg azt hallottam, hogy banánokat simogatsz akaratuk ellenére.

Bruce felsóhajtott.

– Azt is hallottam, hogy egy lánnyal loptad el a csónakot.

– Talán így volt.

– Úgy ragyogsz, mint egy terhes nő. A lány felcsinált? Felnevettem.

– De poénos valaki! Es *nem*. Egy úriember nem beszél a szexuális kalandjairól. Tekintve, hogy én nem vagyok úriember, elmondom, hogy védekeztünk, Hailey elké

pesztő volt, és számolom az órákat, amíg újra az enyém lehet.

– Lám, lám, lám! A tesókám odavan valakiért. Natasha nagyon izgatott lesz.

– Ő a világ legpocsékabb kerítőnöje egyébként, ha ezt megpróbálja magának tulajdonítani.

– Nem az. Szerintem csak tudja, hogy ha valami leköti a figyelmedet, nem fogsz minket annyit idegesíteni.

– Tudod, hogy a kis Caitlynnek meg fog szakadni a szíve, ha a kedvenc nagybácsija nem lesz mindig mellette.

– Te csak a nagybácsija vagy, és szerintem túl fogja élni. Ja, igen, anyuékat láttad az előcsarnokban? Szerintem hozzád jöttek.

– Máris? A francba. Csak pár napja voltak itt.

Bruce vállat vont.

– Adj pénzt egy koldusnak, és folyton többet akar majd... Már annyiszor mondtam!

– En meg már annyiszor mondtam neked, hogy egy karót nyelt perfekcionista vagy, de lám, nem változtál.

– Gratulálok a lány miatt! - folytatta Bruce, nem törődve az élccel. - Komolyan. Jó újra boldognak látni. És azt hiszem, jót tenne neked, ha megállapodnál.

– Ki beszél itt megállapodásról?

– Az az ostoba vigyor az arcodon.

Összegyűrtém egy darab papírt, amire firkálgattam, és megdobtam vele, de Bruce elment, mielőtt eltaláltam volna.

– Megállapodni - dohogtam. Hogy teljesen őszinte legyek, nem vettem el élből a lehetőséget. Mielőtt komolyan fontolóra venném a „megállapodást”, látnom

kellett, hogy a nő hogyan bánik a fogkefével. Mármint, a francba is, mi van, ha azok közé tartozik, akik apró fogkrémpöttyökkel szórják tele a tükröt fogmosás közben? Nem voltam Bruce, de *Víiluncnyirc* én is ragaszkodtam a tisztasághoz.

Ami még rosszabb lenne, hogy talán olyan nő, akiknek végtelen számú hajpántja és csatja van, amik lassan elfoglalnak minden zugot, rést és hasadékot a lakásban. És eláraszt hajszálakkal, amikből a végén egy hatalmas, guruló hajkupac lesz. Lehet, hogy azért is rám szólna, mert nem hajtom vissza a vécéülőkét, de a fenébe is, talán nem is akarom felhajtani az ülőkét, ahogy lehet, hogy ő nem akarná, hogy lehajtsam.

Felesleges próbálkozás volt meggyőzni magam, hogy nem zúgtam bele Hailey-be. Még amolyan tartva-pisilő is lehet, aki higiéniai okokból harminc centivel az ülőke felett tartja a fenekét, és mindent undorító pisiködbe borít. Böföghetne minden étkezés után, és vágthatná a lábkörmét az asztalnál. Őszintén, nem számítana. A rabja lettem, és most már szemem kellene szűrnia vagy hasonló, hogy megszabaduljon tőlem.

A szüleim kopogás nélkül beléptek.

– Tegnap este próbáltunk megtalálni – közölte az apám szemrehányóan.

– Aha, dolgom volt.

– Nos, nem tartunk fel sokáig. Megtudtuk, hogy egy olyan lánnyal találkozgatsz, akinek... *péksége* van. Gondoltuk, hogy jó ötlet lenne utánanézni a háttérének egy kicsit, és tudod, mit találtunk? - Apám átcsúsztatott egy borítékot az asztalomra, és nyögve leült egy székbe. Anyám állva maradt a háta mögött.

Kinyitottam a borítékot, és először gyorsan végiglapoztam pár oldalt, de aztán lelassítottam, amikor megláttam rajtuk a nevet.

– Várj! Mi ez? - kérdezte.

– Bizonyíték, hogy a kis barátnőd átvág téged. Az – mutatott apa a bal kezemben tartott papírra – egy ajánlat a Sleiman építőipari csoporttól, hogy megvegyék a péklányod boltját kétmillió dollárért. Valaki toronyházzá akarja átalakítani a tömböt, és mindenkit kivásárolnak. A kis barátnőd főbérelője azt mondta nekünk, hogy hagyott neki hangüzenetet arról, hogy ki kell költöznie, hacsak varázsütésre nem tud kiköhögni kétmillió dollárt.

– Mióta tudja? - kérdeztem még mindig kábán.

– Azt tudja, hogy hónapok óta lóg a lakbérrel. A pasi hagyott neki tegnap délután egy hangüzenetet a kivásárlásról. A lány elment és próbált kölcsönt felvenni, de azonnal elutasították.

Eszembe jutott, hogy Hailey először húzódozott a randi gondolatától, aztán nagyon lelkes lett, amikor beállított a lakásomra. Annak alapján, amit a szüleim mutattak nekem, addigra csak annyi változott, hogy rájött, hogy szüksége van kétmillió dollárra, hogy megmentse a boltját.

Hátradőltem a székemen.

– Basszus.

Anya együttérzően összehúzta a száját.

– William, nem könnyű a te helyzetedben. Jóképu vagy. Gazdag. Sikeres. Mindig vigyáznod kell az ilyen lányokkal. Szomorú, de ez az igazság.

Lehet, hogy legyintettem, valahányszor Bruce szóba hozta, de az igazság az, hogy igenis fájt, amikor Zoey Parker átvágott, és elhitette velem, hogy én is érdek

lem, nem csak a pénzem. Fájt, valahányszor közel kerültem egy nőhöz, aztán rájöttem, hogy csak kihasznál. A francba is, valószínűleg ezért lettem szépen lassan csak átmeneti vendég a nőknél. Csak annyit adtam nekik magamból, amennyit kellett, hogy ha kiderül, hogy aranyásók, ne tűnjek idiotának.

Hirtelen felálltam az asztalomtól, és hátratoltam a széket.

– Hová mész?

– Beszélek vele.

HAILEY

Ryan tésztát nyújtott hátul, én pedig a déli csúcs- .forgalom után takarítottam. Izgalmas volt. Nem is emlékeztem rá, hogy a tegnapi napot kivéve mikor volt ekkora forgalmunk. Tegnap majdnem ezer dollár tiszta hasznunk volt, és még úgy is, hogy ma nem volt olyan örületes roham, meg lennék lepve, ha nem keresnénk legalább hétszázat. Ha így megy, kifizethetem a lakásom és a bolt minden hátralékát néhány hónap alatt.

így, amikor azt láttam, hogy a főbérlőm tépi fel a bejárati ajtót, nem öntött el a pánik, mint általában. Volt egy tervem. És jó híreim.

Mély lélegzetet vettem, és mosolyogtam.

- Mr. Smith, nem számítottam rá, hogy...

- Négy üzenetet hagytam - közölte szárazon. A negyvenes éveiben járt, felül túlsúlyos, de alul pipaszár lábú volt, a szemöldöke pedig mintha készült volna életre kelni, hogy aztán elrágcsáljon pár levelet, majd bármelyik pillanatban pillangóvá változzon.

– Igen. Igen, hagyott. Kicsit elmaradtam a hangüzeneteimmel, de hamarosan meghallgatom őket.

A férfi a fejét rázta.

– Felvásárolják a háztömböt, Hailey. Kétmillió dollárt ajánlottak csak ezért az ingatlanért, úgyhogy eladom. És tudja, mit? A körülményeket tekintve nagylelkű leszek, úgyhogy nem citálok bíróság elé a sok pénz miatt, amivel még mindig tartozik a lakbérből. Boldog karácsonyt!

Felfordult a gyomrom.

– Ezt nem teheti meg, ugye?

– Mit? Hogy eladom a saját ingatlanomat? Dehogynem. Maga mindössze bérlő tőlem hónapról-hónapra, és boldogan választom az egy összeget a havi négyezer helyett, amit amúgy sem sikerül kifizetnie nekem soha.

– De hamarosan tudok majd fizetni. Nagyszerű reklámegállapodást kötöttem a Galleonnal, és tegnap nagy profitunk volt. Még a számokat is meg tudom mutatni. - Láttam a főbérlet arckifejezését, és összeszorult a szívem. Sosem volt kegyetlen hozzám, de üzletember volt. Lerítt az arcáról. Jó üzletember nem mondott volna le arról az ajánlatról, amit ő kapott, tudtam jól. – Kérem! – próbálkoztam.

Nem tehettem mást, csak néztem, ahogy elmegy. Az álmom egyszerűen kicsusszant az ujjaim közül, és nem láttam magam előtt, hogyan oldhatnám ezt meg. A bolt nélkül elveszítem a lakásomat. A lakásom nélkül elveszítem New York Cityt, és azon tűnődtem, a város nélkül hogyan tudom megtartani Williamet.

Ryan kezembe temetett arccal talált rám.

– Megint elkaszálták a Brooklyn 99-t?

– Nem. A buborékos péket kaszálták el.

– Mi?

– Valaki kivásárolja a főbérlet. Ha nem találom ki, hogyan szerezhethünk kétmillió dollárt, hogy meggyőzzük, ne adja el, cseszhetjük.

Ryan félrebillentette a fejét.

– Jesszus! Vajon hol találhatnánk olyan embert, akinek istentelenül sok pénze van? És kedvelnie is kell minket, úgyhogy necces. De várj csak! Egy név itt van a nyelvemen.

– Kizárt. Nem az a célom, hogy gazdag és híres legyek. Azért ez az álmom, mert bizonyítani akarom magamnak, hogy mit érhetek el kemény munkával. Semmit sem jelentene, ha valaki megvinné nekem.

– William kis reklámalkuja nem számít?

Sötétén nézem rá.

– Nem gondoltam, hogy a reklám ilyen jól beválik, oké? Azt hittem, összedob egy rádióreklámot, és szerez nekünk hetente tíz új vevőt.

Ryan elvigyorodott.

– Csak szívatlak. Tudom, mire gondolsz, és értem. A francba, akkor ez azt jelenti, hogy nem kell addig sütitet sütnöm, míg már a pisim is sütiillatú lesz a sheffieldi versenyre a héten?

– Nem - mondtam, bár ott és akkor döntöttem. – Lehet, hogy A buborékos pék nem lesz itt már sokáig, de ez nem jelenti azt, hogy lemondunk arról, hogy megmutassuk magunkat a versenyen.

– Fel kell tennem a nyilvánvaló kérdést. Ha a bolt többé nem lesz a miénk, pontosan mit mutatunk meg?

– Az ételeket, amiket készítünk? Nem tudom, Ryan. De így érzem helyesnek, úgyhogy ott leszek a nyavalyás

pólóban, és sütitet fogok sütni. Ha kell, akkor a nagy nyugdíjasotthonának konyhájából fogom árulni őket.

– Hajrá! Benne vagyok.

– Tényleg?

– Aha.

Mindketten megfordultunk, amikor újra nyílt az ajtó. Most William jött be, és még soha nem láttam ilyen dühösnek. Odamasírozott a pulthoz. Biztosan úgy nézett Ryanre, ami azt üzent, hogy egyedül akar beszélni velem, mert a társam gyakorlatilag hátrafutott.

– Minden rendben? - kérdeztem.

– Emlékszel, hogy azt mondtam, apránként fejtelek meg? Hát, azt hiszem, most tudtam meg a legjobb részt. Nagy szükségem van pénzre, és addig húztad az agyam, míg eljött a megfelelő pillanat, hogy kiszedd belőlem. Tessék, mennyi is kell, hogy megmentsd a boltodat? Kétmillió? Legyen két és fél, hogy fedezze az adót is.

– William, mi a fene folyik itt?

Ügyet sem vetett rám, amikor lecsapta a csekket a pultra, és vadul ráfirkálta az összes részletet. Amikor végzett, felém lökte. Láttam a fájdalmát az arcán, és tudtam, hogy minden szót komolyan gondolt.

– Érdekel egyáltalán, hogy én mit mondok? - kérdeztem. Az én hangomból is süttött a düh. Azt hittem, jobban ismer, mint hogy azt higgye, kihasználom őt, de úgy tűnik tévedtem.

– Nem, kösz. Már hallottam. Most az egyszer elsétálok, még mielőtt baromnak tünnék.

– Már késő - válaszoltam, és utáltam, mennyire érzelmekkel teli a hangom.

William bevágta maga mögött az ajtót.

Ryan lassan elősétált hátulról, óvatos arckifejezéssel.

– Szóval... otthon van jégkrémem.

– Hány liter? - kérdeztem.

AMIKOR MÁR KAVARGOTT PÁR KILO JÉGKRÉM A GYOMROMBAN, hazamentem. Ryan jó hallgatósága volt a tirádámnak Williamről, hogy mennyire fáj, milyen kevésre tart. Egyes pasik azt hiszik, megoldásokat akarunk, amikor kiborulunk, de Ryan megértette, hogy nem ez a lényeg. Csak ki akartam adni magamból. Azt akartam, hogy valaki tudja, miért fáj. Ha megpróbált volna valamilyen egyszerű megoldást ajánlani, az olyan lett volna, mintha egyszerűnek és megoldhatónak tartaná a gondjaimat.

Amikor megnéztem a telefonomat Ryan lakása előtt, üzenet várt egy ismeretlen számról.

0555-3021 (16:47): Helló! Natasha vagyok, Bruce felesége. Hallottuk, mi történt. Találkozhatnánk a kávézóban az 5. sugárúton? Meghívunk.

Kifújtam a levegőt, miközben átgondoltam a dolgot. Egy részemnek elege volt a beszédből. A „pizsamában romantikus filmet nézek az ágyban, és még több édességet zabálok”-fázisban voltam. A másik részem botor módon remélte, valahogy helyre lehetne hozni ezt az egészet. Végül visszaírtam, hogy fél órán belül ott tudok lenni.

Natasha és Bruce komor arccal vártak egy ablak melletti asztalnál. Mar rendeltek nekem egy csésze kávé.

– Szia! – Natasha olyan aggódó tekintettel nézett, mintha egy sebesült állat lennék.

– Úgy érzem magam, mint egy közbelépésen – mondtam, miközben leültem. A szemem duzzadt volt, mert bevallom, egy kicsit máris sírtam. Oké, talán sokat, de mindig is könnyen elpityeredtem. Bármennyire is nem akartam foglalkozni ezzel az egészszel, mert ha foglalkozom vele, az valahogy olyan lenne, mintha William nyerne, nem tehettem róla. Az agyam folyton visszatért ahhoz, hogy ha csak még egy napot várok, akkor a szüzességemet nem olyasvalakinek adtam volna, aki épp anélkül készült eldobni, hogy egyáltalán meghallgatná, én mit mondok a helyzetről. Aztán még jobban kiborultam, mert annak ellenére, ahogy a dolgok alakultak, a mentőcsónakban töltött éjszakára csakis gyomromban repdeső pillangókkal tudtam gondolni. Maga volt a varázslat, nem számít, mi lett a vége, és ezen semennyi akaraterő sem tudott változtatni.

– Nem az – válaszolta Bruce. – De ki akartam deríteni, mi történt, hogy tudjam, szükséged van-e segítségre. William nem beszél arról, ami történt, de a fél irodáját összetörte, miután visszatért, úgyhogy a legrosszabbra gondoltunk.

– William azt hiszi, a pénzére utaztam, mert hát, *tényleg* szükségem van pénzre, méghozzá nagyon. Amint megtudta, mennyi pénz kellene, összerakta az infót a találkozásunk és a randijaink időpontjával, és egyszerűen elhagyott. Azt feltételezte, hogy én valami mesterkedő aranyásó vagyok, és meg sem várta, hogy meggyőzzem az ellenkezőjéről.

– Seggfej... - jelentette ki Natasha.

– Tudjuk, hogy William seggfej – értett egyet Bruce. – És hülye.

– És egy seggarc - tette hozzá Natasha.

Bruce ajka halvány mosolyra húzódott.

– Az nagyjából ugyanaz, Nat. De igen. Seggarc is.

– De nem az. Nem mindig - tiltakoztam. – Nyers a stílusa, de a felszín alatt egy kedves fickó van. Ezért nem értem ezt az egészet. Mintha egy másik emberré változott volna.

– Nos, William sosem ismerné be, de mindketten többször megégettük már magunkat az aranyásókkal. Megviseli az embert. Én majdnem nem adtam esélyt Natashának, mert azt hittem, hogy neki is a pénzem kell.

– Mi történt? - kérdeztem.

Bruce vállat vont.

– Rájöttem, hogy hallgassak az ösztöneimre. Nem zárhattam ki a világot csak azért, mert a múltban átcsesztek.

Felsőhajtottam.

– Nem tanítanád ezt meg a testvérednek is?

– Még adnál neki egy esélyt ezek után? - kérdezte Natasha.

Végiggondoltam a dolgot. Tudtam, hogy mindjárt valami olyasmit mondok, ami nem egészen igaz, de nyilvánosan még nem álltam készen rá, hogy megbocsássak neki. Cseppet sem.

– Nem, azt hiszem, nem. Igazából most inkább szeretném képen dobni egy pitével.

– Csak rajta! - nevetett Bruce.

– De jó lenne!

– Komolyan beszélek – közölte. – Szólok a biztonságiaknak, hogy jössz. Be fognak engedni egyenesen az irodájába.

LENÉZTEM A KEZEMBEN TARTOTT CSERESZNYÉS PITÉRE, ÉS ÚGY éreztem, elment az eszem. Lifttel mentem fel William emeletére kábé egy órával azután, hogy találkoztam Bruce-szal és Natashával, és alig akartam elhinni, hogy tényleg végigcsinálom. De helyesnek éreztem. William rohadjon meg, mindenért! Mert elérte, hogy bízzak benne. Mert elhitette velem, hogy ő más. Mert elvette a szüzességemet, aztán már másnap ejtett.

Elmasíroztam William titkárnője mellett, aki olyan mosollyal nézett, ami egy Aubrey Plaza-karakter gonosz vigyorára emlékeztetett. Biccentettem felé, és ő viszonzta. Azt hiszem, Bruce vagy Natasha beavatták a tervbe, és a reakciója alapján elnyertem a tiszteletét.

Kinyitottam William ajtaját. Az íróasztala mögött ült borús arckifejezéssel. Egyszerre tűnt dühösnek és szomorúnak. Nem hagytam, hogy ez lelassítson, bár egy nagyon nagy részem azonnal oda akart menni hozzá, és elkezdeni vigasztalni...

Nem akartam engedni ennek a gyengeségnek. Legyen csak dühös! Magára. Mert hatalmas barom volt.

Felnézett rám, és felvonta a szemöldökét.

– Kurvára akartad a cseresznyémet, mi? Itt van, baromarc! - kiabáltam, aztán teljes erőből eldobtam a pitét. Valamiért arra számítottam, hogy varázslatos módon továbbra is a pités felével előre fog szállni a levegőben, ehelyett ide-oda bucskázott a levegőben. Fémes koppanás hallatszott, amikor a tál arcon talált. Mint egy lassított felvételen, hátradőlt a székében, a pite pedig fordult egyet, és az ölében landolt. Mielőtt elmentem, utoljára a levegőbe emelkedő lábát láttam, ahogy felborult a székkal.

Becsuktam magam mögött az ajtót, és rémülettel kevert elégedettséggel néztem a titkárnőre.

– Milyen érzés volt? - kérdezte összeszorított fogakkal. Olyan éhség csillogott a tekintetében, hogy az már szinte ijesztő volt.

– Mintha talán véletlenül megöltem volna valakit egy pitével?

– Ez az, baszki - suttogetta. – *Ez az, baszki!*

Nagy ívben kikerültem a nőt, ahogy tempósan a lifthez sétáltam, aztán kisiettem az épületből. Amint kiértem, rendőrszirenákat hallottam. Futásnak eredtem, a legközelebbi sikátorba tartottam, aztán rájöttem, hogy a rendőrautó elment mellettem...

Hát, persze. A torkomat köszörültem, lesimítottam a blúzomat, és próbáltam mindenkivel kerülni a szemkontaktust.

Lehet, hogy az előbb megöltem egy embert. William halott. A halai oka: arcba repülő cseresznye.

WILLIAM

A mennyezetet bámultam, miközben az arcom úgy lüktetett, mintha elütött volna egy teherautó. *Jézusom!* Hailey-nek hátvédnek kellett volna mennie. Nem tudom, hogy láttam-e már bármit ilyen gyorsan mozogni, mint ahogy a pite repült a levegőben. Még éreztem a melegét ott, ahol az ölemben landolt.

Nem tudtam pontosan, mióta fekszem ott, ahová estem, de nem volt kedvem felállni. Ennyit tudtam. Ezt valószínűleg megérdemeltem.

De Hailey olyan kockázat volt, amit nem akartam vállalni. Túl sok jel mutatott arra, hogy aranyásó, és az összes egyszerre bukkant fel, amitől úgy tűnt, végig titkolózott. És nem panaszkodott a csekk miatt sem, amit korábban adtam neki, ami az utolsó szög volt a koporsóban. Adhatta az ártatlant, de tudtam, hogy valószínűleg már beváltotta, és elkezdte tervezgetni, hogy mit csinál a pénzzel. Általában egy vasat sem adtam egy nőnek, ha rájöttem, hogy kihasznál, de Hailey-t kedvelem, akár

aranyásó, akár nem. A gondolat, hogy segítettem neki, legalább boldoggá tett. Még akkor is, ha az ő érzéseiben nem bízhattam.

Csendesen nyílt az ajtó, de onnan, ahol feküdtem, nem láttam, ki az.

– Élsz, ugye? - Hailey hangja volt.

– Hailey – nyögtem.

– Elmegyek – mondta hirtelen határozottsággal. - Csak tudnom kellett, hogy nem öltelek meg. Bár valószínűleg megérdemelted volna.

Az ajtó becsapódott.

Majdnem elvigyorodtam. Olyan sokáig tartott neki, hogy visszajöjjön, hogy biztosan már az épületen kívülről fordult vissza. Végül felsóhajtottam, és levettem a pitét a hasamról. Felálltam, kicsit kába voltam, de csak pár zúzódást szereztem. Amikor le akartam dörzsölni a pitét, észrevettem, hogy egy papír van a cseresznyés töltelékben. Óvatosan kihúztam onnan, aztán annyi kaját ráztam le róla, amennyit csak tudtam.

Egy csekk volt. Az én csekkem.

Basszus!

A felismerés nagyobb erővel sújtott le rám, mint ahogy a pitétál arcon talált. Mindig is barom voltam, de most túltettem a saját szintemen is. A düh és a szégyen perzselő méregként keveredett a gyomromban. Düh a szüleim iránt, akik valószínűleg így képzelték el a dolgot. Szégyen, amiért azelőtt cselekedtem, hogy egyáltalán megálltam volna megkérdezni magamtól, hogy az a Hailey, akit én ismerek, kihasználna-e valaha a pénzemért.

HAILEY

Megvolt az „hasta la vista, baby”? - kérdezte nagy, miközben még mindig annyira kacagott, hogy alig értettem.

Féloldalasán rámosolyogtam.

– Nem. Tíz ennél is menőbb dolog jutott eszembe, amit mondhattam volna, miután eldobtam.

Nagyi még jobban nevetett.

– Jól tetted, kicsim! Jól tetted!

– Bárcsak jó érzés lenne! Inkább úgy érzem, hogy kényszerítem magam arra, hogy gyűlöljem őt ezért, de csak meg akarok neki bocsátani, és megpróbálni helyrehozni. Mármint tudom, hogy dühösnek kellene lennem, de nem jön magától.

– Hadd adjak egy tanácsot, kicsim! - Oszteni kezdett az üveges szemű nyugdíjasoknak, akik ott ültek vele a pókerasztal körül. Én mellette gubbasztottam egy összecsukszó kerti széken a nyugdíjasotthon játékszo

bájának közepén. – Ha megérdemli, hogy megbocsáss neki, *elfogja érni*, hogy megbocsáss neki.

– Te mit gondolsz?

– Most jól figyelj, mert minél közelebb kerülök a halálhoz, annál fontosabb lesz, amit mondani akarok! És édesem, nem sokan lesznek idősebbek nálam, úgyhogy minden, amit mondok, aranyat ér.

Elvigyorodtam.

– Értem, nagyfi. Figyelek, bár te túl makacs vagy ahhoz, hogy meghalj, úgyhogy ez az érved mit sem ér.

Ravasz pillantást küldött felém.

– Ez is része annak, hogy miért veszem körbe magamat élőhalottakkal. Ha bekopogtat a halál, rámutathatok egy rakásnyi emberre, akik kisebb ellenállással vele tartanak.

– Hé! - hördült fel a vele szemben ülő férfi.

– Jaj, fogd be, Leonard! Tudod, hogy nem rólad beszélek.

A férfi ajka megremegett, miközben reszketegen lenézett a kezében tartott lapokra, és biccentett magának.

Nagyfi felém billentette a fejét, és azt tátogetta:

– *Egyértelműen róla beszélek.*

– Akartál adni egy aranyat érő tanácsot.

– Igen, igen. A legjobb dolog a világon, ha egy erős férfi térdre ereszkedik előtted, mert akkor két dolog egyike fog történni, és hadd áruljam el, honnan fogod tudni, melyik. Ha nincs rajtad nadrág, akkor szájjal fog kényeztetni, ami pedig nyilvánvaló okokból csodálatos. Ha *van* rajtad nadrág, akkor térden állva fog csúszni a bocsánatodért. Es kedvesem, a nők így mutatnak be bárkinek, aki azt hiszi, hogy a férfiak uralják a világot.

Nincs annál kielégítőbb a Földön, mintha ekkora hatalom van a kezében. Szóval, amikor egy férfi elcseszte, és jár neked egy jó kis térden csúszás, vársz. Ha megérdemli a megbocsátást, akkor napokig jár hozzád virággal és bocsánatkéréssel. Te meg addig sűtkérezel ebben, ameddig akarsz.

– És utána mit csinálok?

– Bebizonyíttatod vele, hogy sajnálja, míg azt nem érzed, hogy eleget fizetett azért, mert barom volt. Ilyen egyszerű.

Mosolyogva csóváltam a fejem.

– És ha nem állít be térden csúszva?

– Akkor eleve nem érte meg, hogy időt pazarolj rá. Összeszeded magad, és éled tovább az életed. Még fiatal vagy, csodaszép és tehetséges. A fiatalság arról szól, hogy újra és újra elszúrod, míg végül jól csinálod. Egyszerű, egyszerű, egyszerű.

– Kösz, nagy! Most az egyszer ez egy eléggé gyakorlatias tanács volt.

– Ó, és említettem, hogy ilyenkor a legjobb kérni dolgokat? Új kocsit akarsz, elhajlási engedélyt, ékszer? Ilyenkor kell kérni.

– És íme - nevettem. - A gyakorlatiasság itt válik örületté.

Nagy! kacsintott.

– Nem akarnék csalódást okozni. – Leetette a kezében tartott lapokat, és felnevetett. – Leonard, marha vagy, és most olyan marha, akinek tízzel kevesebb dollárja van. Fizess, vén lókötő! Hátratoltam a széket, és felálltam. Úgy éreztem, jót tenne egy séta odakint, hogy kiszellőztessem a fejem.

Amikor megfordultam, William állt a helyiség hátsó felében, a kezében egy zacskó popcornnal.

Hitetlenkedve néztem rá.

– Bocs - szabadkozott. - Valaki csak úgy otthagya, és pont ott volt egy mikro. Könnyörgött, hogy vegyem el. Ráadásul úgy tűnt, nem érsz rá, úgyhogy gondoltam... - Elhallgatott, lassan a szájához emelte a kezét, és bekapott egy marék popcorn.

Nagyi a hangjára megfordult, és felvonta a szemöldökét.

– Fiam, jobb, ha letérdelsz, és hamar nekiállsz bocsánatot kérni, vagy fejbe verlek Leonard botjával!

– Hé! - zúgolódott Leonard.

– Fogd be! - mordult rá nagyi, közben le sem vette a szemét Williamről.

William lerakta a popcorn, és letérdelt, felém nyújtva a kezét. Belém nyilallt a bűntudat, amikor láttam, hogy az orra kicsit lila, az egyik szeme pedig kicsit bedagadt.

– Bocsánat, hogy nem volt bennem annyi tisztesség, hogy meghaljak, amikor egy 25 kilós cseresznyés pitét dobtál az arcomba.

– Tényleg ilyen nehéz volt? – kérdezte nagyi.

– Nagyi! – szűrtem ki a fogaim között. – Vagy néma szemlélő leszel, vagy meg kell kérnem Williamet, hogy kússzon ki a bocsánatkérés befejezéséhez.

– Kúszásba nem egyeztem bele.

– Te is hallgass! – csattantam fel. Felé böktem az ujjammal. – Csak akkor szólalhatsz meg, ha bocsánatot kérsz!

Nagyi mutatta, hogy becipzározza a száját, William pedig türelmesen várt. A javára legyen írva, úgy né-

zett ki, mint aki ezt félig komolyan gondolja, ami kétszer annyi, mint bárki másnál. Talán komolyan gondolta a dolgot.

– Mondd! - kértem.

– A lábfejed is szép. Csak akkor vettem észre, amikor odalent voltam. De szép, pedig nekem nem jönnek be a lábfejek. Úgyhogy ez árulkodik valamiről.

– William - figyelmeztettem.

A mosoly elillant az arcáról, és most az egyszer halálosan komoly lett.

– Hailey, sajnálom! Seggfej voltam, és nem olyan seggé, amit évek edzése és a kiegyensúlyozott diéta tökéletessé tett. Olyan, amilyet senki nem akar látni.

Karba tett kézzel vártam. Az igazság az, hogy máris meg akartam neki bocsátani. Gyenge voltam, és kedveltem őt. Szerettem, ahogy magamat éreztem mellette. Szerettem, ahogy humort csempészett mindenbe. Még az is tetszett, hogy kissé viccesre vette a bocsánatkérést nagy drámai sírás-rívás helyett. *De* bűnös élvezettel néztem, ahogy könyörög, és megérdemelte, hogy megalázkodjon, legalább egy kicsit.

– Idióta voltam.

– Ebben egyetértünk – mondtam. – Akarom tudni, hogyan találtál meg?

– Egy férfinak megvannak a maga titkai.

Úgy csináltam a kezemmel, mint ahogy a pasik a filmekben újratöltik a fegyverüket a nyomaték kedvéért. Bevált.

– Ha muszáj tudnod - mondta William megszereztem a húgod számát a telefonkönyvből... Igen, még léteznek a világ sötét sarkaiban. Felhívtam, fenyegetőz

tem, aztán megvesztegettem, és kiszedtem belőle, hová mész, ha valaki kiakaszt.

– Le vagyok nyűgözve, hogy Candace tényleg tudta.

– Hát, ne dicsérd nagyon! Először a lakásod melletti bolt jégkrémpultját mondta. Még megvolt a teljes mályvacukros-mogyorós-csokis sütikészletünk, úgyhogy azt kizártam. Vigyorogsz. Az jó jel?

– Nem - szólt közbe nagy. - Nem fog megbocsátani neked ilyen pocsék bocsánatkérés után, *«gyel*

A torkomat köszörültem.

– Természetesen nem.

William dühösen nézett a nagymamámra.

– Tudja, Hailey azt mondta, ön mindig új szlengszavakat tanul. Hallotta már a „fasztorlasz” kifejezést?

– Igen, azt hiszem, tavaly olvastam Mark Manson sikerlistás könyvében.

Williammel mindketten értetlenül néztünk rá.

Nagy Leonardra mutatott, aki felnézett a kártyáiból, és ugyanolyan zavart arcot vágott.

Nagy bosszúsan felnyögött.

– *Megmondtam*, Leonard, te vén balek! Amikor ezt mondom valakinek, te bedobod a könyv címét.

– Hát, elfelejtettem a nyamvadts címét!

– A „Lesz*rom” *rafiná?t művészete* az. Jó? Es most Leonardnak hála oda a csattanó.

– *Szóval...* - William felállt, és leporolta a térdét. – Talán ezt jobb lenne meghittebben befejezni.

– Csak ne *túl* meghitten! – figyelmeztetett nagy. – Ne enged be újra a bugyidba, Hailey, csak ha kiérdemelte! Hallasz engem?

Úgy tettem, mint aki nem hallja, miközben kimentem Williammel. Szép napunk volt, és egy csomó fa óvott minket a késő délutáni naptól. Nagyi nyugdíjasotthona New York állam vidéki részén állt, ami szebb volt, mint azt a legtöbben gondolnák.

– Akarod, hogy megint letérdeljek? - kérdezte. - Mert megteszem.

A fejemet ráztam.

– Nem. William, őszinte leszek. Igazi ébresztő volt, amikor megvádoltál ezzel az egésszel. Szerintem ez nem múlik el csak úgy, mert bocsánatot kérsz.

– Nem is számítok rá. En csesztem el. De hé, van jobb módja elkezdeni egy kapcsolatot? Innen csak jobb lehet, nem?

– Hát, nem, gyakorlatilag lehet rosszabb. Fogva tarthatnál az alagsorban, és mondhatnád, hogy: „Szépen bedörzsöli vele a bőrét, ha egyszer azt mondom”, mint a *Bárányok hallgatnakban*.

– Olyat nem mondanék. Azt mondanám: „Hé, itt egy kis krém. Bekennéd a bőrödet, hogy a bőrruhád rugalmasabb legyen, amikor majd én veszem fel?”

Felnevettem. Olyan piszok nehéz volt tovább haragudni rá.

– Lennél megint szemétláda, hogy tovább haragudhassak rád? Légyszi!

– Csak ha dühös, kibékülős szex lesz a vége.

– Nem lesz.

– Akkor nem. Tovább fogok próbálkozni, hogy megbocsáss nekem, még akkor is, ha napokig tart.

– Csak ennyit ér ez neked? — kérdeztem felvont szemöldökkel. - Napokat?

- Napokat. Többes számban. Lehet, hogy több ezer ról beszélek, amit hajlandó vagyok azzal tölteni, hogy helyrehozzam ezt. *

A szám sarkát harapdáltam, és felsóhajtottam.

- Megbocsátok neked, ha meggyőzől róla, hogy nem vagyok totál befolyásolható.

- Ó, nyugi! Van róla fogalmad, milyen hatással vagyok rád? - közelebb lépett hozzám, és néhány hajtincsemet a fülem mögé tűrt. - Ki hibáztatna azért, mert megbocsátasz?

- Ez a húzás nem fair! - tiltakoztam. - A „haj a fül mögé” trükk genetikailag elolvaszt minden nőt.

- Tudom - mondta játékosan csábító hangon. - Majdnem annyira hatékony, mint édes semmiségeket suttozni egy nő fülébe, így .. - Hozzám hajolt. - *Edes semmiségek* - suttogetta.

Bármennyire nevetséges volt is, már attól megborzogtam, hogy megéreztem a lélegzetét.

- Ez nagyon gyenge volt.

- Oké - mondta, és újra suttozva odahajolt. - *Hogy tervezel ágyba vinni?*

- Hát - kezdtem, és néztem, ahogy a kezeim szinte maguktól elindultak felfelé a mellkasán. - Most a terv elég egyszerű. Hagyom, hogy azt hidd, ilyen húzásokra van szükség, bár már akkor eldöntöttem, hogy megbocsátok, amikor megláttalak azzal a hülye popcornnal. Gondolom, hamarosan eljutsz azokhoz a trükkökhöz, amikhez kevesebb ruha kell. Ráadásul hogy haragudhatnék rád tovább, amikor olyan erővel talált arcon a cseresznyém, hogy monoklid lett?

William hátrahajolt, a szeme csillogott.

– Nagyszerű kérdés. Ha valaki azt mondta volna, hogy ennek az lesz a vége, hogy az arcomba nyomott cseresznyéddel készítsz megadásra, nos, még gyorsabban benne lettem volna. Es igen, ismerek pár praktikát, amihez kevesebb ruha kell. Elsőnek ott van a skorpió.

– Akarom tudni?

– Talán nem, de ez a bocsánatkérés nem hivatalos, míg azt nem tapasztalod meg.

– Megelégszem egy csókkal.

– Miért nem csavarod ki inkább a karomat? - kérdezte. Odahajolt és megcsókolt.

Williamnek mindig nagyon jó illata volt, és az első dolog, amit észrevettem, miután az ajka gyengéden hozzám ért, hogy máris mennyire ismerőssé vált ez az illata. Úgy éreztem, ott vagyok, ahová tartozom, amikor ilyen közel voltam hozzá. Meg tudtam feledkezni a pékségem elvesztéséről, arról, vajon Nathan eltűnt-e az életemből, vagy hogy mit tervez Zoey legközelebb. Semmi sem számított, mert William ott volt mellettem. Érzelmős? Igen. Es bár sosem voltam érzelmős fajta, most örültem, hogy William kihozta belőlem.

Csókolóztunk, a nap sütötte a nyakunkat, a fejünk felett zizegtek a fák. Próbáltam nem gondolni arra, hogy nagytól nagyon is kitelik, hogy a fél nyugdíjasotthont a mellettünk lévő ablakokhoz csődítse, hogy végignézzék, mi lesz a vége. *Ezt* a képet boldogan űztem ki a gondolataimból.

WILLIAM

Hailey-vel úgy döntöttünk, vidéken maradunk pár napot, aztán még egyet és még egyet. Hailey folyton valami versenyt emlegetett, amin két nap múlva indulnia kellett a pékséggel, ezért megígértem neki, hogy segíték megszervezni az utazást, hogy ő és minden felszerelés, amire szüksége van, odaérjen időben. Béreltem magunknak egy kis házat a kisváros mellett, ahol Hailey rémisztő nagyjia élt. Kellemes változatosság volt, és rájöttem, hogy milyen nagy szükségem van a friss levegőre.

Egy lassú kis patak mellett sétáltunk, miközben madarak csiripeltek, és a napfény foltokban átszűrődött a fák koronáján. Annyira klisés volt, hogy az szinte már émelyítő, de láttam, hogy Hailey élvezi, és az nekem is jó volt.

- Most nézz ránk, normális randink van, mint a normális embereknek! - jegyeztem meg.

Hailey összefűzte az ujjait az ujjaimmal, mintha gi- misek lennénk.

– A magad nevében beszélj! Én normális ember vagyok. Te vagy az örült.

– Pff. Csak egy betegségem van. Nem kell legalább néhány, hogy örültnek számítsak? Ráadásul mikor láttál utoljára ellopni bármit is?

– Lássuk csak, hogy fel tudom-e sorolni attól kezdve, hogy megjelentél a nyugdíjasotthonban. A zacskó pop- corn, a távirányító a hotelből az első éjszakáról, *a bugyim*, a szegény öregember utolsó bagelje reggelinél...

– Nem is volt foga! Mit akart csinálni vele? Addig rágcsálni, míg szétolvad?

– Talán az asztalánál volt műfogsora. Nem tudhatod.

Vigyorogtam.

– Hogy megmondjam az igazat, csak azután láttam, hogy nincs foga, miután elvettem.

– Na, látod! Könnyörtelen állat vagy.

– Na, ez egyszerűen nem igaz. Egy állat nem is remélheti, hogy eléri az én kifinomultságomat. Esélye sincs.

– Te úgy képzeled a kifinomultságot, hogy olyan nagy hangon hirdeted, hogy senki sem gondolja, hogy komoly is tudsz lenni.

Vállat vontam.

– Mindenki tehetséges valamiben.

Hailey mosolygott, és a francba, jó nézett ki! Mosolyogva, elgondolkodva vagy bosszankodva. Olyan póló volt rajta, amit egy kamionos pihenőben vettünk, és egy sportos rövidnadrág ugyanonnan, mert egyikünk sem csomagolt hosszabb időre, és a legközelebbi valódi ruhabolt túl messze volt. Nem engedtem, hogy bármi mást

vegyen, csak egy pólót, amin az állt, hogy: „Ez a cici egy szexi kamionos tulajdona”. Az enyémen egy dömper volt „Kirobbanó teljesítmény” felirattal. En mindkét pólót viccesebbnek találtam, mint Hailey, de engedett nekem, és belement.

Akár pólóban, akár ruhában jól nézett ki, és állandó küzdelmet jelentett számomra, hogy ne teperjem le a földre, vagy szorítsam egy falhoz, és tegyem a magamévá.

Hailey megnyalta az ajkát.

– Talán tehetséges vagy pár dologban. De a legtöbbet csak lekapcsolt lámpánál csinálhatod.

– Várj, a szex csak sötétben volt jó? Ezentúl legyen papírzacskó a fejemen?

– Néha fárasztó vagy. Ugye tudod?

– Mondták már. De még csak most kezdek belejönni.

– Megfogtam a csuklóját, és egy fához vezettem, ahová finoman odaszorítottam. A házunk majdnem egy kilométerre volt a hátunk mögött, tőlünk balra erdős hegyek magasodtak, jobbra pedig egy patak által kettészelt völgy húzódott. Eléggé kételkedtem abban, hogy bárki erre kóborolna a kisvárosból, de azt hiszem, előfordulhat, hogy egy vadász két üzekedő állatnak néz minket. Mindegy. Az élet a kockázatról szól.

Felemeltem a pólóját, hogy megcsókoljam a hasát, miközben a csuklóit a feje felett tartottam.

– Hé! - nevetett Hailey. - Mintha azt mondtam volna, hogy akkor vagy a legtehetségesebb, ha nem égnek a lámpák. Most elég nagy a fény.

– Pontosan. Bizonyítanom kell, hogy tévedsz. Te akartad ezt.

Összevont szemöldökkel nézett le rám.

– *Te barbár.*

Felmordultam.

– Egy barbár a fogával vetkőztetne le. Én annál civilizáltabb vagyok.

– Talán jobb lenne, ha nem lennél — jegyezte meg. Hailey hangja máris elnehezült, a farkam pedig felélénkült, mint egy bespedezett katona. A csapatok azótariadókészültségben voltak, amióta Hailey cseresznyéje az enyém lett a csónakban, és ha csak egy sanda pillantást is vetett rám, olyan merevedésem lett, ami mellett egy, a lányöltözőben bujkáló gimnazista fiú székenben maradt volna.

– Szeretlek, amikor mocskos vagy.

Egy kicsit mindketten lefagytunk. *Hoppá.* Véletlenül bedobott „szerelem”-bomba. Ez mindenképpen buligyilkos.

– És mi van akkor, ha nem vagyok az?

Nagyot nyeltem. Hosszú múltam volt, amikor semmit nem vettem komolyan, de nehéz volt Hailey-re így gondolni. O komoly volt. Igazi, és soha semmit nem akartam annyira, mint vele nem elcseszni.

– Akkor talán kimondhatod, hogy te is szeretsz.

Hailey ajkán lassú mosoly terült szét, aztán az alsó ajkát kezdte harapdálni.

– Talán én is így érzek irántad.

– Ennél legyél konkrétabb!

– Én... én is szeretlek.

Nem számítottam arra a melegségre, ami szétáradt a mellkasomban. Őszintén, kicsit férfiatlannak éreztem magam ezért, de épp a legférfiasabb tette készültem,

amire csak férfi képes - kielégíteni egy nőt -, úgyhogy elengedtem ezt a dolgot. Kicsit furcsa volt, hogy a dugás a férfiatlanság ellenszere, de nálam bölcsebb férfiak hozták a férfisabályokat, és nem akartam megkérdőjelezni azokat. Teljesen őszintén, most nem számított a férfiasság. Csak boldog voltam.

Felegyenesedtem, és a derekánál fogva felemeltem Hailey-t, mintha súlyt emelnék.

Ő nevetett, elkapta a kezem, és előrehajolt, így elveszítettem az egyensúlyomat, és majdnem hátraestem, így viszont gyakorlatilag a lábába kapaszkodtam, és ő esett rám.

– Most jön majd egy rossz poén arról, hogy fülig belém estél?

– Nem. Ez az, ahol újra megkóstolom azt a cseresznyés pitét, még akkor is, ha a fogammal kell levetkőztesselek.

– A cseresznyémet már elvetted, emlékszel?

– Ködös a memóriám. Talán nem ártana, ha újrajátszanánk, hogy felfrissüljön?

A hátára fordítottam, és lemosolyogtam rá.

– Vagy talán csináljam megint azt, ami úgy bejött neked?

– O! O! - Szinte levetődtem róla, a hátamra fordultam, és rángatni kezdtem a nadrágomat.

Hailey felkacagott.

– De lelkes valaki! - Négykézlábra állt, és elindult felém. - Mit is mondtál? - Elmélyítette a hangját, szörnyen utánózva engem. - Egy jó szopás csak a fogakról szól. - A fogát kocogtatva közeledett.

Felnevettem, és kicsit hátráltam.

– Igazából nem. Tuti biztos, hogy nem ezt mondtam.

Hailey megnyalta az ajkát, és közelebb mászott. A könyökömre támaszkodtam, hogy mindent jól lássak a ténykedéséből. Tegnap éjjel ápolat le először, és bár valljuk be, volt még mit csiszolni raja, de pokolian fogom élvezni, ahogy nézem a tanulási folyamatot.

Hailey az ajkai közé vette a farkam hegyét. Az egész testem megrándult válaszul. Az ajka meleg és nedves volt, és éreztem magamon a nyelve hegyét.

– Biztosan nem akarsz fogakat is? - kérdezte a farkamat fogva, és úgy beszélt bele, mint egy mikrofonba.

Felnevettem.

– Még soha nem voltam ennyire biztos semmiben.

Lehajolt, és végighúzta a nyelvét a farkam tövétől egészen a hegyéig, aztán mosolyogva megcsókolta.

– Úgy érzem, hogy azokat a mozdulatokat, amiket tanítottál, elnevezhetnénk. Ez lehetne a felhőkarcoló.

A homlokomra csaptam.

– Oké. Ha elnevezzük a mozdulatokat, miért nem mutatod meg a „nem tud beszélni, mert egy fark van a szájában”-t?

Hailey kinyitotta a száját, a farkamon pihentette a fogát, és finom nyomást gyakorolt rá.

– O, iább eél eeds oám!

Elképedten néztem rá, erre elvette a száját farkamról, és a torkát köszörülte.

– Azt mondtam, inkább legyél kedves hozzám. A megbánás egy harapásnyira van.

– Nagyszerű gondolat így kezdeni egy szopást. Tudod mit? Talán egyszerűen csak hagyjuk abba! Menjünk

haza, és ugorjunk az idős házaspár részhez! Ha sietünk, talán láthatunk pár ismétlést.

Eltökéltség villant Hailey szemében, és szexi kis mosoly játszott az ajkán. Aztán munkához látott. Fognak nyoma sem volt, ahogy fel-le járt rajtam, a keze megragadott, forró, nedves nyelve pedig csak úgy cikázott.

– Hadd lássam a szemedet! - kértem.

Felnézett rám úgy, hogy a farkam még a szájában volt. A hatalmas szemek és a rám fonódó telt ajkak túl tökéletesek voltak.

– Basszus! - nyögtem fel. - Meggondoltad a „nincs szájba élvezés” dolgot?

– Nem.

Hátrahajtottam a fejem, és mosolyogtam. Azt mondta, lealacsonyító, ha a szájába élvezek. Há! Ezt mondja szegény spermáimnak, amik pocskba fognak menni itt a fűben. Több millió halott. Ez gyakorlatilag népirtás. De nem akartam kísértetni a szerencsémet. Furán nehéz volt túlságosan haragudni Hailey-re, amikor a nyelve és ajka rajtam volt.

A keze kezdte megtalálni a megfelelő ritmust, így hátranyomtam a fejem a fűbe, és lehunytam a szemem. *A francba, a szájába akarok élvezni!* A világon mindennél jobban meg akartam tenni azt, amiről azt mondták, hogy ne.

– Biztos vagy benne? - kérdeztem.

A hangom kicsit rekedt volt, de tudtam, hogy Hailey hallott, bár nem válaszolt azonnal.

Hátrahúzódtott, megragadta a farkam, és megint úgy hajolt oda hozzá, mint egy mikrofonhoz.

– Nincs több kérdés. Köszönöm — közölte hivatalos hangom, aztán újra lebukott ténykedni.

A franca!

Az egész testem lángolt, és tudtam, hogy már nem sokáig bírom. Úgy tűnt, a lány gyorsan tanul.

Újra lehunytam a szemem, és hagytam, hogy örületbe kergessen. Az agyamat előntötte a köd, és úgy éreztem, bármelyik pillanatban elemelkedhetek a földtől, ha még ennél is jobb lesz.

– Oké - nyögtem. - Basszus, mindjárt robbanok!

De Hailey nem vette le rólam az ajkát, csak farkasszemet nézett velem, és ettől újra beleszerettem. *Lelki társ. Tudtam. Ez a nő a lelki társam, a kurva életbe!*

Hailey gyorsított az iramon, az egész testem megfeszült, aztán eléleztem. Hailey várt, miközben az orgazmus végigcikázott rajtam, az ajkai szorosan körülfogtak, a szeme kissé elkerekedett a döbbenettől, a rémülettől vagy a csodálattól. Nem tudtam biztosan, melyik, de a csodálatra tippeltem.

Aztán felült a sarkára. Néztem őt, vártam, hogy kiköpi vagy lenyeli-e. *És vártam.*

– Vagy kiköpöd vagy leny... – kezdtem, de Hailey félrehajolt, és kiköpte a fűre, mielőtt befejezhettem volna, aztán megtörölte a száját a kézfejével.

Elvigyorodtam.

– Vagy lenyeled.

– O! - mondta, aztán a kézfejeére nézett. Felvonta a szemöldökét, újra a szájához emelte a kezét, és tisztára nyalta.

– Szeretlek! - mondtam.

– Ajánlom is. Amióta csak először hallottam a szopásról, mindig azt mondtam, soha nem hagynám, hogy egy pasi ilyet csináljon a számmal.

– Megtisztelő, de neked is ki kell mondanod, különben elbizonytalanodom.

– Szeretlek, és aranyos vagy, ha kétségbeesel.

– így van. Es most a te jutalmad jön. - Csak arra volt ideje, hogy felvonja a szemöldökét, aztán lenyomtam a fűre, és munkához láttam.

HAILEY

Hajnali öt előtt besétáltam a pékségbe. Szomorú pillantást vetettem a táblára, amit néhány napja tettem ki az ajtóra.

Váratlan körülmények: A buborékos pék bizonytalan ideig zárva tart. De ne maradjanak le rólunk a Sheffieldi Vásáron!

Beléptem, és végighúztam a kezem a pulton, hagytam, hogy az elmém végigjárja a rengeteg álmodat ezzel a hellyel kapcsolatban. Úgy kellett volna éreznem, mint egy temetésen, de a remény szikrája még ott pislákol bennem. Talán csak a hormonok műve, mert annyi időt töltöttem Williammel. Hisz nehéz máshogy érezni magam, mint csodásan, miután vele vagyok. Az, ahogy nem törődött a világgal, fertőző volt, és minél több időt töltöttem vele, annál könnyebb volt elviselni a rám zúduló nehézségeket.

Három napig szinte egy percet sem voltunk külön, így a nélküle töltött éjszaka és a fél óra, mióta ma reggel ébren voltam, már túl hosszúnak tűnt. Még azt is érez

tem, hogy a varázsa kicsit megkopik, ahogy az életem és a problémáim miatti rettegés visszakúszott az agyamba.

Lehetett a „kit érdekel” hozzáállásom olyan erős, amennyire csak akartam, de a valóság az volt, hogy voltak számláim, és nem volt pénzem rájuk. William felajánlotta, hogy segít, és próbálta ezt kevésbé atyás- kodóvá tenni úgy, hogy azzal viccelődött, hogy ad tízezer dollárt, valahányszor lefekszem vele. Jellemző volt Williamre, hogy azt gondolta, ha viccelődik azzal, hogy fizet nekem, mint egy prostinak, az eléggé megszépíti az igazságot ahhoz, hogy elfogadjam a jótékonyságát. Nevettem, de tudtam, hogy ezt a problémát nekem kell megoldanom.

Már így is sokkal szerencsésebbnek éreztem magam, mint a legtöbben, mert mélyen legbelül tudtam, hogy William sosem hagyna hajléktalanná válni. Nem számít, mi történt köztünk, jó ember volt, és makacsul megtalálná a módját, hogy legalább azt megakadályozza, hogy koldusbotra jussak.

Ha hagynám, hogy kisegítsen, azzal feladnám. Még ha újra is tudnám építeni az üzletemet a segítségével, az nem az *enyém* lenne, legalábbis nem úgy, ahogy én akarnám. Úgyhogy ahelyett, hogy a saját kipróbált és valódi sütíreceptemet használnám, amit két évig tökéletesített- tem, William módszerét fogom használni, és örületes kockázatot vállalok. Számomra a sütés a tökéletességről szólt, de talán hiányzott belőle egy kis spontaneitás. Egy kis móka.

Amikor hátramentem, megálltam és végignéztam a kéznél levő hozzávalókon. Ryannek már megmondtam, hogy többé nem kell bejönnie dolgozni, de azt mondta,

ingyen is segít előkészülni a versenyre. Nagylelkű akartam lenni, és mégis pénzt ajánlani neki, de tudtam, hogy most minden elköltött dollár csak növeli az adósságomat, ezért be kellett érnem azzal, hogy ígéretet tettem magamnak, hogy módot találok rá, hogy visszafizessem neki, amikor tudom.

Két órával később állított be, csipásan, ásítózva.

– Jó reggelt, szerelmes gerlice! - köszönt.

– Van egy ötletem...

Rám nézett, észrevette az arcomra kent csokit és a pólómra ragadt olvadt mályvacukrot. Zavartan ráncolta a homlokát.

– Micsoda? Csapott helyett púpos kanálnyi cukrot akarsz használni?

– Nem, ez nem normális kísérletezés. Ez valami teljesen új.

– Oké... - Ryan követett hátra. - A francba! Mióta csinálsz te ekkora kupit munka közben? - Belerúgott egy kevés tésztába, amit véletlenül leejtettem a földre, és nem volt időm felvenni.

– Ez az alkotási folyamat, Ryan – közöltem. Majdnem összerementem, amikor rájöttem, hogy mennyire úgy viselkedem, mint William. Az a pasi olyan volt, mint egy vírus, de a legjobb fajtából.

– Azt hiszem, értem - bólintott. – Tönkrevágjuk a helyet, mert cssesse meg az a Smith pasi, igaz? Akarod, hogy üssek néhány lyukat a falba?

– Ne! Komolyan beszélek. Még pár másodperc, és... – Fogtam egy sütőkesztyűt, kinyitottam a sütőt, és kivettem két tepsit. - Ezek csokis mályvacukros sütek. Nem épp forradalmi újítás, de az az ötletem támadt, hogy így csinál

jam, látod? - Feltartottam egy sütit és kettétörtem. A teteje vastag, olvasztott mályvacukorfelhő volt. Rágós sütikéreg vett körül egy belső réteg olvadt Hershey csokit, ami csodás szalagokban folyt szét, amikor kettészedtem a sütit.

- Jól néz ki - mondta Ryan.

- És aztán kipróbáltam ezeket - folytattam, és megmutattam a másik ötletemet.

- Ezek... normálisan néznek ki. - Felvett egyet, és beleharapott. - Ez cseresznyés töltelék?

- Igen, de várj! Még nincsen kész. - Én is fogtam egyet, darált mandulába forgattam, és beledugtam egy hurkapálcát.

Ryan kicsit aggódva nézett, mintha azt hinné, hogy elment az eszem.

Odaléptem az olajsütőhöz, és belemártottam a sütit az olajba. Mosolyogva Ryan felé fordultam.

- Olajban sült süti. Paula Deen imádna téged. Talán ráolvaszthatnánk egy kis vaját, ha kész.

- Nem vaját - közöltem.

Amikor kivettem a sütit, letettem a tepsire, fogtam egy flakon tejszínt, és a tetejére nyomtam. Utolsó simításként csokiba mártott cseresznyét tettem a tetejére.

- Tádám! Kóstold meg!

Ryan a kezébe vette, és beleharapott. Figyeltem, ahogy rág, és lassan felvonja a szemöldökét.

- Nahát! Ez rohadt finom!

A **SHEFFIELDI VÁSÁRT** EGY SZÉLES, FÜVES MEZŐN RENDEZTÉK New York államban. Candace, Ryan és William mind eljöttek. A vásár maga arról szólt, amire az ember számított:

játékok, amiket arra terveztek, hogy kicsalják a pénzed, mindenféle vidámparki szerkezetek, amiket kétséges háttérű, tapasztalatéi és motivációjú egyének állítottak fel, akiknek remélhetőleg az emberek életben tartása is céljuk volt, valamint ott volt még a tölcsérfánk illata. Mivel csak egy órányira volt New York Citytől, nyüzsögtek itt az emberek.

Williammel Ryan és Candace mögött sétáltunk, akik valami filmről vitatkoztak. Ryan szerint mestermű volt, Candace viszont a tizedik percben elaludt rajta. A verseny csak este kezdődött, így miután behordtunk mindent, amire a sütisütéshez szükség volt – a verseny biztosított sütőket, úgyhogy mi csak a tésztát hoztuk, és helyben lefagyasztottuk – maradt néhány óránk, hogy jól érezzük magunkat.

William átkarolta a vállam, és magához húzott séta közben, én pedig felmosolyogtam rá.

– Tudod, hogy nem volt muszáj eljönnöd.

– Nem kellett, de akartam. És próbáltál már megakadályozni olyasmiben, amit akarok?

– Egyszer-kétszer.

– És hogy ment?

– Nem túl jól – ismertem be. A gondolataim azonnal visszatértek a szopáshoz a pataknál, és elvörösödtem. Őrület, hogy az agyam milyen gyorsan átváltott a szex nélküli életről egy olyanra, ahol napjában többször megkívántam, ha volt rá időm. Arra gondoltam, hogy talán mocskosnak kellene éreznem magam amiatt, hogy ennyire élvezem, de nem találtam rá okot, hogy rosszul érezzem magam miatta. Az emberek különösebb gondolkodás nélkül dobálóztak a szerelem szóval.

Amikor középiskolába jártam, azt hittem, hogy szerelmes vagyok Harry Stylesba a One Directionból, és azt hittem, szerelmes vagyok Rylan Goslingba, miután fiatal felnőttként láttam a *Drive - Gáz!* című filmet, de sosem foglalkoztam vele igazán.

William mellett rájöttem valamire: a szerelem nem fekete-fehér. Az ember nem szeret bele fülig valakibe varázsütésre, és ez a szerelem nem kelhet versenyre a régi házások érzelmeivel. Ezt most már megértettem. Kedvelhetsz valakit, és az lehet egy mag, ami gyökeret ereszt a talajban. Amíg nem látod, hogy növekedni kezd, sosem tudhatod, mekkora lehetőség rejlik benne. A korai szakaszban össze lehet keverni a kedvelést a szerelemmel, hogy aztán rájöjjünk, a mag olyasmivé nőtt, amire nem számítottunk.

De a szerelem? Az másfajta mag volt, és amennyire csak lehettem, biztos voltam benne, hogy Williammel már érzem a különbséget. Ami köztünk volt, az nem apróság volt. Nem volt hétköznapi. Benne rejlett az élet szikrája, amiről tudtam, hogy végtelen. Tudtam, hogy amennyit beleteszünk, annyit visszaad, és a köztünk lévő érzések erősödni és fejlődni fognak, ameddig csak élünk. Arra gondoltam, hogy néhány házasság talán ezért vall kudarcot, mert az emberek sosem érezték meg a különbséget. Ránéztek a kicsi, csenevész növényre, amit a „kedvelés” növesztett, vagy talán akár egy kicsi fa is lehet, és azt hitték, ennyi. Talán néhány év múlva visszanézek erre a megvilágosodásra, és idiótának érzem magam, mert azt hittem, rájöttem, de most mérget vettem volna rá, hogy megértettem. Szerettem őt. Szerettem William Chambersont és az összes hülye viccét, a kleptomániáját és a hibáit.

– Világuralmi terveket szövögetsz? - kérdezte.

– Nem egészen - válaszoltam.

– Nem emlékszem, mikor gondolkodtam annyira, mint ahogy most úgy tűnt, te gondolkodtál. Talán amikor megpróbáltam rájönni, van-e „c” a „cech”-ben. Vagy talán akkor, amikor megpróbáltam kitalálni, hogy dobsz ki egy kukát.

Felnevettem.

– Csak lányos dolgokon gondolkodtam. Ne aggódj miatta!

– Á, a menzeszen? De figyelmeztetlek, az igazi férfi nem hagyja, hogy egy kis vér megállítsa. És te egy igazi férfit fogtál ki magadnak.

Öklendezést imitáltam.

– Nem a menzeszen. Hé! - Megálltam, és felnéztem rá. – Ha egy kis ideig a városon kívül kell élnem, akkor is tudsz majd találkozni velem?

– Ha a Föld középpontjában vagy egy úrállomáson kell élned, akkor is lesz időm találkozni veled.

– Komolyan beszélek.

– Én is. Mindig is tudni akartam, mi történik, ha kiköpsz az ablakon az úrben. Azon is gondolkodtam, vajon ha elérsz a Föld középpontjába, egyszerűen elkezdesz-e lebegni.

Hunyorogtam.

– Ha kinyitasz egy ablakot az úrben... Meghalsz, az történik. A Föld középpontjában pedig... Akkor...

– Látod? Nem tudod. – Karba tette a kezét, mintha valamilyen győzelmet ért volna el. - Ezt felírjuk a bakancslistára.

– Melyiket? Hogy kinyitjuk az ablakot, és jeges halálba szippant az űr vákuuma, vagy hogy lebegünk a Föld középpontjában, ami szerintem egészen biztosan tele van olvadt kőzettel, ami élve megsüt minket.

– Mindkettőt. Es a lista végére írjuk, mert te vagy Mrs. Pesszimista.

– Hailey - szólalt meg egy férfi a hátunk mögött.

Megfordultam, és egy férfit láttam, aki kifulladt és kicsit zilált volt. Elborzadtam, amikor felismertem.

– Láttam az üzenetet a pékségnél. Hogy idejössz. Nagyon sajnálom, hogy bezársz.

– Nathan...

– Ó, támadt egy remek ötletem - közölte William. A derekamnál fogva elkapott, és lehajolt, hogy hosszan, szenvedélyesen megcsókoljon.

Elakadt a lélegzetem. Sosem voltam oda a nyilvános érzelem kifejezésért, de jelen körülmények között nem terveztem panaszkodni. Amikor William visszahúzódott, láttam, hogy Nathan még mindig ott áll ökölbe szorított kézzel.

– Mi van, most bonyózni fogunk? - kérdezte William. – Mert figyelmeztetek, senki miatt nem ontom a saját véretem.

– *Predator-idézet* – suttogtam. - Klassz. – Ez volt a bizonyítéka, hogy mennyit változtam már, mióta megismertem Williamet. Teljesen nyugodt voltam. Elég jól ismertem, hogy tudjam, igazából mindent meg fog tenni, hogy elkerülje a bonyót Nathannel. Az nem az ő stílusa. Valószínűleg egy veszett medvét is lebeszélne, hogy megpróbálja megtámadni. Egy részem szinte örült, hogy

pes vagyok megtalálni a megfelelő szavakat, hogy ennek egyszer és mindenkorra véget vessek.

– Nathan. Evek óta hagyom, hogy az érzelmi puttonyom legyél. Az együtt töltött időnkön agyaltam, és azon, ahogy a dolgok alakultak. Feleslegesnek éreztem az egészet vagy árulásnak. Hagytam, hogy elijessen a kockázattól, és hogy új dolgokat próbáljak ki. Olyan voltál, mint egy horgony a bokámon, és én hagytam. És szerintem én ugyanaz vagyok neked. Úgy érzed, tartozom neked valamivel, mert olyan sokáig randiztunk vagy mintha a közös könyvükben lenne egy utolsó, még üres lap.

– Ami egyébként nem üres - tette hozzá William. - Nézd meg az alját, az van rá írva, hogy „William itt járt.” És ha még jobban megnézd, azt látod: „William megdugta a lányt, akit zaklatsz. Többször. És szuper volt. Nagyon élvezte. Es ma éjjel is szorgoskodni fogunk.”

– Ez nem segít – morogtam Williamnek.

– Bocs - felelte a szája sarkából. – Csak próbállak támogatni.

Megszorítottam a kezét.

– Egyedül is menni fog. – Újra Nathanre néztem. – Ismerd be! Ez nem a szerelemről vagy ilyesmiről szól. A velem kapcsolatos megszállottságod csak büszkeség. Nem éri meg, hogy még több időt pazarolj rám.

Nathan összevont szemöldökkel nézett rám. Azt hittem, azt fogja tenni, amit mindig, és szerelmet vall, vagy közli, hogy nem értem, de csak lehajtotta a fejét, és bólintott.

– Talán igazad van. A francba! – Mindkét kezével végigszántott a haján, és hosszan, lassan kifújta a levegőt.

William előrelépett, és vállon veregette.

– Minden rendben. Biztos vagyok benne, hogy téged is vár egy lány.

Nathan lerázta magáról William kezét.

– Egy pöcs vagy. De basszus, rendben. Amúgy is utálok az itteni új munkámat meg ezt a várost. Legyen szép életed, Hailey!

– Neked is - mondtam.

– Remélem, többé nem látunk! – William kibontott egy mentolos cukrot, és bekapta. – Mi van? – kérdezte tőlem.

Mosolyogva csóváltam a fejem.

– Tényleg egy pöcs vagy.

– Aha. De ismerd be, hogy imádod a pöcsöm!

– Talán csak egy kicsit.

Vigyorogva finoman meglökött.

– Sokkal jobban szereted, mint egy kicsit.

– Fejezd be! - korholtam nevetve, és meglöktem. Lejjebb vittem a hangomat. - Az egy nagyon szép... pöcs.

Es ennyit ismerek be neked.

– Elfogadom. És te is elfogadod. Végül még seggbe is.

Rácsaptam a karjára.

– Szörnyű vagy!

– Akkor szörnyű ízlésed van, mert te is szeretsz.

– Kezdem megkérdőjelezni a döntésemet.

William felnevetett.

– Kérdőjelezd, amennyit akarod, de most már a nyakadon maradok.

– Nem emlékszem, hogy bármilyen szerződést aláírtam volna.

– Ez fáj, Hailey. Térdre ereszkedtem a bugyiddal a kezemben. Szent fogadalmat tettünk.

- Majdnem elfelejtettem. Míg a mosás el nem választ.
- Pontosan. Es tudod, mit? Mivel gazdag vagyok, én nem mosok.
- Gyakorlatilag...
- Cssss! - suttogta, és vigyorogva az ajkamra tette az ujját. – Csak fogadd el!

A VERSENY IDEGÖLŐ VOLT. A FOOD NETWORK MINDIG KIJÖTT felvenni a vásárt. Az a pletyka járta, hogy az egyik producer fia segített megszervezni az egészet, de amint pár éve kiderült, hogy kijönnek ide, a verseny egyre komolyabbá vált. Valódi sütés nem sok történt, kivéve tésztanyújtást és tálcákra kanalazást, de a gyomrom attól még görcsben volt.

Kicsit nehezen találtam olajsütőt, amit használhattam, de végül Williamnek sikerült összebarátkoznia vagy megfenyegetnie - nem árulta el, igazából melyik - egy fickót, akinek tölcserfánkos standja volt a közelben. Az olaj nem épp a legjobb keverék volt, de elment. A kamerák a közelemben sem jöttek a verseny utolsó fél órájáig, amikor mindannyian kitettük a sütijeinket, és vártuk, hogy a zsűri megkóstolja. William a tömegben ült, és két felfelé fordított hüvelykujjat mutatott, valahányszor a szemébe néztem. Idegesebbnek látszott nálam, és a szívem mindig kicsit jobban elolvadt, amikor ezt láttam.

Végignéztam az ellenfeleken, ami húsz résztvevőt jelentett, akik túljutottak az első körön, mikor a zsűri tagjai nem hivatalosan belekóstoltak a sütijeinkbe. Most ők ketten drámaian végigsétáltak a sütikkel megrakott asztalok előtt, miközben a kamerák és fények követték őket.

A szívem kalapált, és némán átkoztam Ryant, amiért azt mondta, hogy egyedül álljak itt. Nem szándékozott a kulináris világban maradni, és úgy gondolta, jobban festene, ha egyedül lennék. Valószínűleg igaza volt, mégis azt kívántam, bár lenne erősítésem William szuper lelkes hüvelykujjain kívül is.

A bírák végül megérkeztek, és megkóstolták a mályvacukros és a cseresznyés töltelékes sütemet is. Elismerően bólintottak, és tettek pár jelet a papírjukra, de nekem nem mondtak semmit. Miután elmentek, nagyot nyeltem, és megkönnyebbülten felsóhajtottam. Nem volt olyan rossz, mint amitől tartottam, viszont szerettem volna, ha legalább sejtem, hogy ízlettek-e nekik a sütik.

Miután a zsűri végzett, az asztalukhoz sétáltak, hogy átnézzék a jegyzeteiket, és mondjanak pár szót a kamerába. Az egyik operatőr végigsétált előttünk, és mindenkit megkérdezett, hogy mit gondol az esélyeiről. Amikor rám került a sor, túl sokat pislogtam a kamera mögötti éles fénytől, de kinyögtem valamit, ami hasonlított egy összefüggő válaszra, és mosolyogtam, amikor a következő versenyzőhöz léptek.

A zsűri tagjai a kamerákkal és a lámpákkal mögöttük drámaian visszatértek, miközben a vásár látogatóinak nagy része odagyűlt nézni.

Az egyik zsűritag, egy apró gombszemű, nagy orrú asszony előrelépett. A hatás kedvéért a tekintetét végigjáratta rajtunk.

– Az első helyezett...

– EZ ROHADT CSALÁS! – MORGOLÓDOTT WILLIAM. –
ELSŐ DÍJ valami dögunalmas brownie-nak?

– Semmi baj! - nevettem.

Ryan dühöngött.

– Igaza van. Baromság volt.

Candace bólintott.

– A fickó nem lehet első, ha halott, igaz? William, te amolyan
bűnöző vagy, nem? Meg tudnád ölni?

– En lopok dolgokat. A gyilkosság nem igazán jön be.

– Lopd el a fickó szívé.... egyenesen a mellkasából! - Javasolta

Candace meglepően nyugodt arccal.

– Oké. Ez talán kicsit sok - jegyezte meg Ryan. - Még így is
kaptál ezer dollárt. Az nem rossz pár sütiért.

– Jó kezdet - értettem egyet.

William és Ryan most már üres műanyag dobozokkal teli
szatyrokat cipeltek, amikor elhagytuk a vásárt. Még csak pár
méterre jártunk a verseny területétől, amikor egy szemüveges,
kopaszodó pasi utánunk sietett. Inget és nadrágot viselt.

– Hailey, igaz?

– Igen?

– Chuck Patterson vagyok. A Food Network producere.
Megkóstoltam a sütijét, és úgy gondolom, mindenképpen
magának kellett volna nyernie.

– Kedvelem a pasit - suttogta William.

Anélkül intettem csendre, hogy levettem volna a szemem
Chuckról.

– Köszönöm.

– Segítek a *Sütimester* castingjában. Tíz versenyző van, és
mindenki a tízezer dolláros fődíjra hajt. Általában egy online
verseny során válogatjuk a jelentkezőket,

de az egyik résztvevő néhány napja rubeolás lett, és jövő hétvégén kezdjük a forgatást.

- Ki a fasz kap manapság rubeolát? – kérdezte William.

Próbáltam finoman lábon rúgni, hogy elhallgattassam.

- Helyet kínál nekem a műsorban? – kérdeztem.

- Igen. Az idejéért is kompenzáljuk. Szállást biztosítunk. A verseny több mint három hónapig lesz adásban, de az egész versenyt két hét alatt vesszük fel. Meg tudja csinálni?

- Fogadhat látogatókat? – kérdezte William.

- Hát persze, hogy...

- Benne vagyok! Köszönöm!

Epilógus

Egy hónappal később

Majdnem elszúrtam a dolgokat Hailey-vel, mert azt hittem, hogy a pénzemre hajt, most meg gyakorlatilag a hajamat tépem, mert nem hagyja, hogy adjak neki a nyamvadt pénzemből. Azt hittem, Bruce a makacs, de most már ismertem a szó valódi jelentését. Hailey-től elvették a pékségét, aztán egy héttel később a lakását is elveszítette, amikor a *Sütimester* forgatásán volt. Még azt sem engedte, hogy béreljek neki egy egyszobás lakást pár hónapig, vagy hogy egy szállodába költöztessen. A forgatás végétével továbbra is ragaszkodott hozzá, hogy ne maradjon a lakásomon, ha találkoztunk. Inkább

autózott két órát, hogy Örült Nagyinál húzza meg magát, egy órányira az öregek otthonától.

A makacs nagyon enyhe kifejezés.

A műsorban megnyerte az első díjat. Az utolsó körben a cseresznyés töltelékes sütije és a régen a pékségében készített buborékgolyója hibridjével tarolt. Bár tíz ronggyal gazdagodott, ragaszkodott ahhoz, hogy a pénzt félreteszi, hogy új pékséget nyisson a belvároson túl, így az estéi továbbra is bingóval és társasjátékkal teltek az öregek otthonában. Teljes állásban dolgozott pékségédként a belvárosban, hogy a lehető legtöbbet félretehesse. Egy hétig hagytam, hogy Szörnyecske nála legyen, aztán a kutyát visszavittem magamhoz. A blöki nagy sikert aratott a nyugdíjas otthonban, úgyhogy vonakodva hagytam, hogy ez a nevetséges közös felügyelet folytatódjon.

Bruce-szal és Natashával a hírhedt nagy nyugdíjas-otthonának parkolójában találkoztunk.

– Készen állsz? - kérdeztem Bruce-t.

– Mennyire kell készen állni egy bingóestre egy nyugdíjasotthonban?

– Attól függ, általában mennyire készülsz fel arra, hogy fenéken billentenek.

Natasha elfojtotta a nevetését.

– Szerinted a szüleinket betehetjük ide? Talán Hailey nagyjia gatyába rázná őket.

Erre csak morogtam valamit. Mindig kényelmetlenül éreztem magam, amikor Bruce a szüleinket szapulta. Tudtam, hogy az ő kapcsolatuk más, és még kényelmetlenebb volt a helyzet, mert miután megpróbálták rávenni, hogy szakítsak Hailey-vel, realistábban láttam őket. Az

óta nem találkoztam velük, és nem hívtam vissza őket, mert mélyen legbelül tudtam, hogy el kell fogadnom a velük kapcsolatos igazságot. Csak azért mutatták, hogy engem jobban kedvelnek Bruce-nál, mert én könnyebben nyíló pénzcsap voltam. A balek a szemükben.

Az, hogy rájöttem, hogy a nők kihasználnak a pénzemért, sebet ejtett a büszkeségemen a múltban, de ráébredni arra, hogy vak voltam a szüleim manipulációja kapcsán, az teljesen más szint. Később akartam foglalkozni vele. Nem volt sürgős, és addig szoríthattam háttérbe, ameddig csak nekem tetszett.

Odabent sok hangoskodó nyugdíjast találtunk, akik mind a fődíjra pályáztak a bingóestén. A nyertes választhatta ki, hogy mit nézhet egész hétvégén a társalgó legjobb kanapéjáról a nagyképernyős tévén. Minthogy többször jártam itt, mint azt szívesen beismertem, pontosan tudtam, hogy ezek a férfiak és nők milyen ádázul küzdöttek azért, hogy hétvégén ők legyenek a tévé kapitányai. Ha én vagy Hailey nyert, mi választhattuk ki a nyertest, ami gyakorlatilag azt jelentette, hogy nagy három lóval indult a versenyen, és emiatt senkinek nem volt mersze szót emelni.

Nagy Hailey-vel hátul ült, és integetett nekünk, amikor észrevett minket.

Bruce és Natasha kissé tétován követtek. Megbámultak minket, de mindig ez történt, amikor a testvéremmel együtt mutatkoztunk. Ehhez jön még Hailey és Natasha, és napszemüveg kell, hogy ránk lehessen nézni, vagy talán egy olyan kis kartondoboz, amin lyukak vannak, amit akkor kell használni, amikor napfogyatkozást akar valaki nézni anélkül, hogy kiégne a retinája.

Amikor leültünk, lopva Hailey-re pillantottam, aztán megszorítottam a fenekét. A mögöttünk ülő nő hüledezett, úgyhogy hátrafordultam és rákacsintottam. Az asszony egy pillanatra megdöbrent, aztán összeszedte fiatalkori éne batorságát, és felvonta felém a szemöldökét.

Gyorsan visszafordultam, és magam elé meredtem, mint egy sokkot kapott katona. Ha bárki megpróbálná bemesélni nekem, hogy az ember szex utáni vágya csökken a korral, azt mondanám neki, hogy hetente pár napot töltsön egy nyugdíjasotthonban.

- Tudod - suttogtam Hailey füléhez hajolva. - Ha nem lenne menopauza, teljesen biztos vagyok benne, hogy az ilyen helyek a váratlan terhességek és forró szerelmi háromszögek melegágyai lennének. Igen, kimondtam. Az öregek szexuális. Fogadd el!

Hailey undorodva nézett rám.

- Néha eltűnődöm, mi jár a fejedben.

- Mi gondolkoznivaló van ezen? Pontosan az, ami kijön a számon.

Hailey mosolyogva csóválta a fejét.

- Miért nem vagyok meglepve?

- Ki ez a jóképű fiatalember? - Nagy felnézett Bruce-ra. Hófehér haját ma pufók kis loknikban viselte. A szeme csillogó kék volt, mint mindig, és most is úgy festett, mint aki gondolkodás nélkül állón vág, ha csak egy ferde pillantást vetsz rá. A nő rémisztő volt, de közben cuki a maga öregasszonyos módján.

- Bruce Chamberson vagyok. Ő pedig a feleségem, Natasha.

Nagy jól megnézte mindkettőjüket, aztán biccentett és elmosolyodott.

– Téged jobban kedvellek, mint a testvéredet, Bruce. Ő egy igazi pöcsfej.

– Hogy mi van? - kérdeztem.

– Elloptad a papucsomat. Tudom, hogy te voltál! – rázta felém az ujját.

Feltartottam a kezemet.

– Ácsi, ácsi! Csak azért, mert a múltban elloptam pár dolgot, az nem jelenti azt, hogy engem kell hibáztatni azért, mert kezd beütni a demencia.

– Ennyi! - Az asszony felpattant. - Itt az ideje, hogy elintézzem ezt a ribancot!

Felnevettem.

– A *Zsarukat* nézte, vagy mi?

– Most az egyszer elviselnétek egymást? – kérdezte Hailey unottan.

– Ha megmondod a vénasszonynak, hogy ne egzecíroztasson minden átkozott nap, akkor talán - jegyeztem meg keserűen.

– Ha a bűnöző pasid még egyszer lop tőlem, megfojtom azzal a csomó pénzével.

– Ahhoz nem elég erős a felsőteste.

– Ez most komoly? - Bruce ott állt mellettem, és úgy nézett ránk, mintha teljesen elment volna az eszem.

Hailey a torkát köszörülte, miközben nagy szúrós szemmel nézett rám.

– Nem jönnek ki túl jól egymással. De ha adsz nekik egy kis alkoholt, régi ivócimborákká válnak.

– Szemenszedett hazugság - morogta nagy.

– Hogy vetted rá őket, hogy hagyják, hogy itt lehess?

– kérdezte Natasha, miközben Bruce-szal leültek a job-

bomra. Az ülőhelyeket összecsucsható székek, nyugágyak és ócska műanyag székek jelentették.

– Azt hiszem, nem mertek nemet mondani nagyinak

– válaszolta Hailey. – Biztos vagyok benne, hogy ha túl sokáig maradok itt, végül szólni fognak érte, de egyelőre működik. A kanapén alszom nagy szobájában.

– És úgy horkol, mint egy bálua - tette hozzá nagy.

Hailey elvörösödött.

– Az elmúlt pár napban kicsit eldugult az arcüregem.

– Haha! Az, ha annak a bűnözőnek a dákóját a szádba veszed, nem számít eldugult arcüregnek, édesem.

Natasha megütközésében félrenyelt, köhögött, majd hátrabillentette a székét, és lassan hátradőlt. Bruce nyugodtan kinyújtotta a kezét, elkapta a székét, és úgy állította vissza a földre, mintha az lenne a világ legtermészetesebb dolga.

Dőltem a röhögéstől, és pacsiztam nagyival. Őrült egy nőszemély volt, de meg kell hagyni, vicces tudott lenni, ha beindult.

Egy fiatal nő fellépett a színpadra, és megmentette Hailey-t a hosszú, kínos csendtől, ami egy ilyen oltást követne. Megnyitotta a bingóestet, miközben az otthon többi dolgozója kiosztotta a játéktáblákat.

– Elnézést - mondtam Hailey-nek, aztán felálltam, hogy a színpad elejére furakodjak.

A fiatal nő zavartan billentette felém a fejét.

– Nekem most.... hadd... adja már oda azt a vacakot!

– morogta, miközben végre megszereztem a mikrofont a kezéből. Az utolsó mondatom beledörgött a mikrofonba, és elhallgattatta a tömeget. – Visszaadom, nyugi! Csak üzennek a hölgyemnek.

Hailey már a keze mögé rejtette az arcát, de az ujjait szétnyitotta, hogy úgy lessen rám.

– Akkor ismerkedtünk meg, amikor megvettem a cseresznyédet és elloptam a virágodat. Majdnem szétmentünk, amikor olyan erővel vágtaál fejbe egy cseresznyés pitével, hogy majdnem kinyírt. És most azt akarom, hogy úgy végződjön, ahogy kezdődött. Egy cseresznyével. - Elővettem egy cseresznyét a zsebemből, és felé dobtam. Amikor a fejemben elpróbáltam a dolgot, annak a Hailey-nek, akit elképzeltem, atletikus testalkata és remek szem-kéz koordinációja volt. A valódi Hailey egyikkel sem rendelkezett.

A cseresznye egyenesen a homlokának csapódott, aztán leesett a padlóra. Hailey hátrakapta a fejét, aztán a homlokára csapott.

– A francba! - morogtam a mikrofonba, aztán eldobtam, és Hailey-hez siettem.

A tömeg morajlott, amikor odaértem hozzá, és megtaláltam a cseresznyét a padlón. Megfogtam egy idős úr nyugágyát, aki ott aludt, és előrelöktem, hogy legyen helyem Hailey elé térdelni, majd odatartottam neki a gyümölcsöt.

– Megeszed a cseresznyémet?

– Tessék? - kérdezte.

– Harapj bele! - kértem.

Hailey aggódva nézett, mintha azt hinné, hogy elment az eszem.

– A padlón vol...

– Csak egy kicsit, de lassan, nehogy beletörjön a fog^{ad}!

Hailey elvette tőlem a cseresznyét, és lassan bele- mélyesztette a fogát, aztán megállt, amikor megérezte.

Hátrahúzódott, kicsit kutakodott az ujjaival, aztán előhúzta az eljegyzési gyűrűt, amit elrejtettem benne. Egy kis ehető ragasztóval és egy késsel. Jobban sikerült, mint vártam.

Az ajkát harapdálta.

– Szeretném...

– Megenni a cseresznyédet - nógattam. - Bocs, csak elképzeltem, hogy megý majd. Ezt kellene mondanod.

– Szeretném megenni a cseresznyédet.

– Ez az! - Megfogtam a gyűrűt, és az ujjára húztam, aztán megcsókoltam.

– Életemben nem láttam ekkora hülyeséget - közölte Bruce.

– Jaj, ne mondd ezt! - kérte Natasha. - Aranyos volt.

– Legalább pénze van. - Nagyi valahogy megszerezte a meggyötört cseresznyét, és megette.

– Nagyi! - Hailey felháborodottnak tűnt, de a mosolya valahogy megölte a hatást.

Az asszony vállat vont.

– Ez az igazság. Quasimodóhoz is hozzámennék, ha ki lenne tömve.

– Nem mondok igent, csak mert gazdag.

– A francba! - hördültem fel. - Akkor ez egy nem?

Hailey felnevettem.

– Ez egy igen.

– Ja, jó, mert fizettem Earlnek, hogy vegye ezt fel a telefonommal, és nem akarok felvételt arról, hogy elhajtanak. Earl! Megvan minden?

– He? - Earl úgy festett, mint aki most riadt fel egy jó kis szunyókálásból.

– Haszontalan - dohogtam.

– Elég a baromságokból! - nyögött fel nagyí. - Most pénteken lesz a *Miami Vice*, és ha még egyszer meg kell néznem a *Négyen négy ellent*, kinyírok valakit.

– Ma este egyedül lesz, nagyí - közöltem. - Eddig még soha nem szexeltem menyasszonnyal.

Bruce undorodó hangot hallatott.

– Velünk mi lesz?

– Tessék. - Előhalásztam valamit a zsebéből, és odaadtam neki. Egy szép nagy banán volt. - Látod? Gondoltam rád.

Felkaptam Hailey-t a székből, mielőtt egyedül felállhatott volna.

– Tudod, tudok járni - kuncogott.

– Aha, de így mondhatom, hogy elloptalak, és használhatom azt a csöpögős poént útközben, amit terveztem.

Hailey láthatóan felkészült.

– Te vagy a legjobb cseresznye, akit valaha loptam.

ÁLLTAM A TRÓFEATERMEM KÖZEPÉN, ÉS A GYŰJTEMÉNYEM FŐ darabját csodáltam: a tartósított banánt, amit Bruce-tól loptam el. Már említettem Hailey-nek a gyűjteményemet, de valószínűleg fogalma sem volt róla, hogy egy konkrét hely tele olyan dolgokat, amiket elloptam. Végtére is minden férfinak kell, hogy legyenek titkai. A Hailey- gyűjteményemben most volt pár elszáradt virág, a piteforma, amin volt egy fej formájú horpadás, néhány bugyi és pár hajtű. Egy nagyí-gyűjteményt is elkezdtem mellette, ami két pár papucsból, hajcsavarókból, egy

lábkörömcsipeszből és egy ászból állt, amit egyenesen a kezéből loptam el egy pókerjátszma alatt.

Ma volt a születésnapom, és Hailey egész nap elfoglalt volt, ezért úgy döntöttem, hogy beugrom az irodába, és leteszem a körömcsipeszt, amit tegnap este loptam el nagyitól. Azzal vádolt, hogy csalog, úgyhogy megérdemelte.

Kinyitottam az irodámba vezető titkos ajtót, és ledermedtem.

Hailey, Candace, Bruce, Natasha és Ryan mind ott álltak az irodámban, ajándékokkal a kezükben. Tettek fel lufikat, és voltak füzérek és konfetti is.

– Meglepetés! - kiáltotta Natasha. Az arca megnyúlt, amikor elnézett a nagy lufi mellett, ami miatt nem látott. - Mi a...

– Ez nem az, aminek látszik - közöltem.

Mind kissé elképedt arccal néztek el mellettem. Egyesével besétáltak.

Bruce összehúzott szemöldökkel nézett a banánra.

– Tudtam... – mondta.

– Ez most komoly? - kérdezte Natasha. - Van egy rohadt termed ennek a sok cuccnak?

– Hogyan? Csak ezt akarom tudni. Hogyan hoztad ezt össze az orrom előtt? Minden héten itt voltunk az építkezés alatt! - méltatlankodott Bruce.

– Mindig gondoskodtam róla, hogy rossz térképet kapj, amikor bejártad az építkezést. Ezt egy közös irodának jelöltem a titkárnővel. Meglep, hogy sosem vetted észre a cserét.

A fejét rázta.

– Ez valakinek a parókája? - kérdezte Ryan, aki óvatosan fogdosott egy, a falra tűzött hajdarabot.

– Naná, hogy az!

– Nahát! Menő! — nyugtázta.

– Hé, nekem miért nincs itt részlegem? - kérdezte Natasha kissé megbántva.

– Bruce kicsit védelmező típus, úgyhogy téged mindig is lopásmentes zónának tekintettek. Bocsi.

Natasha egy pillanatig mérlegelt.

– Jogos. Elfogadom.

– A saját testvéred nem lopásmentes zóna? - kérdezte Bruce.

– A rohadt életbe, az ott a zoknim?

– Szóval - léptem gyorsan Hailey mellé mit gondolsz?

Tágra nyílt szemmel bámulta a gyűjteményem rá vonatkozó kis részlegét.

– Azt hiszem, egy pszichopatahoz megyek hozzá. De azt hiszem, tetszik...

A fenekébe markoltam.

– Tudtam, hogy kedvellek. - A derekánál fogva felemeltem, és ráültem a gyűjteménye előtti emelvényre. - Hölgyeim és uraim - vontam magamra mindenki figyelmét -, a gyűjteményem koronaékszere.

Hailey a szemét forgatta, de az ajkába harapott.

– Nyálás vagy.

– Te pedig hozzám jössz. - A lábai közé léptem, és felfelé fordítottam az arcomat egy csókhoz.

– Egyelőre - mondta Hailey, és megcsókolt.

– De nagy dumás valaki! Nem mered azt mondani, hogy nem szeretsz!

Hailey elvigyorodott.

– Látod? Képtelen vagy rá. Túlságosan is szeretsz.

– Fejezd be! - nevetett Hailey. – Mindenki minket néz.

– Jó. Emberek, nézzétek, ahogy a menyasszonyom megérti, hogy örökké fog szeretni.

Mind figyeltek tovább.

– Szeretem Williamet, bár láthatóan vannak problémái.

– Ne már! Mondd szépen!

– Szeretlek - mondta gyengéden. A homlokát a homlokomhoz érintette.

– En is szeretlek. Most már csak azt kell kitalálni, hogy érjem el, hogy idefent maradj. Azt hiszem, a szögek túlságosan fájának. Esetleg bilincs?

Olvasd el ezt is!

PENELOPE BLOOM

Hogy hogyan találkoztam vele? Az új főnököm szereti a szabályokat. Van egy, amit senki nem mer megszegni... Senki sem érhet a banánjához. En persze megérintettem.

És nemcsak megfogtam, hanem a számba is vettem.

Megrágtam ... és még le is nyeltem. Tudom... Rossz, rossz lány vagyok.

Ezután vettem észre őt, és higgyétek el, nem úgy lehet a legjobb első benyomást tenni, ha épp a pasi banánjától fuldokolsz.

De ugorjunk vissza az időben! Mielőtt még megfogtam egy billiomos banánját, végre megkaptam az első igazi kiküldetésemet üzleti riporterként. Itt volt a lehetőség, hogy bebizonyítsam, több vagyok, mint egy két lábon járó katasztrófa. Be kellett épülnöm a Galleon Enterpriseshez, hogy bebizonyítsam a korrupciós gyanút. (Idejöhét is a James Bond-zene.) Csak annyit kellett tennem, hogy felvetetem magam gyakornoknak Bruce Chamberson mellé. De fel kellett volna készülnöm rá, hogy ez a pasi úgy néz ki, mint akit direkt a női vágyak megtestesítésére faragtak.

Vissza a jelenbe, a konferenciaterembe, a banánjával a számban. A banánjával, amin még a neve is rajta volt nagy, fekete betűkkel. Pár perccel miután ezt észrevettem, bejött, és rajtakapott. Pár perccel ezután már fel is vett.

Hát igen... Nekem sem tűnt túl jó jelnek.